

FERN MICHAELS

Důvěrně tajnosti

AL
press

edice
KIOKAN

Věnováno čtyřem vynikajícím moudrým lidem, kvůli kterým je můj každodenní život veselejší a snadnější. Buduje přirozeně jmenovat v abecedním pořadí; takže Audrey a Michaele Bernsteinovi, Martine Friedmane a Petere Rubolloto, díky, že jste mi znalecky odborně poradili a mohu klidně spát. Děkuji, sami víte, jak vás uznávám a mám ráda.

Prolog

Hodně pozdě, přesněji kolem půlnoci, se ticho zdálo přímo zlověstné. Žena u okna zírala ven do temné noci. Sem tam zahlédla paprsek světla, přestože netušila, kde se vzal. V okně viděla svůj obraz stejně jako odraz celého pokoje za ní.

Zavřela oči a zvažovala, jestli se někdy ještě pořádně vyspí. Jak dlouho vlastně vydrží člověk bez spánku? Měla by to vědět, proč teď o tom nemá ani tušení? Když otevřela oči, spatřila v okně také odraz druhé ženy. Stála přímo ve dveřích nehybně jako socha.

Věděla, že postava na prahu nepromluví, dokud ji neosloví. Tohle ví, tak proč neví, jak dlouho se dá vydržet bez spaní? „Udělalas to přesně tak, jak jsem ti řekla?“

Čekala na odpověď. Ta nepřicházela. „Grace, mluvím s tebou. Tak provedla jsi to?“

Uběhlo pět vteřin, snad i více, než se konečně odpovědi dočkala. „Ano.“

Žena u okna se otočila. Hleděla na Grace a zostra spustila: „Říkáš to nejisté. Nesmíš mi lhát, Grace. Dala jsem ti dost peněz, aby se všichni tví kluci dostali na nejlepší školu. Když ses zmínila, že je manžel nemocný, dala jsem ti peníze[^] abyste si koupili malý domek a mohli oba do důchodu. S tím, cos po mně chtěla teď, vydržíte pohodlně po zbytek života. Proto se tě zeptám ještě jednou. Udělala jsi, co jsem po tobě chtěla?“

Žena se opět obrátila čelem k oknu. Trhla sebou, když zaslechla jediné slovo:

„Ano.“

„Děkuji, Grace. Za pár hodin odjedu. Díky tobě teď můžu odjet s lehčím srdcem. Nechci tě víckrát vidět. Naše cesty se už nikdy nezkříží. Nejlepší bude, když se do tohoto státu nevrátíš. Až odjedeš, budeš se přesně řídit mými instrukcemi – do puntíku. Rozumíme si, že, Grace?“

„Ano, madam, rozumíme si moc dobře.“

Žena sledovala Grace Finneganovou v okně, jak odchází a zavírá za sebou dveře. Dávno si uložila obraz její tváře do paměti, přesto by si ji do budoucna raději zapamatovat nechtěla. Nebyl důvod srdceryvně se loučit. Nejsou přítelkyně. Spíše obchodní partnerky. Rychle pustila Grace z hlavy a soustředila se na občasný zákrmit světla venku. Brzy vyjde slunce a ona odsud odejde a rozhodně se nebude ohlížet.

Kapitola jedna

Byl krásný letní den, jenže podrážděná žena, která si mnula ruce a rázně kráčela kupředu, to nevnímala. Zlaté sluneční paprsky pronikaly do pokoje střešními okny, kam právě mířila, a snažily se zahřát třesoucí se postavu. Přestože se usilovně odvracela, nedařilo se jí zcela minout galerii portrétů na zdi. Neměla sem chodit, zrovna dnes ne. Ale stejně si nesla nahoru kávu, aby se s ní posadila do ratanového křesílka. Nesmíš myslet! Nikdy nemysli! Věděla, že je to nesmysl, ale pokoušela se o to. Slunečný pokoj byl pro Emily nejoblíbenějším místem v celém domě.

Kdysi tu přebývala žirafa v položivotní velikosti, stál tu malířský stojan s barvami a štětci, tabule s barevnými křídami, televizor, růžový puntíkatý spací pytel s vyšitým jménem Emily. Ohromná krabice s hračkami byla nacpaná plyšovými zvířátky a dalšími drahými kousky. Pohodlný dětský nábytek vhodný pro nemocnou holčičku ještě dnes hrál všemi duhovými barvami, jako by čekal, že usedne na sedačku se svými pohádkovými knížkami.

Ano, dávno, před mnoha lety, celý jeden život zpátky, to býval Emilyin oblíbený pokoj. Než přestala vstávat z postele.

Sarabess Windsorové se v očích zaleskly slzy. Proč sem chodila? Zapátrala očima po hrnku s kávou. Podala si ho a usrkla studeného

nápoje. Dobře, dala si tu kávu. Ted' je načas vypadnout. Dokáže dnes z toho pokoje vyjít? Jistě, dokáže. Prostě musí.

Sarabess se na sebe zahleděla do zrcadla, které viselo na dveřích do malé koupelny. Dnes si dala s oblékáním práci. Vzala si babiččiny perly, maminčiny perlové náušnice a mátové zelené sváteční šaty. Musí se dát dohromady dřív, než přijede Rifkin Forrest. K takovým šatům slzy nepatří. Každý hedvábný šedivý vlasek měla na svém místě. Dokonalý mej-kap slzy v očích nezkazily. Jen to, že je jí šedesát, neznamená, že musí na šedesát vypadat. Posledně když u ní byl, řekl jí, že nevypadá na víc než na padesát. Rif vždycky povídá milé věci. Je milý, protože ji odjakživa miluje.

Sarabess se otočila ke dveřím a rozhlédla se po pokoji. Kromě obrazů v galerii jsou už všechny stopy po Emily pryč. Ratanový nábytek pokrývají pestrobarevné potahy a okny je vidět stromy venku. Přímo nad hlavou jí potichu vrčí dva větráky. Nikdo než ona sem nechodí. Jednou za rok právě při dnešním datu odemkne dveře, vejde do pokoje a dopřeje si deset minut zármutku. Většinou je propláče. Pak několik týdnů není ve své kůži. Přesto to každý rok podstoupí, protože nechce zapomenout. Jako by matka někdy mohla zapomenout na smrt svého dítěte.

Sarabess zavřela dveře a zamkla je. Třeba už sem nikdy nevstoupí. Snad by se měla odstěhovat. Ale jak by mohla? Emily je pohřbená tady v rodinné hrobce. Nikdy neopustí svou prvorozenou dceru. Jak ji to jen mohlo napadnout? A pak je tu Mitzi Grangerová, která číhá na každou její chybu. Ani Rif nic nenadělá s veverkou Mitzi. Něco se s ní musí stát.

Windsorovi žijí na Windsdor Hillu v Crestwoodu v Jižní Karolině stovky let. Ona je poslední z nich, i když jen přivdaná. No, třeba poslední není, na to jí odpoví jedině čas.

Paní domu sešla dolů až k přednímu vchodu do velkolepého sídla. Teprve tam si uvědomila, že nahoře zapomněla hrnek od kávy. Nevadí, zůstane tam další rok. Nebo počká, až nabere dost odvahy na to, aby odemkla dveře a vstoupila do pokoje plného vzpomínek. Na konci chodby otevřela dveře a vyšla na verandu. Rozhlížela se, jako by tu byla poprvé. Divila se, že zahradník zavěsil květináče s převislými kapradinami, vyčistil ratanový nábytek, položil nové

kokosové koberce a vkusně naaranžoval truhlíky s barevnými petúniemi a gerániemi. Dokonce i šest lopatkových větráků se lesklo čistotou.

Jak to, že si toho nevšimla dříve? Protože je tak ponořená do sebe. Zkusila si vzpomenout, kdy tu posledně seděla se sklenicí limonády. Nedokázala si to uvědomit, proto se alespoň prošla po verandě, která lemovala celý obvod domu. Kde je ten Rifkin? Podívala se na diamanty vykládané hodinky. Opozdil se o deset minut. Rif chodí vždycky včas. Nikdy se neopozdí. Že by jeho nedochvilnost byla znamením?

Dívala se na windsorské pozemky a po dlouhé době si byla vědoma toho, že je slunečný červnový den. Kdysi dávno se tu na nekonečných plantážích pěstovala bavlna a tabák. Dnes se tu rodí melouny, dýně a rajčata. I pekanové ořechy tu rostou po akrech, rozváží se do celého státu. Na nejnižším bodě pod kopcem se pasou krávy, proto patří k majetku Windsorových i mlékárna. V ohradách pobíhají koně. Bývaly doby, kdy i ona byla hotový koňak. Dokonce měli malého poníka, který v malém červeném vozíku kroužil kolem domu s Emily u opratí. Stejně jako Emily je i ten dávno pryč.

Konečně uslyšela Sarabess hluk motoru. Ještě jednou se ujistila pohledem na hodinky, že se Rif opozdil. O třiadvacet minut. Na co se vymluví v tak krásném pondělním ránu? Není to jedno? Hlavně že je konečně tu.

Mercedes zastavil u hlavního schodiště. Sarabess zamávala z verandy a zazvonila na zvonek připravený na jednom z ratanových stolů – znamení Martě, že má kávu podávat sem. Pak vystoupila na vrchní okraj schodiště, aby ji tu Rif na přivítanou zlehka políbil na tvář. Usmála se, že pominul vysvětlení, proč se opozdil. To je tím, že je právník, nesnáší vysvětlování. Pokynula k jednomu z křesílek a posadila se proti svému právnímu zástupci.

Vysoký švihák se šedivými vlasy a modrýma očima, v jejichž koutcích se při smíchu dělaly sympatické vrásky, byl opálený z golfového hřiště. Milovala jeho úsměv. Dokázal se smát tak intimně. Protože je napůl v důchodu, nemusí pořád nosit oblek jako za starých časů. Dneska přijel v khaki kalhotách a jasně žlutém triku. Typický kufřík ovšem nikdy neodkládal. Položil ho vedle křesílka, než se

posadil. Promluvil melodickým hlubokým hlasem. „Dneska ti to obzvlášť sluší, Sarabess.“

„Díky, advokáte. I ty vypadáš po ránu fit. Máš dneska golf?“

„Pokud pro mě nemáš nějakou nutnou práci. V telefonu to znělo... naléhavě.“

„Je čas, Rife.“

Nenamáhal se předstírat, že neví, o co jde. Věděl, že stará přítelkyně čeká na jeho vyjádření, ale rozhodl se mlčet. Sarabess si ho tázavě přeměřila. Klidně zvedl šálek kávy, kterou mu nalila hospodyně. S chutí se napil.

Sarabess postavila svůj hrnek na talířek. „Chci si někoho najmout, aby ji našel. Je nejvyšší čas. A taky je třeba něco udělat s Mitzi. Chci... prostě chci, aby se to s ní vyřešilo jednou provždy. Rozumíš, Rifkine?“

Rifkine. Když ho oslovuje celým jménem, je to ztraceně vážné.

Rifkin pozoroval malého ptáčka, jak zalétl do kapradí. Určitě si tam dělá hnízdo. „Nech to být, Sarabess. Musíš toho nechat, jsi tou Mitzi... posedlá. Oba víme, že legálně nemohu nic podniknout.“

Sarabess se k němu naklonila: „A to mi říkáš tak klidně?“

„Říkám ti to, protože jsem tvůj přítel. Bez ohledu na Mitzi jsi mě měla požádat, abych ji našel před patnácti lety. Já tě varoval, že na to jednou dojde. Teď už je pozdě.“

Sarabess vstala. „Nikdy není pozdě. Celá léta mě honíš, abych to udělala, a když tě teď o to žádám, najednou to nejde! Nevěřím vlastním uším! Jestli to neuděláš ty, najdu si někoho jiného. Mitzi mě možná má v hrsti, pokud jde o finance, ale pořád mám tady ve městě vliv. Dobře to víš, Rifkine.“

Zničehonic se mu udělalo zle od žaludku. „Čekala jsi dlouhých patnáct let. Jestli tě jen na minutu napadlo, že ti to děvče odpustí, ohromně se mýlíš.“ Rif znovu zvedl šálek k ústům. Najednou mu káva odporně hořkla v ústech.

„Je to má dcera a já její matka.“

Rif si povzdechl a zavřel oči. Promluvil tak tiše, že musela napínat uši, aby mu rozuměla. „Porodila jsi ji. Nikdys jí matkou nebyla. Byla jsi matkou Emily. Jako tvůj zástupce ti radím, nech to

být. Jako tvůj přítel a milenec tě prosím, abys to nechala spát. Prosím tě, Sarabess, poslechni mě.“

„Nemám v úmyslu řídit se tvou radou, Rifkine. Prostě na to nastal čas.“

„Možná pro tebe. Ne pro Trinity. Kdyby tě chtěla vidět, ví, kde tě najde. Kdykoli se mohla objevit. Nemá nejmenší zájem se s tebou setkat, protože ji tu nikdo neviděl, ani ti patnáct let nenapsala.“

„Ani neví, že Harold je po smrti. Měla by se to dovědět,“ chladně prohlásila Sarabess. „Mitzi určitě ví, kde je. Kdybys nějak pronikl do té její veverčí hlavy, našli bychom Trinity za chvíličku.“

„Najednou, po patnácti letech, se má Trinity dovědět, že její táta umřel! To snad nemyslíš vážně! Radím ti, dobře si rozmysli, co podnikneš, Sarabess. Porodilas Trinity jen proto, abys měla kostní dřev pro Emily a prodloužila jí život. Pak jsi to nebohé dítě dala svému správci a jeho ženě, ať ji vychovají. Sem jsi ji zvala jednou za rok, když měla princezna Emily narozeniny. Nechala jsi Hendersonovy, aby ji oblékali jako chudou příbuznou. A po oslavě jsi ji ihned posílala zpátky k nim. To nemluvím o stovce způsobů, jak ji ponižovala Emily, kdykoli se jí zachtělo. Moc se pleteš, jestli si namlouváš, že by tě Trinity chtěla vidět.“

„Neměla jsem na vybranou. Emily by umřela. Díky té... proceduře jsem svému drahouškovi prodloužila život o třináct let. Třináct let! Nevyměnila bych je za nic na světě. Až... až to Trinity vysvětlím, určitě mě pochopí. Je to přece má dcera. Má jen jednu matku. Všichni máme jen jednu matku.“ Přestože se Sarabess snažila předstírat cit, mluvila ledově chladně a její pohled ho přímo mrazil.

Skočí mi na to? Nezdá se, že by to napoprve zabralo. No, však se to změní.

„Je mi jedno, jak je to pro tebe bolestné, Sarabess, ale tys nikdy nebyla matkou toho děvčete. Nikdy jsi neseseděla vedle

její postýlky, když byla nemocná. Nevodila jsi ji v neděli do kostela a nebrala jsi ji na nákupy. V životě jsi neviděla její vysvědčení, nebyla na jediné rodičovské schůzce. Nepřečetla jsi jí jedinou pohádku a nedávala dobrou noc. Většinou jsi ani nevěděla, jak se jmenuje. A díky tobě ji neměla ráda ani Emily. Oba víme, že Harolda přivedl do hrobu pocit viny. Ale ty jsi z jiného těsta, co?

Trinity se nikdy nedotkla peněz ve fondu, který pro ni Harold založil. Věřím, že jí o něm řekl, když byla malá. Netuším, co si o tom v útlém věku myslela, ale určitě to ví. Třeba právě proto utekla. Aspoň to si myslí Mitzi. Bez ohledu na skutečnost, co ji opravdu přimělo k útěku, Trinity zjevně nechce nic od tebe ani od Harolda. Nech to být, jak to je.“

Sarabess si pohrávala s perlovým náhrdelníkem. Dusilo ji, co její partner právě vyřkl. „Kdy se z tebe stal tak protivný chlap, Rifkine Forreste?“

„Před deseti minutami, když jsem se dověděl, co máš dneska za lubem. Právě dnes. Proč jsi se nerozhodla před měsícem, před rokem nebo včera? Dnes je výročí Emilyiny smrti. Za sedm měsíců bude Trinity třicet a bude mít právo nakládat s celým obrovským fondem.“

Sarabess viděla, že Rif dokáže mluvit velmi chladně, skoro se zachvěla, jak ji z něho mrazilo.

„Zase jsi šla do jejího pokoje a dívala se na ty obrazy. Utěšovala ses těmi třinácti roky, které Trinity Emily dala. Asi sis pobřečela a pak tě napadlo, že je načase vyhledat druhou dceru. Blesklo ti hlavou, že máš možná někde vnoučata. Rád bych věřil, že tomu tak bylo.“

Rád bych zapomněl na tu druhou část, na to, že Trinity bude mít třicet a celá částka připadne tobě, pokud umře nebo ji včas nenajdou. No, musím už jít. Za půl hodiny mám schůzku.“

Sarabess neměla slov. „Ty už jdeš?“

„Ano. Nechci té mladé ženě ničit život jen proto, že ses tak sobecky rozhodla.“

Sarabess se rozplakala. „Prosím, Rife, neodcházej. Já... nedělání to kvůli sobě. Třeba máš pravdu – možná je pozdě, ale já to musím zkusit. Jenom ji chci najít. Nevřítím se jí do života, když... když o to nebude stát. Napadlo mě, že by ji mohl hledat Jake.“ Mluvila o Rifkinově synovi, jako by se s ním kamarádila. „Často si s Trinity hrával. Emily je pozorovala. Strašně na ni žárlila.“

Zvedla hedvábný kapesníček k očím. Ano, daří se jí to dobře. Proč taky ne, vždyť si tu scénu nacvičila před zrcadlem.

Rifkin si unaveně povzdechl. „A zase jsme u Emily, že?“

„Ano, vždycky mi šlo o Emily. Přece nečekáš, že umím vymazat léta, jako bych stiskla vypínač. Udělala jsem chybu, vím to. A chci to napravit.“ *To zní dobře*, pomyslela si prohnaná Sarabess.

„Ježíši, Sarabess, to nebyla chyba, to byl životní omyl! Najednou bys chtěla dítě, které jsi vyhodila. Promiň, ale takhle to nefunguje. A navíc přijdu pozdě.“

„Takhle nemluv. Nevyhodila jsem Trinity. Prostě jsem... Hendersonovým zaplatila, aby se o ni starali. Bojovala jsem o Emilyin život. Trinity měla střechu nad hlavou, jídlo, lékařskou péči. Jestli ji někdo zanedbával, pak jsem to byla já a můj muž. Ano, připouštím, že každé dítě potřebuje matku a že já selhala. Ale kdybych ji vzala sem do domu... stejně by ji vychovávaly služebné. U Hendersonových měla normální dětství. Nic jí nechybělo, to nepopřeš.“

Sarabess si to sama říkala tak často, že jí to znělo pravdivě. Tlačila ze sebe slzy. Otírala si kapesníkem oči tak, aby si nerozmazala řasenku. Kradmo pozorovala Rifkina. Potřebuje ho.

„Bohužel jsi Hendersonovým nezaplatila dost na to, aby ji milovali. Kdy se bude převádět fond Trinity?“

„Fond s tím nemá nic společného. Hendersonovi ji milovali po svém. Jsou to obyčejní pracovití lidé. To neznamená, že milovat neumí. Vychovávali ji patnáct let. Jistě k ní něco cítili. Přestože byl Harold tak nemocný a žil u té ženské, říkal mi, že byli zničení, když Trinity utekla. Harold mi nikdy nelhal.“

Rifkin sledoval, jak se ptáček noří do kapradí s kouskem provázku v zobáčku. Chystá si hnízdo pro mladé. *Tak to má být*, pomyslel si. / *to ptáče ví o rodičovství*. „A co ty, Sarabess, zlomilo ti srdce, když Trinity utekla? Všimla sis toho vůbec?“

Povídal to samé, co snad stokrát. Byla to jen hra.

Sarabess se zhluboka nadechla a sevřela své perly. „Ne. Sotva jsem to postřehla. Vždyť jsem truchlila kvůli Emily. Nevšimla jsem si.“ *Nebetyčná lež*, uznala v duchu.

„Musím už jít, zmeškám schůzku.“

„Jistě, to je důležité. Chápu. Tak utíkej a užij si ten svůj golf,“ sykla chladně.

Rifkin se nechtěl hádat. Zamával jí na cestě ze schodů. „Díky za kafe.“

Sarabess by ho s chutí poslala k čertu, ale raději se kousla do rtu. Znovu se jí oči zalily tentokrát nefalšovanými slzami. Rif má ve všem pravdu. Zítra si promyslí všechno, co dnes říkal. Stejně na to myslí celých patnáct let. Zítra se rozhodne. Nebo taky ne.

Dnešek patří Emily. Pojede na hřbitov, aby si s ní popovídala. Zítra bude nový den. Rif zase přijde, vždycky se vrátil.

Kapitola dvě

Crestwood v Jižní Karolíně je městečko se sedmadvaceti tisíci obyvatel, s upravenými chodníky, cestami lemovanými alejemi, malými obchůdky, domáckými výkladními skříněmi, bílými lavičkami pod staletými stromy a starobylými pouličními lampami. Uprostřed na náměstí stálo pódium, ze kterého při pravidelných oslavách založení města shlíželi radní na obyvatelstvo.

Čtvrtého července se pod jevištěm odehrával piknik, všude se třepotaly vlaječky a návštěvníky lákaly barevné plakáty. Na Halloween zdobily náměstí děti, které doufaly, že vyhrají velkou cenu – dvojitou zmrzlinu z potravin Elmo Mitchella každou sobotu po celý rok. Na stejné místo přijížděl o Dni díkuvzdání v saních tažených koňmi i Santa. V místním deníku *Crestwood Record* psali, že tuto báječnou podívanou si nenechá ujít žádný obyvatel městečka.

Každý místní samozřejmě tvrdil, že Crestwood je nejkrásnější město z celého státu. Pokud je známo, nikdy se s nimi o tom nikdo nehádal.

Hlavní třída se tu skutečně jmenovala Hlavní. V pekárně u Pardony se daly koupit nejlepší croissanty a máslové sušenky. Elmo, podával nejkrémovější zmrzlinu, pochopitelně vyrobenou ze smetany dodané Windsorskou mlékárnou. John Little z železářství prodával každý kus zahradního nářadí a všechno myslitelné náčiní. Dokonce postavil před obchodem soudek buráků, aby jeho zákazníci měli co žvýkat, než si vyberou, co potřebují. Evina čajovna se pyšnila nejružovějšími petúniemi nad vchodem bílých dveří. Bylo skoro nemožné projít kolem a nezastavit se na sklenici ledového čaje s

okurkovým sendvičem na nadýchané bílé vece, kterou Eva osobně za svítání pekla.

Návštěvníci Crestwoodu pokaždé potvrdili, že je roztomilý, jak se tu všichni znají, a že má městečko skutečně zvláštní domácí kouzlo. Při odjezdu se obvykle shodli, že je to stejně barvitě maloměsto jako seriálové Mayberry.

Jakob Forrest, pro každého „Jake“, kráčel uličkou pod jilmovou alejí až na konec, zabočil doprava na Richardson Avenue a pokračoval ke kancelářím firmy Forrest & Forrest & Granger. Dnes už žádný Granger k advokátní kanceláři nepatřil, ale to staršímu ani mladšímu Forrestovi nevadilo.

Jake nepracoval s otcem odjakživa. Po škole se sem ani nechtěl vrátit, protože jak tvrdil, v Crestwoodu po osmé večer srolují chodníky a život končí. Stál o noční ruch, o divoké bitvy v soudní síni. Proto zamířil nejprve do Atlanty v Georgii. Tři roky pracoval jako zástupce státního nadvládního, než pro něho vysněný noční život ztratil půvab. Pak nějakou dobu zakotvil jako obhájce v Albany. Do Crestwoodu se definitivně vrátil po dalších pěti letech.

Protože tu prakticky neexistoval zločin, jak Forrest senior tak junior nejčastěji uzavírali kupní smlouvy, vyřizovali žaloby za rychlou jízdu, vedli dědická řízení a přepisovali poslední vůle. Oběma tak zbývalo dost času na rybaření a golf v létě a lyžování v zimě.

Jake vyšlapal po schodech do jednoposchodové budovy ze starých červených cihel. Jejich recepční Jocelyn každé ráno naleštla plechovou ceduli u vchodu. Blýskala se natolik, že se v ní Jake viděl jako v zrcadle. Jako vždycky se na sebe zaculil. Usmíval se ještě uvnitř před recepcí. Zamával na Jocelyn a poznamenal:

„Bude tam pěkně horko.“

„Je červen, Jakeu, bude se pořád oteplovat. Čtyřikrát ti volal otec. Prý mu máš zavolat. Bude asi u deváté jamky.“

„Řekl, co chce?“ zavolal Jake přes rameno. Jako by ho to fakt zajímalo.

„Jakeu, víš, že se ptáš zbytečně. Ale jestli ti to udělá dobře, prosím. Neřekl mi, co ti chce. Klientka na půl dvanáctou tu bude každou chvíli. A Stacy,“ informovala ho o jeho sekretářce, „šla k

Evě. Prý máš na stole všechno, co potřebuješ. Kdyby něco, máš jí brknout.“ Baculatá recepční připomínající mu babičku na něho spiklenecky zamrkala.

Jake pohodil kufrík na jednu z židlí pro klienty a rychle ze sebe shodil sako. Povolil si kravatu a vyhrnul si rukávy bílé košile. Sedmasedmdesátiletá Clara Ashwoodová, klientka, kterou očekával, si na formality nepotrpí. Podíval se do diáře. Clara chce změnit poslední vůli. Opět. Naposledy tak učinila v dubnu, předtím týden před Vánocemi. Na Vánoce se jí nelíbily dárky od dětí, zatímco v dubnu se dva ze šesti potomků neukázali na velikonoční oběd. Bylo na čase, aby si opět něco našla. Clara je jeho oblíbená klientka.

Jake se koukl na hodinky. Objeví se za pět minut. Má zavolat otci? Táta je puntičkář, i když je na golfovém hřišti. Vyťukal číslo a čekal, dokud se neozval.

„Jocelyn říkála, že jsi mě sháněl,“ pronesl Jake bez pozdravu.

Místo odpovědi mu Rifkin položil otázku. „Mohl bys se mnou dnes povečeřet? Mám něco důležitého, rád bych to s tebou probral. Samozřejmě jde o práci, Jakobe.“

Jakobe. Tak to bude vážné. „Jistě, ty jsi šéf. Tvoje jméno je na firmě jako první,“ zavtipkoval. „Tak o půl sedmé v Backbay. Budu spěchat, tudíž nepovedeme žádné zbytečné řeči.“

„To zní dobře, Jakeu. Uvidíme se o půl sedmé.“

Když Jake položil sluchátko, třepala se mu ruka. Musel se zhluboka nadechnout, aby se přestal chvět uvnitř. Sotva to vydýchal, uslyšel pravidelné ťukání hůlky. Vstal a došel ke dveřím. Bůhvíproč měl nyní pocit, že musí Claru Ashwoodovou dovést až k židli.

„Slečno Claro, jak se daří? Máme takový pěkný den.“

„Ani se neptej, Jakeu. Víš, že bych tu nebyla, kdyby se něco nestalo. Prosím,“ vytáhla ze slaměné kabely, bez které nevycházela, pytlíček. „Přinesla jsem ti brownies. Upekla jsem je dneska ráno.“ Oba věděli, že sušenky budou jedinou Jakeovou mzdou.

„Cením si toho, slečno Claro. Dáte si čaj?“

„Ano. Požádala jsem Jocelyn, když jsem vcházela. Je to tak milá dáma. Máte štěstí, že je u vás. Taková příjemná osůbka. Taky bych chtěla být stále milá. Někdy jsem fakt rozmrzelá. Dneska ráno jsem se rozhodla, že změním závěť. Všechno odkážu ochráncům zvířat.“

Jake zamrkal. To vše stejně není nic moc. „Dobře, jestli jste si jistá, co nejdříve se do toho pustím. Zastavte se zítra, podepíšete novou poslední vůli. Opravdu to tak chcete, slečno Claro?“

„Jsem si zatraceně jistá. Nebudu tě zatěžovat detaily. Zastavila jsem se u Arnolda na hřbitově, a koho myslíš, že jsem potkala? Sarabess Windsorovou, představ si. Seděla na trávě s obrovskou kyticí v ruce, samozřejmě v báječných svátečních šatech a s perlami na krku. Kvílela jak siréna. A ta jejich hrobka je jak pěst na oko.“ Zafuněla. „Měla jsem chuť jí říct, že toho má nechat. Patnáct let je až příliš.“

Dala bych své houpací křeslo – a víš, že ho mám moc ráda – za to, kdybych věděla, kam se poděla malá Trinity,“ změnila najednou téma. „Pokaždé když vidím Sarabess, vzpomenu si na Trinity Hendersonovou. Objevila se nějak nápadně najednou po příjezdu Sarabess z New Yorku.“ Znovu zafuněla a dodala: „Emily byla protivný spratek, to je jisté. Ano, byla těžce nemocná, ale Sarabess jí vůbec nepomohla tím, jak jí ve všem ustupovala.“

To vše na něho vychrtila jedním dechem. Clara byla jednou z crestwoodských drben, v tom jí šlapala na paty jedině Ardeth Gambleová.

Jocelyn zaklepala a přinesla čaj. Clara poděkovala a postavila sklenici na stůlek vedle židle. Když Jocelyn za sebou zavřela, pokračovala: „Víš, Jaku, že Sarabess už několik let nikoho z nás nepozvala nahoru do domu? Připadá mi to dost divné. Myslím, že má něco s hlavou. Ne že by mi na tom záleželo. Stejně jsem byla celá špatná z toho, když jsem musela dvě hodiny týdně poslouchat, jak je princezna Emily skvělá. Pak jsem se nemohla soustředit na karty.“

Co jsem to jen chtěla? Aha, ti ochránci zvířat. Zavolej mi hned, jak tu závěť změníš, zastavím se to podepsat. Je to pro mě jediná práce za celý den. A Jocelyn musíš říct, že čaj vaří strašně slabý. Ne že by mi na tom záleželo, ale někdo jiný by si mohl stěžovat. Je to tím, že do něho dává moc kostek ledu. Asi jí to radši povíš sám. Sbohem, Jakeu. Ráda jsem tě viděla. Není třeba, abys mě vyprovázel. Ještě to zvládnou sama.“

Jake už ji znal. Usmál se a zamával. Počkal, dokud nezmizelo ťukání hůlky z doslechu. Nevědomky se mračil. Tak Trinity

Hendersonová. Je součástí jeho minulosti. Slyší její jméno a rozbuší se mu srdce. Nechce se mu na ni myslet, protože by musel zpytovat svědomí.

Stacy Mesina zaklepala a nakoukla dovnitř. Dusila smích, když se vyptávala:

„Tak kdo je šťastným dědicem slečny Clary dneska? Hej, nech mi nějaké brownies, šílím po nich.“

Jake se usmál, když na ni pohlédl. Se Stacy se všechno zdálo snadné. Malá buclatá mladá žena se zrzavými vlasy tak vlnitými, že vypadaly jako helma z vývrtek, přicházela do práce jako první a odcházela poslední. Bude Jakeovi moc chybět, až se na konci léta vdá a z práce odejde. „Ochránci zvířat. Dám ti jen jednu sušenku. Přece nechceš přijít o dívčí postavu, nevešla by ses do svatebních šatů.“

Stacy se odradit nedala, vzala si hned dvě. „Proč jsi tak zadumaný, Jakeu? Vypadáš, jako bys byl o tisíc kilometrů dál. Stalo se něco?“

„Ne, nic se neděje. Slečna Clara mluvila o Trinity Hendersonové. Kdysi jsem si s ní hrával. Byl jsem o pět let starší, ale oni měli na farmě koně a já moc rád jezdil. Tehdy na věku tolik nezáleželo, navíc lezla po stromech líp než já. Já pokaždé spadl. Ona nikdy. Byla to moc milá žába. Fakt jsem ji tehdy měl rád.“ *Ještě teď se mi zrychlí tep, když na ni pomyslím.*

Stacy pozorovala svého hezkého šéfa. Černovlasý vysoký švihák s kobaltově modrýma očima a se dvěma nejmilejšími dolíčky, jaké kdy viděla, podle ní vypadal jako hollywoodská hvězda. Jednou mu to řekla a málem praskl smíchy. „Byla milá žába? Umřela snad? Co se jí stalo?“

„Když jsem byl na vysoké, utekla. Na své patnáctiny. Pokud vím, od té doby se tu neukázala. Kdyby ano, povídalo by si o tom celé město. Myslím, že je to pro lidi mrtvá záležitost. Tobě mohlo být tak pět, proto ji vůbec neznáš.“

„Ale proč o ní slečna Clara mluvila? Jsou příbuzné nebo tak něco?“

„Ne, nic takového. Prostě šla na hřbitov a viděla tam Sarabess Windsorovou. Není to nic důležitého, Stacy. Podej mi Merrillovu

složku. Pustím se do práce. Ty zatím přepis tu poslední vůli, ať ji mám na zítra připravenou. Jo, slečna Clara chce, aby se řeklo Jocelyn, že dělá slabý čaj. Můžeš to napravit, až ho příště bude připravovat. Taky mi vysvětlila, že se led do čaje má dělat z čaje, pak mu nekazí chuť. Jakkpak to, že vás to nenapadlo, děvčata?“ škádlil ji Jake.

„Ha-ha,“ zavírala za sebou Stacy. Za vteřinu byla zpátky. „S tou holkou je určitě spojená nějaká barvitá příhoda, že jo? Měl bys mi říkat o všem, jsem tvoje věrná sekretářka.“

„Ven! Žádná barvitá příhoda nebude.“

Dveře se zavřely.

To víš, že by se něco našlo, ale teď nemá čas se tím zabývat. Otevřel Merrillovu složku.

Rifkin Forrest se v restauraci objevil příliš brzy, proto se posadil na lavici venku, čekal na syna a pozoroval lidi kolem. Vytáhl dýmku a zapálil si. Zabafal a vypustil oblak kouře. Občas se u něho zastavil nějaký známý – někdy si jen vyměnili pozdravy, jindy si popovídali o golfu nebo o počasí. Někdy je příjemné bydlet ve městě, kde každý každého zná, pomyslel si. Jindy je to naopak protivné. Tak jako tak by Crestwood nikdy neopustil.

Pokuřoval a snažil se soustředit na ranní golfový trénink, ale myšlenky mu tékaly jinam. Nerad by se zabýval tím, proč na oběd pozval syna. Vůbec už nechtěl myslet na Sarabess Windsorovou. Nedařilo se mu od ní oprostit. Silně si oddechl, když se konečně syn objevil. Je tak hezký a v kondici, maká na sobě. Právě teď si otřel z čela pot. Má jemné rysy své matky, její tmavé vlasy i šibalský úsměv. Zároveň je distingovaný jako ona – ne že by se nikdy nerozčiloval a nehádal; samozřejmě že se umí naštvat, ale nikdy mu to nevydrží déle než chvílku. Když se zlobí na jiné. Ne však na otce. Toho nenávidí, oba to vědí, protože to Jake netají.

Rifkin pečlivě vyklepal z fajfky popel o okraj lavičky a zvedl se, aby se pozdravil se synem. Usmál se. Jake se zašklebil.

„Jsem tu, tak vypadněme z toho vedra. Nemám moc času.“

„Výborný nápad. Jak se máš?“

„Normálka. Slečna Clara opět změnila poslední vůli.“

„To není žádná novinka. Máš moc práce?“

„Středně. Přece víš, že v červnu nic nehoří. Doufám, že jsi mě narychlo nepovolal jen proto, abys mi sdělil, že na zbytek léta vypadneš a necháš všechny případy na mně, jako to obvykle děláš. Jsme přece partneři. To značí, že i práci si dělíme napůl.“

Rifkin poplácal mladíka po zádech. Vnímal, jak před ním ucukl. „Ale synu, copak bych ti to mohl udělat?“

Jake couvl. Když s ním otec mluví takovým tónem, nevěští to nic dobrého. Oslovil ho synu místo Jakeu, takže to bude vážné. A to si dělal plány na léto. Jeho momentální přítelkyně Amanda Pettijohnová bude pěkně nakrknutá.

„Ano, Rife, udělal bys mi to. Jako loni i předloni. Ale letos na léto neodjedeš, že?“

„Ne, synu, neodjedu. Pojedeš totiž ty.“

Jakea před odpovědí zachránila servírka, která je zavedla do boxu s výhledem na vodu. Rifkin mávnutím ruky odmítl jídelní lístek – dávali si s Jakém pokaždé totéž: lososa pečeného na pekanových ořeších, na nudličky krájené sladké brambory, sladké tajemství slečny Evy a speciální místní salát s kyselým pekanovým dresingem. Dneska si dají totéž. Rifkin objednal jídlo a dvě láhve piva Heineken.

Jake se k němu bojovně naklonil. „Cože? Kam? Nemáme žádný případ, kvůli kterému bych musel cestovat. Získal jsi snad nového klienta? Koukni, mám už na léto plány. Pošli tam soukromého detektiva, když je to tak nutné.“

„To bych udělal, kdybych mohl... Synu.“

Už zase. Jake zaskřípal zuby. „Jenže nemůžeš? Nebo snad nechceš?“

„Můj klient si prostě vyžádal tebe. Má pro to své důvody, Jakeu. Věřím, že se mnou budeš souhlasit, až ti je vyložím.“

Jake byl už teď pěkně naštvaný. Podal si láhev piva. Nenamáhal se nalít si ho do sklenice, napil se se zakloněnou hlavou přímo z flašky. Chtěl tím varovat otce, že jeho návrhy, ať už jsou jakékoli, nepřijme s nadšením. Rifkin měl totiž ve zvyku pokaždé, když spolu někde jedli, připíjet na zdraví nebo na něco jiného.

Jake přejížděl očima vybavení připomínající plovoucí loď. Najednou se mu znelíbilo. Hned si řekl, že se tu pěkně dlouho

neukáže. „Kdopak je ten tvůj tajemný klient, co si myslí, že se mám jeho problémy zabývat právě já a nikdo jiný?“

Rifkin si strojeně naléval pivo do sklenice. Díval se všude, jen ne na syna, pak se soustředil na to, aby nepřelil. „Sarabess Windsorová.“

Jake stiskl rty. „Pak je odpověď ne na druhou a další vyjednávání je naprosto zbytečné, tati. Odmítám se bavit o čemkoli, co se týká Sarabess Windsorové. Jestli jsi mě pozval kvůli ní, odcházím si dát hamburger.“

„Přinejmenším bys mě mohl zdvořile vyslechnout, Jakeu. Nedělej tu scény. Taky bych ocenil, kdybys nezvyšoval hlas.“

„Neber si to osobně, tati, ale seru na to, co bys ocenil. Jestli ti vadí, jak nahlas mluvím, nemusíme se spolu bavit vůbec. Koukni, chápu, že k paní Windsorové něco cítíš, žes k té ženské vždycky měl blízký vztah, dokonce i když ještě žila máma. Vadilo mi to tehdy a vadí mi to i dnes. Snad si nemyslíš, že k ní s tebou půjdu. Možná že tebou manipuluje lehce, ale mně je úplně ukradená. A jestli jsi slíbil, že jí pomůžu, ihned ten slib zruš. Té ženské bych neřekl, kolik je hodin, kdyby to potřebovala vědět. A teď jdu do Burgher King. Nashle, pane Forreste.“ Jake se bleskově vztyčil a rázně odkráčel z restaurace.

Rifkin pozoroval, jak se chvatně vyhýbá stolům, aby byl co nejdříve venku. Čekal podobný výbuch, proč ho vlastně zval na oběd? Protože Jake má pravdu – Rifkin vždycky Sarabess miloval a nedokázal jí nic odepřít.

Ted' se bude věnovat jídlu. Stejně mu uvízne v krku, ale nechce zbytečně ostatním hostům dávat důvod ke spekulacím o tom, proč se se synem nepohodli. Když mu číšník jídlo servíroval, usmál se a společensky ho informoval:

„Jake musel náhle odejít. Prosím, zabalte mi jeho oběd, zanesu mu ho.“

„Jistě, pane Forreste.“

„A dám si ještě jedno pivo.“

„Samozřejmě.“

Rifkin se prokousal obědem. Kávu i dezert vynechal. Strčil bankovky pod solničku, zvedl zabalené jídlo a spěchal ven. Zastaví

se za Sarabess na Windsor Hillu. Hned jí sdělí, že neuspěl. Neúspěch – to slovo Sarabess ve slovníku nevede.

Kapitola tři

Jake se zařídil přesně tak, jak pravil otci: zamířil do Burger King na Bacon Road. Objednal si dva obří karbanátky, rybí filé s hranolky, mléčný koktejl a kolu. Odnosl si jídlo na tácu a žvýkal ho na parkovišti. Měl by přestat jíst takové svinstvo, myslel si mezi sousty.

Večer musí probrat dvě věci (tři, jestli bude počítat i Amandu Pettijohnovou): Trinity Hendersonovou, malou holku z jeho minulosti, a Sarabess Windsorovou, ženu, kterou jeho matka i teta Mitzi k smrti nenáviděly.

Jake při jídle myslel na mámu. Umřela, když byl ve čtvrtém ročníku na střední škole. Nola Forrestová byla nejmilejší urozená dáma na světě. Nikdy v životě nikomu neřekla křivé slovo. Milovala děti a zvířata. A zcela určitě milovala z celého srdce jeho, Jakea.

Jejich zahrady, o které pečovala, byly nafoceny a vytištěny v časopise. Brala ho s přáteli kempovat a nevadilo jí spát ve stanu. Dokonce se smála, když v něm lezl věčně se objevující hmyz. Naučila ho řídit, ukázala mu první údery baseballovou pálkou. Dvakrát týdně s ním hrála tenis. Přestože měli kuchařku a hospodyně, sama mu jeden večer v týdnu vařila oblíbená jídla. Smáli se, když jedli něco méně zdravého, ale ona to vždycky ospravedlnila tím, že si po zbytek týdne budou dávat dvojitou porci zeleniny. A její sobotní brownies byly nejlepší na světě.

Stejně o tom věděla. Jak by mohla nevědět? Celé město mluvilo o tom, že Rifkin Forrest má *něco* se Sarabess Windsorovou. Na druhé straně nikdo z města, ani jeho máma, nevěděl, jestli *to* spolu dělali. Jednou, to byl ve třetíku, se rozhodl mámy rovnou zeptat, co si o otcově nevěře myslí. Neodbyla ho. Místo toho mu řekla, že pomluvy se nemají šířit ani nikde opakovat. Měla přitom tak smutné oči. Ano, *určitě to věděla*.

Když pak onemocněla, změnila poslední vůli. Všechny majetek Grangerů, kromě vily, zanechala právě Jakeovi na zvláštním účtu, který mu připadne, až mu bude pětatřicet. Vilu dostal už ve třiceti.

Zbývajících ohromnou částku bude mít k dispozici za deset měsíců. Jeho otec se dokonce chtěl bránit u soudu, ale rozmyslel si to, když mu matčin právní zástupce přečetl dopis, který mu byl určen. Jake se na obsah nikdy neptal. Pak se jejich život změnil. První Jakeovo auto pocházelo z bazaru. Nešel na nejlepší univerzitu a dokonce si musel při studiu přivydělávat, aby měl peníze na útratu.

Lhal by, kdyby tvrdil, že měli s otcem pěkný přátelský vztah. Ano, pracují v jedné firmě, občas spolu zajdou na oběd, ale to neznamená, že se opravdu mají rádi. Nikdy si nevolají jen proto, aby si popovídali – nemají o čem. A podle Jakea otec nikdy nechodí na hřbitov, aby položil květy na matčin hrob.

Otec pořád bydlí v rozlehlé vile, rodinném sídle Grangerů. Jake se tam po promoci nevrátil. Místo toho si po návratu z Albany pronajal třípokojový byt na předměstí Crestwoodu. Vybral si ho proto, že majitel inzeroval, že nájemníci mohou mít psa. Jake sice ještě žádného nevlastnil, ale plánoval, že si ho pořídí. Navíc se mu líbily truhlíky na parapetech a pruhované plátěné markýzy nad okny. Připomínaly mu mámu. Každý nájemník musel zalévat svoje květiny a Jake to bral vážně – vždycky měl nejhezčí truhlíky. Až se pořádně usadí, zajede si do útulku pro psa.

Do celého bytu si pořídil nábytek z bazaru, pár starožitných kousků koupil výhodně v garážových výprodejích u domů, jejichž majitelé se stěhovali. Do máminy vily nevkročí, přestože mu patří.

Jake strčil ubrousky a zbytky do tašky, ve které si jídlo přinesl. Dojel k odpadkovému koši a vyhodil ji. „Můžeš mi políbit prdel, Sarabess Windsorová,“ zamumlal si polohlasně, než se mu podařilo v hustém provozu zabočit na hlavní ulici.

Tolik o jeho vztahu k Sarabess Windsorové. A teď k Amandě Pettijohnové. Nepochybně stála za úvahou. Musí se rozhodnout, jestli stojí za víc. Věnoval tomu dvě minuty a usoudil, že momentálně ne.

Zastavil na křižovatce u Five Points, dojel až k Tea Farm Road a vzal to doleva. Ještě trochu kličkoval, než konečně zastavil a vystoupil. V jedné ruce nesl kufřík, v druhé mléčný koktejl a rybí filé. Pískl na Elwaye, místního kocoura, kterého stejně jako všichni obyvatelé domu krmil. Elway byl ovšem přezíravý ke všem stejně a svou přízeň nevěnoval nikomu. Prostě šel tam, kde cítil jídlo – snad

proto byl tak tlustý. Ani pěknými slovy ani jinak ho nikdy nikdo nevlákal dovnitř do svého bytu. Chodil za nájemníky po schodech do jejich podlaží, kde trpělivě vyčkával na žrádlo a mléko nebo vodu. Rvačkami zocelený Elway s chybějící půlkou jednoho ucha a odraným ocasem tak získal šest pečovatелů.

Jake hvízdal a kocour se zanedlouho objevil, aby ho následoval do bytu v druhém patře. Jako vždycky pro jistotu otevřel dveře a počkal, jestli zvíře půjde dál. Dnes se Elway kupodivu za ním protáhl, rozhlédl se po předsíni a klidně si našel v pokoji sedačku, na kterou vyskočil. Jake zůstal překvapeně stát, zatím nezavřel dveře do chodby, jen nachystal talířek a na misku nalil mléko. Pak rozdrobil na talíř rybu a obojí položil na zem. Čekal, co na to Elway. Tomu se říká překvápko. Nemohl se dočkat, až se pochlubí sousedům.

Elway seskočil ze sedačky a majestátně vykračoval do kuchyně. Zhltl jídlo, olízal si fousky, pak spokojeně očichával mléčný koktejl. Jake se radoval. Když kocour skončil hody, protáhl se, vrátil se k sedačce, uvelebil se na ni a usnul.

„Do háje! Zdá se, že mám kočku!“ Jake našel krabici, kterou si přichystal už dávno, protože věřil, že ten šťastný okamžik jednou přijde, a nasypal do ní stelivo.

Pohled na spícího kocoura ho naplnil takovou radostí, že málem zapomněl na to, jak je našťvaný na otce. Na lascivní Amandě mu stejně nezáleží. Není divné, že ho víc těší, že mu v bytě spí tlustá kočka?

Začal se převlékat, avšak než strčil nohu do druhé nohavice džínů, vzpomněl si na Trinity Hendersonovou. Slíbil si, že na malou Trinny bude myslet. Bosky si zašel do kuchyně pro pivo a přinesl si ho na gauč nasáklý spoustou vůní. Dával si pozor, aby nevzbudil Elwaye. Nesmí zapomenout kocoura vyfotit, aby mu ostatní nájemníci věřili, že u něho opravdu byl a usnul. Hodil si nohu na poškrábaný konferenční stolek, zapálil si – jeden ze zlovyků, kterých se nehodlá vzdát – a spokojeně potahoval. Usoudil, že dvě cigarety denně mu nemohou uškodit. Pohodlně se uvelebil, zavřel oči a cestoval v čase zpátky ke dni, kdy viděl Trinity Hendersonovou naposledy...

Zadní kolo bicyklu na kamenité cestě poskočilo. V mžiku ležel rozplácnutý na zádech a hleděl na Trinity, která mohla puknout smíchy. *Holky jsou pitomé*, pomyslel si. Pak se ale rozhodl, že jí to projde, protože je to prima žába. „Přijelo sem dneska ještě některé z dětí?“ bručel, když se škrábal na nohy. Zvedl kolo a pomalu ho tlačil.

Trinity si pročísla blond'até kudrny, jako vždycky plné slámy. Vytáhla si stéblo a pokrčila rameny.

Jake hned věděl, co tohle její gesto znamená. Sarabess Windsorová ostatní děti odchytila a nahnala je dovnitř, aby bavily Emily. To znamená, že si dneska s balonem nezhrají. „Varoval jsem je, ať chodí zadním vchodem. Na zadní cestu slečna Windsorová nevidí,“ rozčiloval se Jake.

„Aha, a jak mi vysvětlíš, že právě tam na ně dneska číhala? Nechtěly dovnitř, ale víš, jaká je. Zavolala by jejich rodičům a stěžovala si, jak jsou nevychované. Asi teď hrajou dámu, pijou limonádu a cpou se těmi malými koláčky, co je Emily tak miluje. Je těžké slečně Windsorové odporovat,“ dodala Trinity s kyselým výrazem.

„No, budou tam nejmíň dvě hodiny a já pak stejně musím domů sekat trávu. Nenávidím tu ženskou. A Emily nesnáším ještě víc,“ bručel Jake.

„Jo, já vím. Ale mohlo to být horší. Mohla dostat i tebe, Jakeu.“

„Nee. Řekl jsem tátovi, že ji ani Emily nemám rád. A že do toho domu už nepůjdu. Taky jsem to pověděl mámě. A máma řekla tátovi, že tam nemusím, když nechci. Táta pak povídal něco o dobročinnosti. Myslel tím, že mám Emily dělat společnost. Jenže ona akorát píše a řve. Musíš ji pokaždé nechat vyhrát, jinak slečna Windsorová zuří.“

Je mi sedmnáct, jsem moc velký na to, abych s ní hrál dámu. Prostě tu holku nesnáším. Je zlá i na slečnu Windsorovou. Naši by mi dali zaracha nejmíň na měsíc, kdybych odmlouval jako ona.“

„Když je někdo tak nemocný, může si dělat, co chce.“ Trinity do něho šťuchla tak, že popojel i s kolem kupředu. „Slyšela jsem, že tebe má Emily ráda. Prý je z tebe celá pryč. Marie říkala, že když posledně byly u Emily, nechtěla se bavit o ničem jiném než o tobě. Slečna Windsorová jí nakonec napovídala, že nemáš čas, protože

rozhvázíš noviny. Emily prý pak začala ječet a kopat nohama, že tě tam *hned* chce. No, asi jsi kus, Jakeu Forreste. Fakt nechápu, jak na to přišla. Jsi tak ošklivý, máš pihatý ksicht a vlasy ti stojí jako sláma.“

Jake zrudl. „Je ti jen dvanáct. Neměla bys mluvit o takových věcech. Jestli jsem ošklivý, pak ty jsi přímo šereda, protože máš hroznou díru mezi zubama a ten pitomý culík. Vypadáš jak tyčka!“

Trinity zůstala stát s rukama v bok. „Napráskám ti s jednou rukou za zády, Jakeu Forreste. Vezmi to zpátky!“

„Ani za nic, Trinny Ninny.“ Jake pro jistotu šlápl do pedálů, protože věděl, že to nebyly plané výhrůžky. „Dobře, nemyslel jsem to tak. Jsi hezká i s tou mezerou mezi zuby. A já zítra zajdu k holiči, fakt Trinny.“ Ohlédl se a pochopil, že ho dívka neslyšela. Podle odhodlaného výrazu její tvářičky poznal, že mu skutečně nabije. Co na to ostatní, jestli to zjistí? A oni se to dozví, protože Trinny Ninny to všem vyslepičí. Nevypadá to pro něho dobře. Najel na velký kámen a znovu se ocitl na zemi. Trinity ho dohnala. Stála nad ním. Podíval se opatrně nahoru. Zarazilo ho, když viděl, že má dívka v očích slzy. Sakra! Vyškrábal se na nohy. „Tak do toho, vraz mi jednu,“ nabídl jí.

Trinny ho minula. „Nestojíš mi za to, srabe!“

„No tak, Trinny, vykašli se na to. Promiň. Asi jsem ošklivý. A co na tom? Pojďme se projet nebo odpalovat míčky. Budu ti nadhazovat.“

Trinny se otočila jako na obrtlíku. Pátravě mu hleděla do obličeje. „Myslíš to vážně nebo jen kecáš?“

„Fakt, promiň, ale stejně jsi hubená. Asi s tím nic nenaděláš. A ani jeden z nás se nezbaví těch pih. No, zuby ti určitě dorostou a narovnají se. A když ne, dostaneš rovnátka. Tak projedeme se spolu?“

Trinity chvilku přemýšlela. Doopravdy by chtěla jít k rybníku a zaplavat si, jenže to by ji Jake viděl v plavkách. Vysmál by se jí, že je vyžle, a ona by pak probřečela celou noc. „Proč nejdeš rovnou domů a nešplhneš si sekáním trávy?“

„Jestli to tak chceš, půjdu. Ale nepotřebuju si šplhat. A kdo je teď protivný?“

Jake otočil kolo a zamířil opačným směrem. Šlapal co nejpomaleji, aby zase nespádl. Trinny by se mu směla možná čtrnáct dní. Ještě jednou se otočil, aby mladší kamarádce zamával. Když mu na pozdrav neodpověděla, byl z toho celý nesvůj.

Dojel domů dřív, než musel, proto se máma hned na zahradě zeptala:

„Copak, zrušili jste fotbal, Jakeu? Jsi tu brzo.“

Posadil se na trávník a objal si rukama kolena. „Nějak to nevyšlo. Ta čarodějnice ostatní odchytila. Zůstal jsem jenom já a Trinny. No a pak... jsme se nepohodli a řekli si ošklivé věci. Myslím, že jsem jí ublížil a ona ublížila mně.“

„Jakeu, prosím, abys neříkal paní Windsorová čarodějnice. Proč se proboha Trinity posmíváš? Je sice mladší než ty, ale to přece není důvod. I malé holčičky mají své city. Navíc se jí podle mě líbíš. Vždyť to se nehodí. Co mi na to řekneš?“

Jake trhal stébla trávy a mnul je mezi prsty. Pak vzal jeden list a zahvízdal na něj. „Ale ona mi řekla, že jsem ošklivý a mám vlasy jako slámu.“

Nora Forrestová se usmívala, když ponořila zahradnickou lopatku do hlíny. „No, vlasy ti na hlavě opravdu stojí jako sláma. Neměl jsi jít minulý týden k holiči? Ale ošklivý rozhodně nejsi, jsi šikovný kluk. Myslím, že právě tohle ti Trinity chtěla naznačit.“

„Ježíši, mami, tys ji neslyšela. Tak to určitě nemyslela. Zlobila se na mě.“

„A omluvil ses jí?“

„Jo, několikrát. Ale nevěřila mi, tak jsem jel domů. A proč musím sekat travu, když máme zahradníka?“

Nola se znovu usmála. „Protože jsem řekla.“ Jake obrátil oči v sloup a zamířil ke kůlně pro sekačku.

Ať dělal, co dělal, pořád před sebou viděl Trinny s očima plnými slz. Úporně tlačil sekačku. Několikrát se podíval na matku. Pokaždé se usmála a zamávala mu.

Šedem měsíců nato stál na hřbitově a naposledy se s mámou loučil. Trinny tam byla v šatech a klobouku spolu s Hendersonovými. Vypadala tak hloupě, že se málem zasmál, ale je těžké smát se, když ztratíte maminku. Zvedl zrak k Mitzi, mámině

mladší sestře. Kdyby jí tak mohl padnout do náruče. Najednou ucítil, že mu otec položil ruku na rameno. Ucukl. Pořád se díval na Mitzi. Zrovna si zvedla černý závoj a mírně zavrtěla hlavou. Znamenalo to, že musí vydržet.

Když bylo po všem, přestal zadržovat slzy a konečně se přitiskl k Mitzi. „Můžu jít k tobě? Nechci... nemůžu...“

„Jasně. Jen to pověz tátovi.“

„Nic mu neřeknu. Pokud sis nevšimla, moc smutný zrovna není. A proč je tu sakra ona?“

Mitzi Grangerová na to měla nejmín šest různých odpovědí, ale nevyřkla ani jednu. Dnes není vhodné píchat do vosího hnízda. „Je tu celé město, Jakeu. Mámu měli všichni rádi. Přišli ji vypravit na poslední cestu.“

Jake přestal snít a odnesl láhev od piva do kuchyně. Mezitím se setmělo. Prošel se po bytě a všude rozsvítil. Podíval se, jestli je Elway stále na sedačce. Spal tam. Pro jistotu vytáhl ze šuplíku digitální fotoaparát a vyfotil kocoura ze všech úhlů.

Někdy se věci vyvíjí dost dobře. A jindy se můžete přetrhout, a stejně jde všechno do pekla.

„Kde je ti konec, Trinity Hendersonová? Jestlipak jsi někdy věděla, že se mi líbíš?“ mumlal si Jake ještě ve sprše.

Kapitola čtyři

Jake Forrest ve spaní sténal a převaloval se. Pak se mu zdálo, že cítí spálenou slaninu a kafe. Protože bydlel sám, samozřejmě pokud nepočítá Elwayovu návštěvu, musel to být sen. Překulil se na záda. Ne, nezdá se mu to. Hlasitě záúpěl. Nakonec otevřel oči. Na druhém konci postele spatřil Elwaye. Kocour ho pozoroval. No ne, to je snad zázrak. Jedině že by... že by v kuchyni byla Mitzi Grangerová a chystala mu snídani. O půl páté ráno! Mitzi Grangerová, držitelka nejvíce procvakaného řidičáku, kdysi jižanská královna tance, čtvrtá nejbohatší žena v okolí díky rozumným investicím před a během zavádění internetu, synonymum pro seznamovací kancelář přestárlé populace Crestwoodu a... nejhorší kuchařka na světě. Taková je Mitzi Grangerová. Bojovná, umíněná a hlavně nechutně přímá Mitzi,

milovnice všech čtyřnohých tvorů a jeho báječná tetička. „Mitzi!“ Zahromoval.

„Ano, drahoušku.“ Pětačtyřicetakilová dáma hubená jako tyčka a v džínách s kšandami a květované halence stála ve dveřích s obracečkou v ruce.

„Je půl páté ráno, Mitzi!“

„Však jsem tu od tří. Tvůj kocour mi dělal společnost. Nevěděla jsem, že máš kočku, Jacobe. Tos mi měl říct. Přinesla bych pro ni nějaké dobroty a hlavně speciální prolézačku. Potřebuje pohyb. Než si vyčistíš zuby, bude snídaně na stole.“

„Vážně? Takže slanina už je spálená a vejce jako z gumy? K tomu superslabá káva?“

„Na všechny tvé dotazy odpovídám ano. Přece víš, že neumím vařit. Tvoje máma byla vyhlášená kuchařka naší rodiny. Protože já byla nejmladší, tvoje babička mě chápala a nechala mě dělat, co jsem chtěla. Vaření k mým zálibám rozhodně nepatřilo. Jídlo tu je, abychom přežili. Tak se na to dívám já. Ale o tebe by se měl někdo starat, drahoušku. Přála bych si, aby ses oženil. Hele, tvůj kocour mě má rád.“ To všechno vychrlila jedním dechem a neprestala přitom mávat obracečkou.

„Jo, máš pravdu. Ale je půl páté! Proč proboha nepočkáš aspoň do šesti, to už začínají někteří slušní lidé vstávat,“ mumlal si Jake cestou do koupelny.

„Protože nikdy nespím. Spaní je ztráta času. Musím objevovat svět, znáš mě. Navíc nemládnu. Ráda začínám den brzy ráno, na rozdíl od jiných,“ máchl obracečkou směrem k Jakeovi. „Mám totiž o půl sedmé hodinu aerobiku. Pak jdu na bojová umění a na hodinu jógy. A uznej, že žádný slušný člověk nesnídá v půl jedenácté. To už je čas uvažovat o obědě, ne?“ Mitzi se otočila, až se kolem vířil vzduch, a následovaná kocourem cupitala do kuchyně.

Jake pochopil, že je pitomost hádat se s ní. Nespokojeně bručel ještě pod sprchou, ale pak ho napadlo, že když se zdrží dostatečně dlouho, sní tu děsnou snídani za něho Elway. Tetička navařila. Znělo mu to, jako by se měl za chvíli udusit.

Za deset minut se neochotně přesunul do kuchyně. V duchu si slíbil, že se opravdu bude snažit, aby pozřel vše, co mu Mitzi

předloží, i kdyby ho to mělo zabít, protože ji má rád a nechce zranit její city.

Posadil se ke stolu. Než dosedl, všiml si, že jsou po celé kuchyni rozházené noviny. Zvedl tázavě zrak, ale dobře věděl proč.

„Vystříhovala jsem slevové kupony, aby mi rychleji ubíhal čas, než tě vzbudím. Mám jich za osmnáct dolarů, nevadí ti to, že ne, drahoušku?“

„Ne, sakra! Jenom proboha nekupuj nic pro mě. Mám v prádelníku dvě stě rolí toaletního papíru, pod postelí šedesát čtyři rolí papírových utěrek a v lékárnice šestnáct tub zubní pasty Colgate. Sice už nemám kam dát aspirin a Colgate nesnáším, ale jinak je to v pohodě.“

„To zvládneš, drahoušku. Uznej, že výhodná koupě se nesmí prošvihnout. Dobrá hospodyňka pro pírkó přes plot skočí.“

Copak se dá nad Mitzi vyhrát? „A co mají ve slevě?“

„Samé bezvadné zboží. Slyšela jsem, že jsi šel na oběd s tátou a nenaobědval se.“

Jake se plácl do čela. „Jak to můžeš vědět, Mitzi? Bylo to včera. Máš snad horkou linku na novinky z celého města?“ Jake váhavě zvedl suchý připálený toast.

Mitzi jeho otázku ignorovala. „Taky se mu nedařilo na golfu. Takže je něco v nepořádku s tou... s tou *ženskou*. Nebo se snad mýlím?“

Jake zabodl vidličku do hromádky gumových volských ok. Bylo jich nejmíň šest. Pokrčil rameny. „Nenechal jsem ho domluvit, takže nevím. Šel jsem se najíst do Burgher King. Ale povídal, že Sarabess Windsorová chce, abych pro ni vyřídil něco mimo město. Včera bylo výročí smrti její dcery. Taky se u mě zastavila slečna Clara, aby změnila poslední vůli. Prý viděla Sarabess na hřbitově. Nic víc nevím, Mitzi. Musím fakt sníst všechna ta vejce?“

„Jistěže ne, hod' je do koše. Taky jsem slyšela, že byla na hřbitově. To znamená, že otcův nevydařený golf a její návštěva hřbitova mají něco společného.“

Jake s úlevou zlikvidoval snídani a strčil talíř do myčky. „Mitzi, pamatuješ si na Trinity Hendersonovou?“

Mitzi vtáhla tváře. Málem hvízdla. Jake si všiml, že s rezavými vlasy vypadá jako veverka. „To víš, že si na ni pamatuji. Měla jsem ji ráda jako vlastní dceru. To, že je dlouho pryč, vůbec nemění mé city k té mladé ženě. Sice o ní nemluví, ale víš, jak ji miluji. Jak jsi přišel na Trinny? Utekla v patnácti. Pro mě je to jako včera. Byla jsem jediná, kdo si to opravdu bral, jenže o to se nikdo nestaral. Nechali ji odejít. Nikdy jsem nechápala proč. Hendersonovi pracují pro tu ženskou, těm jsem se nedivila. Ale jak je možné, že ona nezavolala policii, to opravdu nevím. Jako by se jí hodilo zbavit se toho děvčete. Pokud vím, nikdy se nevrátila. Najala jsem tehdy soukromé detektivy, aby ji našli, ale neobjevili ji. Proč se ptáš, drahoušku?“

„Zmínila se o ní včera slečna Clara. Mluvila o tom, jak Sarabess oplakává Emily a že to přehání. Myslel jsem na Trinny včera večer. Byla moc prima. Prostě mě napadlo, kde asi je, to je všechno.“

„Tvoje matka si myslela, že se Trinny líbíš. Koneckonců já taky. A vím, že ona se líbila tobě. No jistě, je to už dávno, já vím. Beztak je vdaná a dnes má kupu dětí. Už musím jít, drahoušku. Nevadí ti, že si musíš uklidit kuchyň, že ne?“ Mitzi mu zamávala a od dveří ukázala na poházené odstřížky novin.

Jake zavrtěl hlavou. „Díky za snídani. Jak to, že tys nic nejedla?“

„Blázníš? Já jím jenom luštěniny, želé bonbony a zeleninu. Ten tvůj kocour mě má fakt rád.“

Elway vrátil, když otvírala a zavírala dveře.

Jake seděl vyčerpaný na židli. Koukl se na hodinky. Čtvrt na šest. Počkal, až zaburácí motor tetina jaguáru. Pak otevřel dveře Elwayovi. Kocour na něho mrkl, podíval se ven, ale pak se otočil a zamířil do obývacího pokoje. Jake nevěděl, jestli má brečet nebo se smát.

Neměl co dělat, než bude čas vzít si oblek a jít do práce, proto si připravil čerstvou kávu a toast. Než káva překapala, uklidil tetin nepořádek. Suše se při tom usmíval. Měl prostě Mitzi rád a věděl, že je to oboustranné.

Nevěděl, jestli by ji popsal jako *svěráznou*. Mitzi totiž vše dělala s gustem, ale po svém. Celé město kromě jeho otce a Sarabess ji mělo rádo. S Mitzi mohli počítat při každé dobročinné akci, štědře dávala a zároveň nešetřila čas, když bylo třeba pracovat pro

bezprizorné děti nebo zvířata. A vážně nikdy nespala, nebo skoro nikdy. Měla víc energie než on v nejlepších letech, přestože celý den bafala cigarety. Pravda je, že jí Jake nestačil.

Jednou se ptal mámy, proč se Mitzi neprovdala. Prý jí nějaký muž zlomil srdce a nikomu jinému už pak nevěřila. Jeho spořádaná matka kupodivu se zvláštním životním stylem své sestry souhlasila. Později ho napadlo, že by možná i máma ráda žila divočeji, ale vychování jí to nedovolovalo. Otec naopak nepředstíral, že by měl Mitzi rád. Nazýval ji černou ovčí rodiny, rebelem, který se honí za duhou. Ona nad ním zase ohrnovala nos, protože byl podle ní zasraný právník s mozkem v řiti. Dokonce před ním otevřeně zaútočila na Sarabess a naznačila, že ve svých memoárech odhalí všechna její tajemství. Tehdy byl Jake ještě kluk, přesto viděl, že tím tátovi nahnala strach. Mnohem později přemýšlel nad tím, proč se jeho otec Mitzi tak bál.

Od té doby ho Mitzi zmínkami o temné minulosti neustále rozčilovala. Otec se naučil na její útoky jako správný jižanský gentleman nereagovat a raději se její společnosti vyhýbal.

Jednou se dozvím, o jakých tajemstvích to Mitzi mluvila.

Jednou...

Jake si zrovna upravoval uzel na kravatě, když někdo zazvonil. Podíval se na hodinky. Mitzi to nebude, ta je právě uprostřed jednoho ze svých tělocviků. Že by Amanda Pettijohnová? Podivný nápad. Tak kdo?

Jake ignoroval kukátko a prudce otevřel dveře. Stál tam jeho otec. „Vím, že je ještě brzy, Jakeu, ale chtěl jsem tě zastihnout, než půjdeš do práce. Jsem dopoledne u soudu, takže bychom se viděli až dopoledne.“

Kam se podělo „ahoj, synku,“ podívoval se Jake, když uhýbal, aby otec mohl vstoupit dovnitř? Elway se protáhl kolem Jakeova otce s hřbetem ohnutým do luku a naježenou srstí. Co to značí? pomyslel si Jake. Mitzi by určitě řekla, že se Elwayovi Rifkin Forrest nezamlouvá.

„Co je, tati?“ optal se chladně. Otec se mu určitě nepřišel omluvit, toho by se nedočkal ani za rok. „Dáš si kafe?“

„Ne, díky. Už jsem měl. Koukni, ten včerejšek mě mrzí. Přišel jsem tě požádat, abys zajel na Windsdor Hill a promluvil si s paní Windsorovou. Koneckonců si tě chce najmout. Tebe, Jakeu, ne mě.“

„Nepřibírám nové klienty. Nebo jsi snad nerozuměl, že se slečnou Sarabess Windsorovou nechci mít vůbec nic společného? Ve městě jsou ještě dva právníci, může si vybrat, kterého chce. Jsem fakt naštvaný, že mě do toho ženeš. Ty třeba přijdeš na první zavolání, ale já ne.“

„Jakeu, víš, že bych tě o to neprosil, kdyby to nebylo důležité. Copak to pro mě nemůžeš udělat? Kdyby paní Windsorová přišla za tebou do kanceláře, promluvil by sis s ní?“

Jake si odfrkl. „Myslím, že ne. Už podruhé se tě ptám, proč nechápeš, že s ní nechci mít nic společného? Kolikrát ti to mám opakovat? Nikdy jsem se netajil tím, že ji nesnáším. Máma před tím zavírala oči, ale já to dobře viděl, tati. Tak si to zapiš za uši. Mimochodem, ráno se tu zastavila Mitzi a udělala mi snídani. Víš, že píše paměti? Budu jí dělat agenta,“ lhal, jako když tiskne.

Rifkin přimhouřil oči. „Tvoje teta píše paměti už nějakých pětadvacet let. Jsem si jistý, že nemá ani stránku a taky nemá důvod sednout si na tu svoji kostnatou prdel právě teď. Jenom chce být zajímavá, to je celé. A taky strašně ráda čerí vodu.“

Jake se dostal do varu. Nesnášel diskuse s otcem. A ještě víc nesnášel, když otec útočil na Mitzi. Z nějakého důvodu se před tátou pořád cítil jako školák, který něco provedl. „Vážně?“ vykřikl. „A jak mi teda vysvětlíš, že je u kapitoly šest? Pustila se to toho,“ lhal znovu. „Co na to říkáš?“

„Říkám, že se chováš jako malý kluk a že mi lžeš. Přeji si, abys to ještě jednou zvažil a promluvil si s paní Windsorovou.“

„Máš fakt jednokolejné myšlení, co? Ty jsi podepsal smlouvu s Windsorovic rodinou, ne já. Jsem trochu velký na to, abys mi říkal, co mám dělat. Musím už jít.“

Elway se mu otřel o nohy. Jake se sehnul a vzal ho do náruče. Starý tlustý kocour kupodivu začal příst. Bůhvíproč se Jakeovi stáhlo hrdlo. Mitzi pořád říká, že v životě každého člověka se vyskytne okamžik, kdy ho někdo nutně potřebuje. Není to jisté, ale zdá se, že

jeho zrovna potřebuje Elway. A on se cítil lépe, když kocoura držel v náručí. Vydal se ke dveřím, aby otce vypustil před sebou.

Rifkin přivřel oči, až mu z nich zůstaly jen ošklivé zlomyslné škvírky. „Jacobe, změní se tvůj přístup, když ti řeknu, že tě paní Windsorová chce vidět kvůli tvé kamarádce z dětství Trinity Hendersonové?“

Už zase stejné jméno! Elway hlasitě předl, proto Jake strávil otcova slova snadněji a mohl dělat jakoby nic. Musí zaujmout jasné stanovisko. „Ne. Vůbec ne.“

Přitom otevřel dveře dokořán. Elway mu kdykoli mohl seskočit z rukou na zem a běžet pryč, jak bývalo jeho zvykem. Hlavně ať už otec jde. Jake udělal další krok, aby mu dal najevo, že má odejít.

Rifkin neochotně prošel dveřmi. „Fakt se chováš jako pitomec, Jacobe,“ zabručel.

Jake cítil, že máma by jeho chování neschválila. Naopak Mitzi by mu poklepala po rameni a vtipně to okomentovala. „Pak si nemáme co vyčítat,“ odpověděl otci polohlasně. Mrzelo ho to, sotva ta slova vyřkl. Přece jen to je jeho otec, jistý respekt by k němu měl chovat. Alespoň malinký.

Když konečně za otcem zapadly dveře, Jake pro jistotu zamkl. Teprve pak skočil Elway na zem. Ihned se přesunul k sedačce, kde se uvelebil na polštářích. Jake zamířil do kuchyně pro další kafe. Kdyby nebylo tak brzy, nalil by si do něho koňak. Místo toho si přidal cukr a smetanu.

Srkal kávu a horečně uvažoval. Co je to najednou za poprask kolem Trinity Hendersonové? A proč se o ni zajímá právě Sarabess Windsorová? Sarabess k ní přece žádné přátelské city nikdy nechovala a taky se s tím nikdy netajila. Přesto poslala tátu, aby ho poprosil o pomoc. „No, dámo, pro tebe nehnu prstem, ani až naprší a uschne.“

Jake vyprázdnil hrnek, nachystal vodu a žrádlo pro Elwaye a vyšel z bytu. Sotva dorazil do práce, posadil se k internetu a pátral po staré kamarádce z dětství. Něco se děje a on chce vědět co.

Kapitola pět

Sarabess Windsorová se v bezových šatech a ve střevících s rozumnými podpatky procházela po zahradě, kde zálibně sledovala květy raného léta. Zatímco navenek obdivovala barevná kvítka, myšlenkami bloumala daleko odtud. U velkých, zdravě vypadajících begónií se zastavila, mimoděk si všimla, že geránie nemají žádné zažloutlé listy a že řady balzamín jsou výraznější než v jiných letech. Asi by měla zahradníkovi zvednout plat. Uvědomila si, jak je to nepravděpodobné. S chutí nasávala vůně, když procházela po dlážděné pěšině. Milovala sladkou vůni jasmínu, která se v červnu nesla celou zahradou. Emily měla jasmín nejraději.

Sarabess utrhla malý bílý kvítek a strčila si ho pod nos. Hned nato ho hodila na zem, protože přinášel příliš živé vzpomínky na Emily. Najednou spěchala, ale sladká vůně ji pronásledovala po celé zahradě.

Zastavila se u plotu, který přes tyčky nabízel výhled na celý Crestwood. Ležel pod kopcem jako na dlani. Ze svého stanoviště viděla i dlouhou příjezdovou cestu k hlavní bráně. Zhluboka se nadechla, když spatřila Rifkinovo auto. Pak ale zuřivě zadupala, protože si všimla, že v něm sedí sám. I když ji nepřekvapilo, že s ním jeho syn nepřišel; dokonce si namlouvala, že se třeba objeví odpoledne sám. Ale stejně tušila, že jí nezbude nic jiného, než za ním dojít osobně do jeho kanceláře ve městě. Nedovolí si ji nepřijmout. Nebo snad ano? Je přece stejný jako ta jeho praštěná teta Mitzi, která skáče, jak bubnuje nějaký šílený neviditelný bubeník, jak tvrdí Rifkin. Jedině sám Bůh a Rifkin Forrest vědí, jak Sarabess Mitzi nenávidí.

Rozbušilo se jí srdce, když Rifkin vystoupil z vozu. Z nějakého důvodu se jí pokaždé zrychlil tep, když tohoto muže spatřila. V obleku mu to neskutečně slušelo, bílá košile jen zářila a ta kravata je taky dokonalá – vždyť mu ji sama darovala. Lahodil jí jeho dlouhý krok, vysoké štíhlé tělo a hlavně úsměv, který pro ni pokaždé vykouzlil. Také se usmála, přestože věděla, že nenese dobré zprávy.

„To nic, Rife. Oba jsme věděli, že ho sem nedostaneme. Díky, žes mi to přijel povědět osobně. Zajedu za ním do města. Netvař se tak sklíčeně, mně to nevadí.“

Rifkin ji vzal za ruku. Na oplátku mu ji jemně stiskla. Nemohl je vidět nikdo jiný než sluhové, a těm je srdečně jedno, co paní na Windsdor Hill dělá.

„Pokusil jsem se ho přesvědčit, ale k ničemu to nevedlo. Jake je... příšerně tvrdohlavý. A víš, že je trochu zahořklý. Vadí mi, že nemáme lepší vztah, ale nic s tím nenadělám.“

„Rife, ty bys chtěl, aby byl jako ty. Ale tvůj syn je samostatný, to je obdivuhodné. Promyslím si to, a až bude čas, zajedu do města. Vím, že spěcháš, tak se nezdržuj. Přijdeš dnes na večeři?“

„Stoprocentně, Sarabess.“ Ještě ji pohladil po ruce a obrátil se zpátky k vozu. Když nastupoval, ohlédl se. „Jake má kočku,“ dodal.

Sarabess to rozesmálo. „Vážně?“

Rifkin se zaculil a nastartoval. Smál se celou cestu dolů do města. Sám nevěděl proč.

Sarabess se za ním dívala, dokud jí nezmizel z očí. Pak se vrátila do domu. Procházela místnostmi a občas se u něčeho zastavila, vzala to do ruky a zase položila. Byla rozezlená. Poprvé od doby, kdy vstoupil do jejího života, jí Rifkin Forrest nebyl schopen okamžitě dát, oč ho požádala. Nikdy předtím si jí nikdo nedovolil říct ne. Proto se jí to vůbec nezamlouvalo. Ani trošku. Pak se v duchu opravila. Mitzi Grangerová jí říkala ne celkem pravidelně.

Sarabess procházela bezvadně zařízeným domem. Ani si nepamatuje, kolikrát nechala všechno předělat. Vybírala látky, věnovala pozornost každé stěně. Přála si, aby to tu bylo útulné, avšak to je nemožné. Tady se teplo domova vyčarovat nedá. Jednou se pokusila dodat domu starožitný ráz a Rifkin se mohl potřhat smíchy. Do příštího dne starožitnosti odstranila. Málokdy udělala chybu, ale když se přece jen zmýlila, Rifkin to nazýval bezva vtípem.

Pokaždé když ji něco rozčílilo, přála si mít nějakého koníčka. Něco poklidného místo posedlosti, která ji pronásledovala ve dne v noci. Jestli se dá věřit tomu, co píšou v časopisech, má každý nějakého koníčka, ale jen málo lidí trpí obsesí. Třeba opravdu není

normální. Nezajímá ji nic jiného než Rifkin, žije jen pro jeho návštěvy. Jak to, že ji život takhle podvedl?

Stála u těch dveří, aniž by si pamatovala, jak k nim došla. Nikdy je neotevřela jen tak. To by bylo moc snadné. Pokaždé musela projít bolestným rituálem – vrátit se do minulosti k malé krásné holčičce, která obývala ten nádherný pokojíček zařízený jako pro princeznu.

Sarabess pevně zavřela oči, aby jí pálicí slzy neštěkly po tvářích. Strčila do zámku zlatý klíček, který neustále nosila na krku. Stiskla kliku a vzdychla. Ano, skutečně je jako pro princeznu. Její malou holčičku. Růžová postel s nebesy stála připravená, povlečená světle růžovými povlaky s obrázky tančících baletek. Na obou stranách stály na nočních stolcích lampičky s růžovými stínítky.

Usedla na okraj postele. Nebyla si jistá, ale zdálo se jí, že tu cítí jasmín nebo gardénie. Emily milovala, když jí navoněla postel. Jakmile květy rozkvetly, nesměly chybět ve váze. Vstala a rozhlédla se po rozlehlém pokoji – částečně sloužil jako ložnice, částečně jako herna a učebna – koberec zůstal po letech stejně bílý jako ten den, kdy ho natáhli.

Je tu tolik knih. Emily knihy nezajímaly. Ve skříňkách by se tu našly všechny myslitelné hračky. Přesto si Emily málokdy s něčím hrála. Část, kde se měla učit, byla prakticky prázdná. Zůstal jen bílý psací stůl a židle s růžovým sedákem; tabule s růžovou křídou a růžový telefon. Škoda že Emily neměla přátele, kterým by telefonovala. Divoké děti jejího věku, ani ty mladší, neměly čas na polovičního invalidu. Chtěly lézt po stromech, jezdit na kole, hrát si na honěnou, chodit plavat a jen tak běhat. Emily nezbývalo, než je pozorovat z oken. Byla jako princezna zavřená ve věži.

Sarabess došla k jednomu oknu a otevřela je. Dovnitř pronikl letní vzduch a rozvlnil hebouunké záclony. Zavřela oči, aby se dál utápěla ve vzpomínkách. Vůně jasmínu opanovala pokoj. Třesoucíma se rukama okno zavřela a zatáhla bělostné záclony.

Naposledy se rozhlédla. Má dost sil na to, aby pokoj konečně změnila? Dokázala by všechny dětské věci darovat nějaké charitě? Jednoduše zde vymalovat, položit nový koberec, vyměnit záclony a jednou provždy pokoj zamknout?

Sarabess přešla chodbou do své ložnice. Zvedla telefon a z paměti vyťukala číslo. „Tady Julia Barrowsová, ráda bych si domluvila schůzku s panem Forrestem. S mladým panem Forrestem.“ Za pět minut zavěsila. Zítra v jedenáct se s Jakobem Forrestem sejde.

Jake se odtrhl od počítače až v poledne. Celé hodiny pátral po něčem, co by ho zavedlo k Trinity Hendersonové. Bez úspěchu. Jako by zmizela z povrchu planety hned toho dne, kdy utekla z města. Nenašel ji podle sociálního pojištění, na její jméno nikdy nebyl vydán řidičský průkaz. Co když má Mitzi pravdu? Třeba je vdaná a má nové příjmení – ale to by stejně byla v seznamu pojištěných i pod starým jménem. Nebo byla dost chytrá na to, aby si ihned obstarala novou identitu. Pokud si pamatuje, byla dost šikovná, aby se uměla schovat na druhém konci země nebo v úplně jiném státě. Napadlo ho, jestli by mělo smysl najmout si soukromého detektiva. Nedávno četl článek o moderních metodách soukromých oček, které ani nepotřebují opustit kancelář, aby někoho našli. Všechno dokáží přes počítač.

Jake pohlédl na hromadu složek na stole. Není mezi nimi nic, co by nepočkalo do zítřka. Poslední vůle Clary Ashwoodové je připravená, stačí, aby ji podepsala. Koukl se na hodinky a sáhl pro sako. Zamával Stacy na rozloučenou, pak ještě jednou recepční. Za tři minuty byl na čerstvém vzduchu. Věděl přesně, kam má jet. K rodině Trinity Hendersonové. *Proč sakra ne*, říkal si, když usedal za volant. Automaticky otevřel okýnka. V autě bylo nesnesitelné letní dusno.

Jake netušil, že ho otec sleduje z okna své kanceláře. I kdyby to věděl, nezáleželo by mu na tom.

Na farmu Hendersonových trvala cesta autem necelých deset minut. Na kole mu to kdysi šlo i za pět, když to vzal polními cestičkami. Usmál se pro sebe – tehdy jezdíval jako šílenec, aby si vylepšil čas.

Farma ve skutečnosti nepatřila jejich rodině. Rozkládala se na pozemcích Windsdor Hillu a majitelem byla Sarabess Windsorová. John Henderson farmu sice vedl a paní Hendersonová pro všechny, kdo tam pracovali, vařila, ale byli to jen nájemci. Jako dítě si myslel, že všechno patřilo rodičům Trinity. Paní Hendersonová mnohdy

dělala, že nevidí, jak unikají Sarabess, aby si nemuseli hrát s Emily. Trinity samozřejmě znala nejlepší schovávačky, kam by Sarabess Windsorová v krásných šatech a botách na vysokých podpatcích nikdy nevkočila.

Jake zaparkoval a počkal, až ho zlatý retrívr očichá, než se vydá k zadnímu vchodu, u kterého paní Hendersonová loupala hrášek. „To jsem já, Jake Forrest, můžu za vámi?“

„Bože můj, Jakeu, jsi to opravdu ty? Dávno jsem tě neviděla. Co tu vůbec děláš? Dáš si čaj? Jejda, to jsou už tři otázky.“

Jake se zasmál. „To nevadí. Moc rád si dám sklenici čaje. Bude pěkně horké léto.“

Lillian Hendersonová byla paní, o které by jeho máma řekla, že je nijaká. Chodila v obyčejných bavlněných šatech a bílé zástěře. Nikdy ji bez ní neviděl. Vlasy měla stejné bílé jako zástěru, odjakživa stočené do pevného uzlu na zátylku. Nosila silné brýle, které vypadaly jako trifokální. Podala mu čaj. Nemohl si nevšimnout, jak jsou její ruce s nakrátko ostříhanými nehty červené a upracované.

„Posaď se, Jakeu. Tak ty jsi právník! No, nedávno jsme s Johnem mluvili o tom, že je načase zajít k tobě sepsat závěť. Ani nevím, proč to pořád odkládáme. Asi ze stejného důvodu, jako proč jsme si ještě nekoupili místo na hřbitově. Dáš si kousek perníku? Ráno jsem pekla.“

„Ne, děkuji, čaj stačí. Asi se divíte, že jsem se tu tak najednou objevil.“

Lillian se usmála. „Beztak se dozvím proč, přece mi to povíš.“

Jake nechtěl chodit kolem horké kaše, přesto nebyl zcela upřímný. „Vybrali mě, abych dal dohromady adresy všech dětí z okolí. Chtějí uspořádat takový sraz... někdy kolem čtvrtého července. A samozřejmě by tam chtěli pozvat taky Trinity. Nevíte, jak bych ji sehnal?“

Lillian sebou trhla. Zelený hrášek i s miskou letěl na zem. Jakea napadlo, že nečekala, že přijel kvůli Trinity.

„Je mi líto, Jakeu... my s Johnem jsme bohužel... Trinity se nám nikdy... Totiž od svého odjezdu se neozvala. Neslyšeli jsme o ní ani slovo. Bohužel na to vaše setkání asi nepřijede.“

„A nemáte ponětí, kde by mohla být? Přece má nějaké bratrance, vaše známé, prostě někoho, ke komu mohla jít, ne? Co vůbec říkala policie?“

Lillian uhnula pohledem. Složila ruce do klína. „Nikoho známého jsme nikdy neměli. Vzala si peníze na potraviny a nechala nám tu dlužní úpis. Bylo to tři sta dolarů, k tomu měla asi šedesát svých. Zabalila si do školní tašky pár kousků oblečení. Ustlala si, uklidila pokoj a odešla.“

„To vám nenechala ani vzkaz?“

„Ne, nenechala. Pokud nepočítám ten úpis. Asi za tři roky nám poslala těch tři sta dolarů. Na obálce bylo razítko Pensylvánie. Jméno města bylo nečitelné, rozmazané.“

„A znáte někoho v Pensylvánii?“

„Ani živou duši.“

„Policie něco zjistila?“

Lillian se kousla do rtu. „Paní Windsorová řekla, že ji volat nebudeme. Ze Trinity bude šestnáct a umí se o sebe postarat sama. Prý by neodešla bezdůvodně a ona si nepřeje, aby se policie hrabala v jejich záležitostech a šťourala tady do Windsdor Hillu. John si myslel, že ji musíme poslechnout, když pro ni pracujeme. Nechtěla jsem, ale... John umí být velmi přesvědčivý, stejně jako paní Windsorová. Probřečela jsem celé měsíce. Pokaždé když zazvonil telefon, jsem se málem sesypala.“

Jake na to neměl co odpovědět. Jeho máma by vlastníma rukama prohledala celou zem, kdyby jí utekl. A nikdy by nepřestala plakat, dokud by ho nenašla. „Copak Trinity neměla zdravotní pojištění?“

„Divná otázka. O žádném nevím. Ty jsi právník, myslíš, že bys ji dokázal najít? Mám našetřené nějaké peníze. Není to moc, ale ráda je zaplatím, jen nevím, co takové pátrání stojí.“

„Nevezmu si od vás peníze, paní Hendersonová. Ale stejně se ji pokusím najít. Nemůžete mi říci ještě něco, co by mi pomohlo?“

Lillian se vzpamatovala a znovu se pustila do loupání hrášku. „Trinity byla hodné děvče. Pracovitá a šikovná. Dobře se učila, však to víš sám. Nepotrpěla si na parádu, byla skromná. Jenom když přišla od slečny Emily, vyprávěla mi, co všechno ta malá měla. Neříkejte to

paní Windsorová, ale vždycky o ní mluvila jako o malé zlé princezně s nedobryma očima.“

Jake se zasmál. „To od ní moc pěkné nebylo, ale my jí tak říkali všichni. Vážně to byla protivná ufrňukaná holka. Tehdy jsme nechápali, jak je nemocná. A možná bychom nebyli jiní, i kdybychom tomu rozuměli. Od té doby jsem nad tím dost přemýšlel, podle mě jsme neměli rádi paní Windsorovou, ta byla zlá. Nutila nás chodit za Emily a to neprospívalo nikomu.“

Lillian stiskla rty. „Slečna Emily byla na Trinity zlá. Schválně jí říkala hnusné věci. Jednou se jí smála, že je šereda. Ubohá Trinity pak stála před zrcadlem a doufala, že se nějakým kouzlem promění v krásnou labuť. Vysvětlovala jsem jí, že Emily jen žárlí, ale Trinity mi nevěřila. Změnila se a pak odmítla nahoru na Hill chodit. Podle ní jsme to měli paní Windsorové vyřídit. Nepřesvědčili jsme ji, proto jsme ji potrestali. Stejně trvala na svém.“

Jake si povzdechl. „A pak jste to Sarabess pověřili?“

Lillian vrtěla hlavou. „To by John nikdy neudělal. Mně přikázal, ať se o to nestarám, že je to mezi dětmi. Trinity snášela všechny tresty mlčky. Je mi to líto, Jakeu, měla jsem být na její straně. Ale dáš mi vědět, jestli zjistíš, kde je, že ano? Pověz jí... pověz jí, že mi strašně moc chybí.“

Jake jí nějak nevěřil. „Ano, paní Hendersonová. Díky za čaj. Ozvu se vám.“

Po cestě domů si říkal, jak je to celé bizarní.

Kteří rodiče by si nechali mluvit od někoho cizího do toho, jak vychovávají dítě? Jenže Sarabess Windsorová zřejmě není jen tak někdo.

Kapitola šest

Jake se podíval na červené světýlko na interkomu. „Ano?“ Stacy mu oznámila, že na něho čeká nový klient. Sroloval si vyhrnuté rukávy košile. Hodil na sebe lehké sako a dokonce si upravil kravatu. Teprve potom vyrazil ke dveřím přivítat Julii Barrowsovou.

Ani nemrkl, když spatřil Sarabess Windsorovou. Nesmírně ho lákalo prásknout jí dveřmi před nosem, ale odolal. Místo toho se narovnal jako pravítko a rychle se přesunul za svůj stůl.

„Netvař se otráveně, Jacobe. Jde o byznys. Nejsem lidožrout. Podívej se na toto setkání takhle, když nepřijde Mohammed k hoře, musí hora k Mohammedovi.“

Jake se posadil a odsunul židli tak daleko, jak to jen šlo. Sarabess se k němu naklonila. Vnímal její charisma, byla to silná osobnost a zároveň elegantní žena. Pokud jde o jeho názor na ni, absolutně ho nezmění. „Jasně jsem otci řekl, že nemám čas a že nové klienty nenabírám. Víc vám k tomu neřeknu, paní Windsorová. Ani si to nerozmyslím. Jednoduše je to jasné a principiální rozhodnutí.“

Sarabess se klidně opřela a přehodila nohu přes nohu. Pěkné nohy, všiml si Jake. Na její věk, poopravil úsudek.

„Jediné, čím jsem se provinila, Jacobe, je to, že jsem milovala své dítě a chtěla pro něho normální dětství. Tvůj otec mi taky řekl, že jsem překročila hranice, když jsem vás jako děti nutila, abyste chodili za mou nemocnou dcerou. Bohužel jsem na něho nedala. Ale otce jsem ti neukradla. Byli jsme jen přátelé, velmi dlouho jen přátelé. Dokud žila tvá matka a můj muž, nic se mezi námi nestalo. Jednoduše řečeno, neměli jsme žádné rande, nedošlo mezi námi k žádným intimnostem. Je mi jedno, co si o tom lidi myslí, ale bylo to tak. Ani já ani tvůj otec jsme si nic takového nedovolili. Oba jsme měli svou rodinu. Teprve dva roky po smrti tvé matky se náš vztah změnil.“

„Vážně mě váš milostný život vůbec nezajímá, paní Windsorová, stejně jako lásky mého otce. Vy dva jste matce zlomili srdce. Je mi jedno, proč jste sem přišla. Nepomůžu vám a nechápu, proč o to tolik stojíte. Řekl jsem to otci velmi jednoznačně. A aby bylo jasno,“ vzpomněl si na Lillian Hendersonovou, „nenáviděl jsem celé to divadélko, které jste nás kvůli svojí dceři nutila hrát. Emily byla protivný zlomyslný sobecký tvor. Trinity kvůli ní byla několikrát potrestaná, protože si od ní nenechala všechno líbit. I mí rodiče se kvůli ní pohádali, když mě otec nutil na Windsdor Hill chodit. Jsem rád, že máma tu hádku vyhrála.“

„Emily byla nemocná holčička.“

„Ano, to byla. Ale vy jste jí ve všem ustupovala. Dokonce si dovolovala i na vás. Billy Osborne viděl, jak na vás Emily plivala, když měla záchvat vzteku. A vy jste si nechala všechno líbit.“

Sarabess si olízla rty. „Nemůžeš ji obviňovat,“ zašeptala. „Chtěla prostě být jedna z vás.“

„No, to teda nebyla. Kdybychom to věděli, možná bychom k ní byli milejší. Byli jsme normální děti. Kdyby se Emily nechovala tak despoticky a škodolibě, možná bychom ji mezi sebe vzali. Všechno to byla vaše vina, paní Windsorová.“

„Ano, беру všechnu vinu na sebe. Dělal jsem chyby. Víím o tom. Jednou ti to otec všechno poví. Ale teď potřebuji, abys mi někoho našel. Nechci, aby se to rozneslo po městě, doufala jsem, že se toho ujmeš. Chci... chci dát do pořádku záležitosti s jistou osobou, proto ji musím najít. Jmenuje se Grace Finneganová. Je asi mého věku. Chtěla bych jí zpříjemnit poslední roky života.“

„Není na to pozdě, paní Windsorová? Dávat do pořádku věci, které byly špatné víc než půl života? Aspoň tak jsem vás pochopil. Nevěřím, že je to tak snadné. Ale mohu vám doporučit vynikajícího soukromého detektiva. Sídlí v Columbii, takže se nemusíte bát, že se to roznese.“

Sarabess věděla, že prohrála. Předtím si tolik věřila, že Jakoba dokáže přesvědčit. Nechtěla se svěřovat nějakému soukromému očku, potřebovala diskrétního právníka. Teď nesmí udělat chybu. Zvedla se a podívala se na Jakea. „Doufám, že se nenecháváš unášet nějakou dětinskou nenávisť, Jacobe.“

Jake vstal. „Nenávist je příliš silné slovo. Do včerejška bych řekl, že vás nemám rád. Nikdy bych nepoužil slovo nenávist. Kdo vůbec jste, jakým právem jste zakázala Hendersonovým hledat Trinity? Jak jste si dovolila vyhrožovat panu Hendersonovi, že přijde o práci? Neskutečná arogance. Povězte mi jedno, paní Windsorová. Přece jste sama viděla, jak skončila pro svou aroganci Emily. To jste nic nepochopila? Dneska vás skutečně nenávidím. Trinity se mohlo stát cokoli, třeba ji někdo přepadl a zamordoval, proboha, vždyť byla dítě, bylo jí patnáct! Je neodpuštělné, co jste jí provedla. Jistě, udělala jste dost chyb, ale vy je snadno přežijete.“

„Ano, musím s nimi žít. Sbohem, Jacobe.“ Protože byl opravdovým profesionálem, zdvořile ji vyprovodil ke dveřím. Sotva vypadla, kopnutím je zavřel. Měl takový vztek, že by s chutí něco rozmlátil.

Stacy nakoukla dovnitř. „Nebyla to...?“

„Ano. Zavři dveře, Stacy. Ne, počkej, je otec u sebe?“

„Právě odešel. Vyšel zadním vchodem. A jestli se chceš zeptat, jestli tu viděl Sarabess Windsorovou, odpověď zní, že ne.“ Tiše zavřela.

Jake stál jako přikovaný. Odjakživa se chová zodpovědně. Neprovádí hlouposti. Je oddaný své práci. Považuje se za starostlivého muže. To vše díky matce. Zhluboka se nadechl a došel ke zdi, na které visel jeho vysokoškolský diplom. Sundal ho, zabalil do kufríku a vypsál štědrý šek pro Stacy. Se svým majetkem pod paží došel k sekretářce, podal jí šek a informoval ji: „Od této chvíle jsi nezaměstnaná. Nic neříkej. Běž domů a plánuj svatbu.“

Dlouhými kroky došel k otcově kanceláři. Nezdržoval se klepáním a otevřel. „Končím, je to celé tvoje, tatí!“ zařval.

„Chci, abys opustil matčin dům, tedy můj dům, do dnešního večera. Nastěhuj se k té děvče na Windsdor Hill.“

„Jakeu! Sakra, počkej! Co je ti?“

Jake ztratil zbytek trpělivosti. „Co je mi! Ty a ta tvá arogantní čubka!“ hřímá. Práskl dveřmi a chvatně seběhl k východu dole. Zastavil se až venku na slunci. Na parkovišti nebyla živá duše. Nepotřeboval se ohlížet, aby věděl, že na něho koukají z okna. Bůh ví, co si myslí a říkají. Nasedl do vozu a sotva minutu zvažoval, jestli mu na jejich názorech záleží. Rozhodl se, že vůbec ne. Strčil klíček do zapalování a rozjel se. Pojede k Mitzi.

Cestou přemýšlel, co se s ním děje. Nikdy v životě nejednal tak iracionálně. No, tentokrát do toho praštil.

Za patnáct minut brzdil u příjezdové cesty k domu Mitzi, jako vždycky tu zpomalil natolik, aby mohl obdivovat krajinu, do které tak málo zasáhl člověk. Všechno vypadalo přirozeně zarostlé a zelené, jak to Mitzi milovala. Všude se předváděly purpurové vistárie, které díky neobvykle chladné zimě kvetly až nyní. Jeho matka je milovala a neustále prolézala kolem sloupků verandy, aby je

pěkně zastříhla. Jake tušil, že právě proto nechávala Mitzi květiny růst tak divoce – pořád se ještě nevypořádala se sestřinou smrtí.

Čím víc se blížil k domu, který patřival prarodičům a po jejich smrti zůstal Mitzi, tím více bylo vidět, že jasmín vyhlásil vistáriím válku. Jasmín ji vyhraje. Mitzi o něm tvrdila, že je zákeřný. Prý je to mutant. Jake o rostlinách moc nevěděl, ale voněly mu.

Zastavil a vydal se směrem k domu. Přivítat ho vyběhla celá smečka zvířat. Napočítal šest psů a pět koček – všichni vrčeli a syčeli. Za nimi zaostávala malá koza Anabel. Chyběla Jezabel, pětáctýřicetiletý zelený papoušek. Mitzi čekala na verandě.

Zamávala mu na přivítanou. „Ráda tě zase vidím, ale vypadáš hrozně.“

„No, mám pro to důvod,“ objal Jake tetu. „Co to tu smrdí?“

Mitzi se usmála. „Sezamový olej. Vmasírovala jsem si ho do vyschlé kůže. Vrásky to neodstraní, ale proč to nezkusit. Dáš si pivo?“

Jake se rozhlédl po verandě. Stará houpací křesla stála na stejném koberci. Kam oko pohlédlo, všude ležely květináče a truhlíky s letničkami. Rád tu sedával v ratanovém křesle a povídal si s Mitzi obklopený celou smečkou zvířeny. I koza si myslela, že je domácí mazlíček – nebo vlastně byla. „Dám si dvě hned a tři potom,“ padl Jake do křesla.

„To je to tak špatné?“

Jake si povzdechl. Jedna z koček mu skočila na klín. Znenadání se objevila Jezabel a přilétla mu rovnou na rameno. Automaticky ji zezadu pohládl. Zvedl zrak ke třem stropním větrákům. „Jednoho dne přijdeš o ten svůj načechraný ocas, Jezzie.“

„Hodný kluk Jake,“ skřehotal papoušek. „Jake je hodný kluk.“

„Sakra hodný, Jezzie.“

„Sakrra hodný kluk,“ zopakoval papoušek.

Bouchly skleněné dveře a objevila se Mitzi s tákem se čtyřmi lahvemi piva. „Na zdraví, drahoušku.“

Teta se synovcem do sebe obrátili každý jednu láhev. „Jezabel zná sto padesát slov. Není úžasná?“

„Jasně že je.“

„Takže tys odešel z práce? Nechal tam otce samotného a konečně ho vykopnul z Nolina domu? A ta čarodějnice z Windsdor Hill si určitě myslela, že před ní padneš na zadek. No, tomu říkám úžasné zprávy!“

„Jak to děláš? Kdo ti volal? Táta určitě ne, musela ti to zatelegrafovat Stacey nebo Jocelyn. Tak která?“

„Není to jedno? Tak dobře, není. Ale co budeš teď dělat?“

„Zatraceně dobrá otázka, Mitzi. Nemám páru. Fakt je, že jsem otce vyhodil z mámina domu. Sám tomu nemůžu uvěřit.“

„Měls to udělat už před čtyřmi roky. Zajímá mě, jestli se nastěhuje nahoru na Hill. Pro naše zlé jazyky by to byla událost číslo jedna.“ Mitzi zničehonic natáhla kostnatou nohu, aby předvedla nové tetování na spodní straně palce. „Co na to říkáš? Nechala jsem se tetovat minulý týden. Kdybys chtěl změnit zaměstnání, tatěři teď fakt letí. To mě podrž, Sarabess hledá nějakou Grace Finneganovou. Podívejme.“

„Mitzi, měla bys toho nechat, při tetování se můžeš nakazit, ty jehly nebývají vždycky sterilní. Je to jasné! Ty odposloucháváš mou kancelář. Kdo podle tebe je ta Finneganová?“

„Jen pro tvůj klid – ta jehla byla čistá. Ověřila jsem si, že je nová. Líbí se mi mít čmeláka na palci nohy. Ale kdo je ta Grace, netuším. Snad nějaká příbuzná Sarabess.“ Mitzi pokrčila kostnatými rameny, jako by jí to bylo stejně jedno.

„Ty jsi hned se vším hotová, Mitzi. Tak mi pověz, proč by Sarabess Windsorová hledala cizí ženskou? Prý se chce ujistit, že je o ni na staré roky dobře postaráno nebo tak něco. Divné je, že nechtěla, aby se o tom někdo dověděl. Nabízel jsem jí soukromého detektiva z Columbie, ale toho taky nechtěla. Podle mě potřebuje, aby ji našel někdo, kdo je vázaný mlčenlivostí – proto právník. Proč ale nevyužije otcových služeb?“

Mitzi se zkroutila jako hadí žena, aby si lépe prohlédla vydařeného čmeláka na palci. „Nemám zdání. Ani není třeba, myslím, že na to přijdeš sám. Chceš se nastěhovat do mámina domu?“

Jake vždycky šílel z toho, jak Mitzi přeskakovala z jednoho tématu na druhé. Stále si na to nezvykl. „Možná někdy v budoucnu.

Ještě nevím. Mohli bychom se tam nastěhovat spolu. Nevadil by ti Elway?“

Mitzi se chraplavě zasmála. „To ani nezkoušej, synovce. Po třech dnech bys mě měl dost – spíš po dvou. Ale je to od tebe moc hezké, že mi to nabízíš.“

„Jenom si tak plácám sám pro sebe.“ Jake praštil prázdnou lahev od piva do stolu.

„Ještě pivo! Ještě pivo!“ skřehotala Jezabel.

„Je fakt chytrá, že?“ pochválila ji Mitzi. „Kolik jich potřebuješ, aby přehlušily bolest?“

„Nos na stůl, dokud neřeknu dost. Co se k čertu děje, Mitzi? Ty tomu určitě rozumíš. Táta tvrdí, že nemáš odvalu napsat paměti. Naštval mě, tak jsem mu řekl, že už máš šest kapitol. Jak to, že ses nezeptala na Hendersonovy? Že bys nevěděla, že jsem je navštívil?“

Mitzi se otočila ve dveřích. „Tys byl na farmě? Proč?“

„Sám nevím, stejně jsem tam nic nezjistil. Sarabess tenkrát *zakázala* Hendersonovým nahlásit policii Trinitino zmizení. Asi jim vyhrožovala. A oni ji poslechli jako většina lidí, kteří se Sarabess báli.“

Skleněné dveře se otevřely. Strčil do nich čumák jeden ze psů a přidržel je otevřené, aby se ostatní zvířata mohla protáhnout. Včetně malé kozy. Jakea napadlo, zda Mitzi taky učí psy otvírat dveře. Zvedl zrak, když teta přinesla v kyblíku s ledem celé balení šesti lahví piva. „Dej si, synovce.“

„Nepovídej, že jsi o mé návštěvě Hendersonových nevěděla.“

„Ne, Jakeu, nevěděla. Co sis myslel, že ti povím?“

„Jestli se jim Trinity za celou tu dobu ozvala. Paní Hendersonová mi řekla, že jim poslala peníze, které si před útekem vzala. Nenapsala k nim ani zprávičku, ale na obálce bylo razítko Pensylvánie. Tuším, že se o tom Sarabess nikdy nezmínili. Nezeptal jsem se na to, je to jen můj pocit.“

A víš co, Mitzi? Paní Hendersonová se nechovala jako matka, to mi neseď. No tak, řekni mi všechno, co víš.“

Mitzi hleděla přes balkon na záplavu vistárií. Tvářila se, jako by se ocitla v jiném světě. A byla schoulená, jako by nesla na bedrech tíhu celého světa.

Jake vyskočil z křesla. „Tak co víš, Mitzi, pověz mi všechno!“

Pohlédla na něho se slzami v očích. „Trinity je dcera Sarabess Windsorové. Lillian s Johnem nejsou její praví rodiče. Emily trpěla aplastickou anémií. Lékaři řekli, že pro ni nemohou nic udělat. Sarabess se s tím nesmířila. Zjistila, že když bude mít s Heroldem další dítě, kostní dřev by mohla Emily zachránit. Proto se to stalo.

Jediné, co jsem nevěděla, alespoň zpočátku, byla identita otce. Když se Sarabess rozjela do New Yorku a brala Emily s sebou, nikdo netušil, že je těhotná. A pak... jsem si myslela, že to dítě bylo Rifkinovo. On to samozřejmě popřel. Ale tvé rodiče to rozdělilo ještě víc. Ironií osudu byl fakt, že kdyby tvá matka tušila, jak to tehdy doopravdy bylo, nikdy by Rifkina neobvinila, protože i u vlastního Heroldova dítěte byla jen čtvrtinová šance, že bude vhodným dárce. Jak Trinity rostla, bylo na ní vidět, že je to dcera Herolda.

Sarabess dostala, co chtěla, sotva se Trinity narodila. Emily pak prošla ještě chemoterapií a radioterapií. Sarabess utrácela za nejlepší onkology ve Státech. Zajímala jsem se o tu léčbu, je to celkem jednoduché. Transplantační tým provedl odběr. Poté už ale Sarabess novorozeně nechtěla. Dala je Hendersonovým, aby je vychovali. My, kdo jsme věděli pravdu, jsme si stejně nepřáli, aby Trinity vychovávala Sarabess. Ta věnovala každou vteřinu své Emily. Neměla by na Trinity vůbec čas. Pro Sarabess přestala Trinity existovat ihned po provedené léčbě.

Ta malá si samozřejmě zasloužila lásku a Hendersonovi se jistě snažili, jenže to byli přece jen najatí vychovatelé. Když byla nějaká oslava, navlékli Trinity do svátečních šatů a poslali ji nahoru na Hill. Když Emilyna zábava skončila, brali si ji zpátky. Trinity měla všechno, co Emily chybělo – smála se a byla pořád veselá, děti z okolí ji měly rády. Nevím, co si to děvče myslelo, když ji nutili chodit nahoru za Emily. No a pak jsem se do toho zapletla já, s Lillian jsme si v tom rozuměly. Víc nevím. Co s tím provedeš, Jakeu?“

Jake se divil i ušima, proto mu trvalo, než promluvil. „Jak dlouho po té operaci Emily ještě žila?“ optal se příškrčeným hlasem.

„Třináct dlouhých let. Podle mě Trinity nějak přišla na to, čím je dcerou, a proto utekla. To je můj názor, Jakeu.“

„A jak ses to dověděla ty, že byla Sarabess těhotná?“

„To nemusíš vědět, Jakeu.“

„Ale ano, musím.“

„Od Harolda. Byli jsme s Haroldem... přátelé... hodně dlouho. Ještě dříve, než si vzal Sarabess. Přišel ke mně, když Sarabess odjížděla do New Yorku. Potřeboval si s někým popovídat, proto přišel za mnou. Přisahal jsem, že budu mlčet. Vydržela jsem to. Vlastně jsem něco svěřila tvé mamě, protože jsem jí absolutně věřila a nechtěla jsem, aby si myslela, že její manžel provedl něco, co neudělal. Nemám tvého tátu ráda, Jakeu, ale nepřála jsem si, aby se má sestra zbytečně trápila. Harold sem chodil dál, i když se Sarabess vrátila. Podle mě si toho ani nevšimla. Tak, teď to víš.“

„Ano, teď to vím.“

Kapitola sedm

Mitzi na opilého synovce hleděla dobrých pět minut, než se rozhodla, že ho naloží do svého velkého auta. Byla to těžká práce i proto, že se jí pod nohy pletly Anabel i Jezabel. Moc dobře věděla, jak by se Jake styděl, kdyby se probudil s kocovinou u ní v domě. Táhla ho a tlačila jako figurínu na zadní sedadlo, kde se úplně složil. Anabel mu skočila na klín a Jezabel vyletěla z okýnka a chřaptěla: „Jake se narpal! Jake se narpal!“ To byla výzva pro zlatého retrívra. Salomon naskočil do vozu za Jakém. Obě zvířata vyluzovala podivné zvuky. Jakeovi se asi zdály legrační, protože se smál, až koza na jeho břicho nadskakovala.

„Tak dost, všichni ven!“ zařvala Mitzi. Zvířata si jí nevšímala. Jake se dál řehnil. Mitzi vklouzla za volant s bosýma nohama. „No, aspoň si bude město mít o čem povídat.“

„Kam jedeme, Mitzi?“ chroptěl mezi výbuchy smíchu Jake.

„Zzza duhou!“ zakrákal papoušek.

„Najdeme hrnec zlatáků?“ zíral Jake zmateně na papouška.

„Jezzie nezná taková slova, Jakeu, neodpoví ti.“

Mitzi sledovala současně silnici i okolí a přitom sešlápla plyn a řítila se jako maniak. Byla si jistá, že ji žádný policista nezastaví. To ona platila sál na policejní ples, přispívala na organizaci policejního

karnevalu, štědře zasponzorovala policejnímu oddělení každé vybavení, které tam zrovna potřebovali. Prostě se na ni vždycky mohli spolehnout. Co by s ní taky zmohli? Vezli by ji domů s eskortou, aby se styděla? Jenže tohle slovo nepatřilo do jejího slovníku. Dvakrát si dovolila zasalutovat na auta, která jela povolenou stovkou. Absolutně nereagovala na rozezlená gesta řidičů. To Jezabel pokaždé začala šťavnatě nadávat.

„A jsme tu, drahoušku! Živí a zdraví. Mám ti pomoci z auta? Jestli otevřu já, vysype se celá smečka zvířat. Tak do toho, setřes je ze sebe. Padej ven z auta, mám toho dneska ještě hodně.“

Jake se opravdu snažil co nejrychleji uniknout pozornosti smečky. Skončilo to tak, že přistál na zemi vedle vozu. „Bác ho!“ povzbudila ho Jezabel. „Jsi v pořádku?“ ujišťovala se teta.

„Ne, bože, nejsem,“ bručel mladík a škrábal se na nohy. „Ale přežil jsem, bohudík. Děkuji za svezení, Mitzi.“

Teta počkala, dokud jakž takž nestál na vlastních a nedopotácel se ke dveřím. Teprve když za ním zapadly dveře, otočila vůz do protisměru a vyrazila z parkoviště. „Držte se, holky a kluci, projedeme se.“ Zvířata se spokojeně uvelebila vzadu, dokonce i Jezabel přestala poletovat nad palubní deskou a nechala si křídla čechrat větrem z otevřeného okénka.

Mitzi dojela k Hendersonovým a zabrzdila tak prudce, až kolem létal štěrka. Počkala, až se prach usadil. Zároveň si libovala, že už se stmívá. Sarabess si jí nevšímne. I kdyby, tak ať.

Čile vyskočila z auta, rozhlédla se a bosky napochodovala k domku. Zabouchala na dveře. Lillian Hendersonová zalapala po dechu, když ji poznala.

Mitzi neztrácela čas zdvořilostmi. „Proč jsi mi nikdy neřekla, že ti Trinity poslala peníze, které si vypůjčila při odchodu? Doufám, že máš tu obálku.“

Lillian jí naznačila, ať jde rychle dál. „Pojď do kuchyně, Mitzi. John je ve stodole. Můžeme mluvit. Dáš si něco k pití a kousek koláče?“

„Chci tu obálku. Dlužíš mi to po všem, co jsem udělala pro Trinity i pro tebe.“

Lillian si otřela oči do lemu zástěry. „Já jsem chtěla, Mitzi, opravdu. Ale John byl proti. Víš, jaký je... Chtěl, abych tu obálku hned spálila. Musela jsem místo ní hodit do kamen jinou. Prostě jsem tušila, že ji jednou budeme potřebovat. Napadlo mě, že ji paní bude chtít najít. Když Emily umřela, čekala jsem, že se po Trinity bude ptát. Ale trvalo to moc dlouho. Řekla jsem tvému synovci, že nám Trinity vrátila ty peníze, protože ho Trinity měla moc ráda. Co teď bude, Mitzi?“

Mitzi se podívala na své holé nohy. „Koukej, Lillian. Zapomněla jsem se obout. Kde je ta obálka?“

Lillian otevřela kredenc a vytáhla starou kuchařskou knihu. Byla tlustší než newyorský telefonní seznam. „Zabalila jsem ji do alobalu, aby vydržela. Ale razítko nebylo čitelné, ani když to přišlo.“

„Možná to nejde přečíst normálně, ale jistě se dají provést laboratorní testy, při kterých se zjistí, co na obálce stálo. Kéž mi ji tak dala už dávno. Bůh ví, co si mezitím chudinka Trinity vytrpěla. Jestli víš ještě něco, ven s tím. Je možné, že se ta malá dověděla, že Sarabess je její máma. Chci slyšet pravdu, Lillian. Musela mít důvod, proč tehdy uprostřed noci zmizela.“

Lillian si mimoděk utírala ruce do zástěry. Tekly jí slzy jako hrachy. „Nevím. Možná nás s Johnem slyšela. Hádali jsme se. Víš přece, jaký je bručoun. Báł se. Neumí si představit jiný život. Sarabess nás měla v hrsti a obě víme, že je zlá. Jak bychom žili, kdyby nás vyhodila? Naše úspory by dlouho nevydržely, to je jisté. Je mi to tak líto, Mitzi.“

„No, kdyby bylo nejhůř, mohli jste pracovat pro mě. Platila bych vám slušně a střechu nad hlavou byste taky měli. Jenže ten tvůj chlap je tvrdohlavý jako mezek. Proto to tak dopadlo.“

„Proboha, Mitzi, ta holka přece nebyla naše. Jenom jsme se o ni starali. Nechtěla jsem si ji zamilovat, věděla jsem, že jednou skončí nahoře na Hill a mně zbudou jen oči pro pláč. A John... John se zrovna tak bránil, aby mu nepřiřostla k srdci. Někdy v noci, když si myslel, že jsem spala, se ten starý bručoun chodil na tu malou dívat. Vždycky měl v očích slzy, to ti povídám. Oba jsme byli zničení, když Trinity utekla. John se z toho celé roky nevzpamatoval.“

Mitzi se k ní naklonila přes stůl a pohladila ji po ruce. „Vím, já vím, Lillian. Je to moje chyba... já slíbila Heroldovi, že... že se Trinity nic špatného nestane. Už musím jít. Ozvu se, až budu něco vědět.“

Lillian ji vyprovodila ke dveřím. Obě se na chvíli zastavily na zápraží a podívaly nahoru na Hill. Dům svítil jako vánoční stromeček.

„Podle mě se bojí tmy,“ prohlásila Lillian.

„Slečna Sarabess se bojí více věcí, Lillian. Nezmiňuj se Johnovi, že jsem tu byla. Zbytečně by zuřil.“

Zapět minut Mitzi uháněla po hlavní silnici. V očích měla slzy.

Mitzi se vřítla do kanceláře policejní stanice, jako by jí patřila. Nakrčila nos, když přistoupila k seržantovi u prvního stolu. „Dobré ráno, Williame. Vím, že je brzy, ale nechtěla jsem jezdit ve špičce. Potřebuju malou laskavost. Spěchá to. Chci, aby mi lidi z laboratoře řekli, odkud je tohle razítko.“ Ukázala na malý čtvereček vystřižený z obálky od Lillian, aby si nikdo nemohl přechíst adresu příjemce.

„Jak moc to spěchá, slečno Mitzi?“

„Musím to mít za hodinu, Williame. Ted' mám jógu, stavím se po ní. Mimochodem, asi byste tu měli používat nějaký deodorant nebo tak něco.“

„Zařídím to. Vypadáte trošku unaveně, slečno Mitzi,“ dovolil si poznamenat William.

Mitzi se zašklebila. Bodejt' by ne, nespala ani minutu. Nepamatovala si, kdy se naposledy pořádně vyspala. Asi by měla zdvojnásobit dávku vitaminů.

Seržant na ni spiklenecky zamrkal. „Tak se klidně běžte kroutit jako had a lámat ve dví. Než se vrátíte, budete to razítko mít na stole.“

Mitzi mu srdečně zamávala a chvátala ze dveří.

Když se za hodinu vracela, srdce jí vzrušením bušilo. William se smál od ucha k uchu. „Mám to, slečno Mitzi.“

„Jsi dobrá duše, Williame, jsem tvým dlužníkem. Je to pro mě opravdu hodně důležité, nevím, jak ti poděkovat.“

„Víte, slečno Mitzi, ještě před patnácti lety, když ten dopis někdo posílal, by to laboratoř nerozluštila. Ale dneska, díky moderní

technologii a díky vám, jméno toho města máme. Je to Spangler. Podívejte, neptám se, o co tu jde, ale kdybyste potřebovala jakoukoli pomoc, dejte mi vědět. My se dostaneme i tam, kam vás nepustí, vždyť víte. Polda poldovi vždycky pomůže. Tak na to nezapomeňte, ano?“

„Budu si to pamatovat, Williame. A ještě jednou děkuji.“

„K službám, slečno Mitzi. A nejezděte rychle. Jenom tento měsíc jsme vás naměřili sedmkrát. Taky byste s sebou neměla vozit toho papouška a kozu, když tak pádíte.“

„Jasně, ano, ano,“ mumlala Mitzi a doslova vytancovala ze stanice. Po cestě se stihla jednoho policisty zeptat na děti, druhého pozdravit, s třetím prohodit pár vět o počasí.

V autě se konečně podívala na zprávu z laboratoře s malým kouskem obálky s vybledlou známkou. Městečko Spangler kdesi v Pensylvánii. Výborně. Stačí sednout k internetu, vyhledat pár informací, vytisknout je a hodit Jakeovi přímo do klína. Fíha, pomyslela si, začíná se nám to pěkně rozbíhat. Jestli někdy v životě něco opravdu milovala, byl to pořádný boj – zejména když tu byla naděje, že skončí tím, že nakope Sarabess Windsorové elegantní udržovaný zadek.

Za půl hodinky seděla u computeru a surfovala na webu. Nebyla žádný počítačový maniak, proto jí nějakou dobu trvalo, než našla, co hledala. Vytiskla si směrovací číslo, 15775, pak prozkoumala počasí a informace o obyvatelstvu.

Je to městečko menší než Crestwood. Bezvadné místo na ukrytí mladé holky. Kdysi hornická oblast. Na druhé straně, nebyl by tam uprchlík nápadný? A jak se tam Trinity dostala? Stopem? Nejspíš ano. Mitzi se při tom pomyšlení oklepala. Před očima jí proběhly nadpisy z novin – každý rok se ztrácí tolik dětí! No, před patnácti lety to snad ještě nebylo tak zlé.

Mitzi trpělivě čekala, než se jí vybrané útržky informací vytisknou. Zavzpomínala na to, kolik detektivních agentur pověřila hledáním Trinity. Jakékoli pátrání bylo tehdy marné.

Všichni tvrdili totéž: Trinity Hendersonová zmizela z povrchu zemského. Prosím, a to měli být nejlepší z nejlepších.

Mitziina hospodyně byla stejně bizarní jako její zaměstnavatelka. Objevila se ve dveřích a věčně oznámila:

„Zvířata jsem nakrmila. Vám jsem připravila zapékanou sóju, pečené brambory, tofu a nějaké zelené sračky, ze kterých budete kadit nazeleno. Kdybyste z toho měla umřít, zavolejte mi na mobil. Jdu do kina.“

„A co jsi večerela ty, Celeste?“ Ve skutečnosti se hospodyně jmenovala Myrna Wojouski, ale Mitzi připadalo jméno Celeste éteričtější a více sladěné s hvězdami a vesmírem.

„Pěknou růžovou kotletku s hranolky a hromadou kečupu, k tomu zelené fazolky a nakonec kakaový koláček se zmrzlinou.“

Mitzi ohrnula nos. „Tak mi zavolej, až se v kině složíš. Myslela jsem, že máš ucpané žíly. Na co jdeš?“

„Na něco s Bradem Pittem. Víte, že po něm šlím.“

„Pořád mu píšeš dopisy, na které neodpovídá?“

„Má tolik práce. Nikdy mě nenapadlo čekat na odpověď.“

„To je tvůj problém, Celeste, ty nic neočekáváš. Proč mu cpeš na účet peníze, když ani nemá čas odpovědět ti na dopis?“

„Nechci se o tom bavit. Měla bych se vrátit o půl jedenácté. Třeba se cestou stavím na koktejl.“

Mitzi jí zamávala a vrátila se k papírům, které vytiskla. Jistě to nejsou žádné podrobné informace, ale jestli se Jake do Spangleru rozjede, může využít svůj šarm a trochu se poptat. Jen málo žen odolá příjemnému společníkovi, jako je Jake. Každý, kdo se s ním seznámí, ho má rád. Je prostě prima, i chlapi se s ním rádi baví.

Měla by jít za synovcem ihned, nebo to počká do rána? Mitzi nikdy neodkládala věci na zítra, proto vklouzla do sandálů a vyběhla ze dveří, než zvířatům došlo, že odjíždí.

Jak tak svištěla po silnici, divila se, jak jí dny rychle utíkají. Jako by čas přímo letěl. Četla článek o tom, že když lidé stárnou, čas jim běží rychleji. Možná ho nenapsal úplný idiot.

Jake zrovna stál ve dveřích svého bytu. Mitziinu velkému sportovnímu vozu skřípaly brzdy, proto ho hned napadlo, kde má teta svého oblíbeného elegantního jaguára. Beztak mu propálila pneumatiky. Má něco za lubem. Poznal to na ní. Kromě toho svírala

v ruce jakési papíry. V klidu počkal, až vyjde po schodech. Někdy mu připomínala gazelu.

„Nesu zajímavé novinky, drahoušku. Přímo tady v ruce mám napsáno, kde by se mohla nacházet Trinity Hendersonová. No a teď, když jsi nezaměstnaný, napadlo mě, že bys to třeba chtěl ověřit. Samozřejmě jestli tě to nezajímá, můžu si sehnat soukromého detektiva. Ale jestli se do toho pustíš sám, nikdo o tom nebude vědět. Víš, že umím mlčet jako ryba.“ ,

Jake na ni pozorně pohlédl. Natáhl ruku pro papíry. „Ty chceš, abych se do toho pustil, že, Mitzi?“ uvažoval nahlas. „Nevadí ti, když se zeptám proč?“

Mitzi se otočila na patě. „Pitomá otázka. Trinity byla Haoldova dcera, copak to nestačí?“

„Asi jo. Dám ti vědět, jak jsem se rozhodl.“

„To mi vyhovuje, drahoušku.“

Kapitola osm

Slunce se teprve zvedalo na horizont, když Jake vyjel z podzemního občerstvení s kelímkem vřelé kávy v ruce. Elway mu spokojeně předl na klíně. Postavil pohárek do držáku nápojů a pak jednou rukou pohladil starého kocoura a druhou pevně stiskl volant. Divné, že se s ním Elway najednou tak skamarádil. Vyděsil se. Není ten kocour nemocný? Měl by ho vzít k veterináři. Nebo se zeptá Mitzi. Ta se ve zvířatech vyzná. Mitzi je autorita na všechno.

Jake zpomalil, vyhodil blinkr a zabočil k vile, kde měla teta domov. Na příjezdové cestě se divil, jaký je tu nezvyklý klid. Elway mu tvrdě spal na klíně. Na trávě se třpytila ranní rosa. Jakeovi připadal trávník jako louka pokrytá diamanty. Upil kávy a ucítil jemnou vůni jasmínu. Věděl, že se rozlije a zesládně, až slunce na obloze plně zazáří. Ale teď je příjemná. Nad hlavou mu štěbetali ptáci svoje ranní písničky a doplňovali tak poklidnou scénu. Kéž by se cítil stejně v pohodě.

Dneska je nový den. Jake se hned po ránu musel sám sebe ptát, jestli přinese smutek nebo štěstí. Proč uvažuje tak divně? Co se s ním

děje? Taky na to se zeptá Mitzi, ona ho přece zná nejlíp na světě. Ani táta o něm neví to co ona.

Vystoupil z auta s Elwayem v náručí. Kocour se ani nehnul. Jake se málem zastyděl, že chce nechat svého nového přítele u Mitzi. Zastavil se na schodech, aby utrhl květ vistárie.

Nahoře zůstal stát znovu, protože ve starém houpacím křesle spatřil Mitzi. „Dobré ráno, drahoušku.“

Jake se zašklebil. „Jako bych nevěděl, že nebudeš spát. No jo, ty přece nikdy nespíš. Ale kafe Celeste asi ještě nemá, že?“

Dveře se rozlétly dřív, než Mitzi stihla otevřít pusu. Hospodyně nesla těžký tác se svátečními hrníčky a velkou stříbrnou konví kávy. Jake zaslechl, že bručí něco o bláznech, co vstávají dřív než kohouti. Počkal, dokud neodkráčela a nezabouchla za sebou dveře.

Pak si nalil kávu a vzal si šálek. „Řeknu ti to rovnou, Mitzi. Nepoжду šestnáct hodin jen proto, abych uspokojil tvoje... cokoli chceš uspokojit. Chci znát celou pravdu. To znamená všechno, to dobré i to špatné, i to, co se jen povídá.“

Houpání jako by se zrychlilo. Jake si po dlouhé době všiml, co má teta na sobě. Dlouhý oranžový župan skoro ladil s vyčesanými žlutooranžovými kudrnami, na nohou měla papuče s velkými oranžovými bambulemi. Elway se na ni díval, jako by ji chtěl podrápat.

„Pověděla jsem ti všechno, co potřebuješ vědět. Pokud máš v příběhu mezery, doplň si je sám.“

„Ne, takhle to nefunguje. Je Harold Windsdor ten muž, který ti zlomil srdce?“

„Kdes na to přišel?“ Mitzi si zapálila cigaretu.

Jakeovi se zdálo, že je pěkně naštvaná. „Máma to říkala. Prý ses nikdy nevdala, protože ti někdo zlomil srdce a ty ses s tím nikdy nedokázala vyrovnat.“

„Aha. Pěkně řečeno. Po tom ti nic není, Jakobe. To bys mi nejdříve musel vykládat o mladých dámách, kterým jsi zlomil srdce ty, když ti prošly rukama.“

Jake zamrkal. „Ale bavíme se o tobě, ne o mně. Mě si vezmeme na paškál jindy. Chci slyšet podrobnosti, Mitzi. A pozor, víš, že poznám, když budeš mlžit.“

„Vy mladí jste tak mazaní. Tak dobrá. Povím ti všechno. Tak tedy – byla jsem s Haroldem Windsdorem zasnoubená. Měli jsme se v červnu brát. Chystali jsme dvojitou svatbu: tvá máma s Rifkinem a Harold se mnou. Měla jsem už nachystané svatební šaty, chystali jsme se rozeslat svatební oznámení. Pak ale do města přijela Sarabess Jenkinsová. Harold i tvůj táta se do ní na první pohled zamilovali. Představ si přehlídku na Memoriál Day a Sarabess v krajkovém kloboučku a v lehkých květovaných šatečkách. Vypadala jsem vedle ní jako hasťoš a ani tvá máma na tom nebyla o moc líp. Krátce, ulovil ji Harold a Rifkinovi zůstala tvoje matka. No a já... já jsem utekla. Vrátila jsem se až po dlouhých šesti letech. Přísahala jsem, že se nevrátím nikdy, jenže pak zemřel otec. Stále jsem se stranila společnosti, když se najednou na mém prahu objevil Harold a přiznal, že udělal obrovskou chybu. Svěřil se mi, že Emily je strašně nemocná, ale nepřiznal hned, co pro ni udělali. Sarabess tehdy zrovna odjela do New Yorku. Teprve po jejím návratu mi Harold pověděl o Trinity.

Jakmile se Sarabess vrátila, Harold se prakticky přestěhoval ke mně. Na celých dlouhých patnáct let. Prostě u mě bydlel a Sarabess to zjevně bylo jedno. Měla Emily a Rifkina. Trinity k nám chodívala, celé hodiny trávil s Haroldem. Snažila jsem se pro ni něco udělat, ale bylo to těžké, protože Lillian Hendersonová se Sarabess hrozně bála. Chodila jsem za Trinity tajně. Trinity chápala, že je to tajemství. Milovala jsem ji jako vlastní dceru. Teprve po Haroldově smrti jsem se dověděla, že mě učinil vykonavatelkou své poslední vůle. Kdyby nebyl tak těžce nemocný, když tehdy Trinity utekla, neprošlo by Sarabess, že to neoznámila policii a nenechala ji hledat.

Hned toho dne, kdy se Harold dověděl o své nemoci, začal likvidovat své akcie a dávat dohromady aktiva. Byl velmi bohatý. Patřila mu Windsdorská ocelárna. Postupoval pomalu a systematicky. Všechno převedl do jediného fondu, který přepsal na Trinity. V poslední vůli ji označil za svou a Sarabessinu dceru. Mě určil jako dozírající osobu, dokud nebude Trinity třicet let. Aby vše proběhlo legálně, zainteresoval do celé věci nejlepší právníky ve státě.

Sarabess zůstal jen letní dům na Histon Head Island. Já monitoruji účet na její výdaje a kapesné. Proto mě tak nenávidí. Ničí mě to, vlastně jsem s tím nechtěla mít nic společného, ale zároveň jsem musela vyhovět Haroldovi. Zvítězila i má žárlivost – přiznávám, že jsem na Sarabess mnohdy strašně žárlila – a proto jsem udělala, co po mně Harold chtěl. Asi víš, že Sarabess přišla do Crestwoodu chudá jako kostelní myš. Přijela, aby si našla bohatého manžela. Podařilo se jí to.“

Elway si vybral právě tuto chvíli, aby seskočil Jakeovi z klína. Dopadl přesně na jednu z oranžových bambulí na Mitziiných papučích.

„Tady ho máme, spáče. Kdyby Trinity zemřela před svými třicátými narozeninami nebo se do té doby neobjevila, zdědím ty peníze já. Samozřejmě bych jí je dala, kdykoli by se objevila, to Harold dobře věděl.

Asi před dvěma lety u mě zase jednou Rifkin orodoval, abych Sarabess přidala peněz, a byl trochu pod parou. Stačilo malé pivo a rozvázal se mu jazyk. Dobírala jsem si ho, že když se Trinity neobjeví, dostanu ty peníze stejně já, a jemu ujelo, že mají druhou poslední vůli, prý ji Harold sepsal dva týdny před smrtí a podle ní v tom případě vše připadne Sarabess. Rifkin byl tak opilý, že pak usnul, myslím, že si ani nepamatuje, že mi to prozradil.

Samozřejmě mě to šokovalo. Proč by to Harold dělal? Uvažovala jsem nad tím a doufám, že v tom nemá prsty Rifkin, protože to musí být padělek. Zřejmě to můžu i dokázat, protože Harold poslední měsíc života těžko mohl něco sepsat, byl silně nadopovaný prášky. Přesto doufám, že k žádnému soudu o pravosti poslední vůle nedojde.

Utratila jsem tisíce dolarů, abych Trinity našla. Nechala jsem prověřit každou sebemenší stopu. Nikdy mě nenapadlo, že přede mnou Lillian zatajila tak důležitý důkaz, jako je obálka s razítkem. Měla bych se k ní dnes vrátit a nakopat jí za to zadek.

Tvůj otec nemá jiné příjmy než ty z advokátní kanceláře. Tvá matka mu nenechala nic, kromě práva užívat dům, dokud ho nezdědíš ty. Dokonce zanechala dopis, ve kterém ho varovala, že

pokud její poslední vůli bude chtít zpochybnit, dům i všechny peníze ti připadnou ihned a on nebude mít ani právo tam bydlet.

Zpočátku mě tvůj otec každý týden navštěvoval a žádal, abych Sarabess přidala peníze na to a ono. Vždy jsem ho striktně odmítla. Proto mě tak nenávidí. Uznávám, že jsem byla zlomyslná a škodolibá, ale pořád jsem měla na paměti, jak se Rifkin zachoval k tvé matce, jak byl arogantní a lhostejný. Pak se mi snadno jeho žádosti o peníze zamítaly.“

„Zatraceně,“ víc na to Jake neřekl.

„Ale teď nám tedy nezbyvá mnoho času. Trinity bude mít patnáctého ledna třicet. Musíš ji do té doby najít. Děkala jsem, co jsem uměla, abych její majetek uhlídala. Dokonce jsem docela vhodně investovala a rozmnožila ho. To víš, že jsem si na to najala experta. Až ji najdeme, bude z ní dost bohatá mladá dáma.“

Jake přihlížel, jak Mitzi cupuje květ vistárie. Celou dobu nechala Elwaye, aby si hrál s jejími papučkami.

„Víš jistě, že o tom Trinity neví?“

„Jak by mohla? Tedy, možné je všechno, ale podle mě o tom víme jen tvůj otec, Sarabess a já. Trinity utekla v patnácti. Hendersonovi nemají o ničem tušení. Ne, podle mě Trinity o penězích neví, ale... mohla se dovědět jiné věci. A to je jeden z důvodů, proč nespím.“

Jake se jen koukal, jak tetě kanou po tvářích slzy. „Je mi to líto, Mitzi.“ Zvedl se a vzal ji do náruče. „Promiň, že sis to celé musela znovu projít. Rád bych pomohl, ale bez toho, abych znal celý příběh, bych do toho nešel. Teď slibuju, že udělám všechno, co je v mých silách, abych ji našel.“

„Já vím, drahoušku.“ Mitzi si otřela oči rukávem oranžového županu. „Naposledy jsem brečela na Haroldově pohřbu. Ne, to není úplně pravda. Na pohřeb mohli jen pozvaní, já tam byla později a pak jsem se vyplakala.“

Jake usoudil, že Sarabess Windsorovou také z celého srdce nenávidí.

„Poslyš, Mitzi, postarala by ses o Elwaye, když budu pryč?“

„Ne, Jakeu, to nejde. Ten kocour si tě z nějakého důvodu vybral, jsi jeho páníček. Dlouho byl jen toulavá kočka. Teď je starý a

unavený. Měl bys být poctěn, že si ze všech nájemníků u vás vybral právě tebe. Zvířata prožívají stejná traumata jako lidi. Musíš ho vzít s sebou. Stačí, když mu koupíš přepravku a kočičí záchod. Počkej, přepravku tu mám, dám ti ji. Kdybys ho nyní opustil, mohl by z toho mít smrt.“ Mitzi si nebyla jistá, jestli je to pravda. „Vezmi mu na hraní mou bačkoru. To město v Pensylvánii se teď jmenuje Northern Cambria.“

„Budu si to pamatovat. Ještě bych chtěl, abys pro mě něco udělala, až budu pryč. Zjisti, co se dá, o té Grace Finneganové. Najmi nějaké soukromé detektivy, třeba ty, co nenašli Trinity. Večer si vždycky vyměníme informace.“

„Dobře, zařídím to, Jakeu. Kdy pojeděš?“

„Hned jak mi dáš tu přepravku a sbalím sebe a Elwaye, vyrazím.“

Mitzi se ještě ve dveřích draly do očí slzy. „Najdi ji, Jakeu.“

„Spolehni se, Mitzi. A ty mi slib, že nepojeděš na farmu a nenakopeš Lillian zadek.“

Mitzi opřela kostnaté ruce v bok a uslzenýma očima zamžourala. „Nikdy neslibuju, co nemůžu splnit.“

Jake pokrčil rameny. „Třeba by bylo lepší pořádně zkopat jejího manžela.“

„Víš co, Jakeu, oba dostanou, co si zaslouží.“

Jake zvedl Elwaye s jednou papučí a vyrazil ke schodům, před kterými stál Mitziin jaguár. *Kčertu, zapomněl jsem jí říct, že potřebuju auto. No, určitě jí to dojde, když naložím věci pro Elwaye do kufru jaguára.*

Cestou bude mít o čem přemýšlet.

Postarší pár zaparkoval vůz u krajnice, protože parkoviště u malé pekárny bylo plné. Je přece červen. Doba, kdy hřejí zlatavé sluneční paprsky, obloha je jasně modrá, lidi se berou a objednávají si svatební dorty.

Inčina pekárna je na stejném místě na Bigler Street snad odjakživa. Po pravdě řečeno si ji Inga a Sven Kolinovi najali už měsíc po svém příjezdu na americkou půdu. Zákazníci jsou loajální, i jejich děti a vnoučata si k nim chodí pro svatební dorty. Nikdo je neumí upéct tak skvěle jako Inga Kolinová. Pravda, před lety k nim přijela neteř Lisa a od doby, co se Inčina artritida zhoršuje, peč

podle starých receptů Lisa a tři pomocnice. Přesto se pořád říká, že tu svatba není svatbou bez koláče, který *vytvořila* – ne upekla – Inga.

„Děvčata mají moc práce,“ řekl Sven manželce. „Možná bychom měli přijít později. Nechceme jim přece překážet. Víš, že je v tomhle období nejvíc objednávek.“

„Nesmysl,“ opáčila otlá malá paní. „Lisa má radost, když se zastavíme. Aspoň myslím, že má. Poslední dobou je trošku divná. Já vím, že se podniku nedaří tak jako dřív, ale nebude to jen tím. Už se nám nesvěčuje jako dřív. Vsaďm se, že všechno probere s holkou té ženské. Nepřijdeme o obchod, že ne, Svene? Co budeme dělat, až nebudeš schopný dorty rozvážet?“ obávala se Inga, protože ani Sven nemládne.

Žena zkroucenou rukou pohladila muže po rameni. Dnes ji klouby tolik nebolí, díky Bohu za každý den, kdy ji bolest neochromí ruce i nohy. Sice ji pořád píchá v kolenou, ale Advil jí pomáhá. Snažila se moc na bolesti nemyslet a cvičit i chodit, jak jen to bylo možné. „Lisa je ráda, když se stavíme. Aspoň na chvílku se zastaví a dá si kafe.“ Inga pohlédla na svého mohutného manžela. Usmála se. Byl jí stejně milý, jako když si ho před padesáti lety brala. „Nejlepší den našeho života byl podle mě ten, kdy jsi nabral to děvče na cestě a dovezl je k nám.“

„Pššt, Ingo,“ sykl vysoký Švéd. „Domluvili jsme se, že se o tom mimo dům nebudeme zmiňovat. Lisa je pro všechny naše neteř z Mobile v Alabamě. Prostě za námi přijela a rozhodla se zůstat, aby nám vypomohla.“

„Někdy mi to moc mluví, že? To asi kvůli našemu podniku. Vždycky jsem byla v pekárně šťastná... a co je s námi Lisa, je to ještě lepší. Ano, vím, už ani slovo. Pojd'me dovnitř, uvidíme, na čem dnes naše neteř pracuje. Zítra je šest svateb. Kéž by byl každý týden takový. Doufám, že tento měsíc budeme mít dost na zaplacení účtů.“

Sven měl na jazyku, že šest svatebních dortů je pro děti bývalých zákazníků, které se sem natrvalo nevrátí. Nebudou z nich noví zákazníci. Neměl to srdce zbytečně zdůrazňovat, že na obzoru jsou velké finanční problémy. Sálh na kliku pekárny. „Vzpomínám si, jak jsi mě požádala, abych tu pověsil ty červené závěsy, protože tys

nedosáhla ani do půlky oken. Říkalas, že jsou jako pozvánka do obchodu. Kolikero závěsů jsme vyměnili od otevření naší pekárny?“

„Sedmero. Poslední ušila Lisa. Měla by si pomalu najít nějakého milého mladého muže, nemyslíš?“

Sven se zasmál a přidržel ženě otevřené dveře. Přivítala je omamná vůně. „Áá, to je vanilka. Miluju vanilku! Mám ji radši než vůni čerstvě upečeného chleba.“

„Ahoj, všichni!“ zavolali Kolinovi.

Mladá žena zabalená do nevzhledné bílé zástěry s bílou kuchařskou čepicí zvedla unavený pohled. Ani se neusmála, když je přivítala. „Aha, přišli jste na kávu. Zrovna jsme uvařily čerstvou. Posad'te se, hned přinesu šálky.“

Kolinovi promluvili se třemi pomocnicemi, které nepřerušily práci. Lisa nalila kávu do dvou šálků. „Pozor, Ingo, je vřelá. Co vás sem přivádí tak brzy ráno? Myslela jsem, že se dnes chystáte pracovat na zahradě.“

Krásná štíhlá žena se záplavou blond'atých kadeří, které teď ovšem schovávala v drdolu, na ně upřela oči stejně hnědé jako jejich nejznámější čokoládový dort. Kvůli dlouhým hustým řasám se za ní otáčel ne jeden mužský.

Uměla se oslnivě usmívat a smála se často a ráda. I když v poslední době se její úsměv vytrácel. Sven tvrdil, že se naučila stále se smát toho dne, kdy jí sundali rovnátka. Dnes se dalo povědět, že Lisa Summersová je víc než workoholička. Těžko říct, zda si sama zvolila, že bude bez ustání jen pracovat.

„Do zahrady se pustíme hned, jak dojdeme domů,“ pravil Sven. „Ten zatracený plevel roste tak rychle, že ho nestačím likvidovat. Kdy mám začít rozvázet, malá slečno?“ zeptal se.

Lisa chápala, že toto oslovení znamená, že je zvláštní a milovaná. Možná ji kdysi těšilo, ale dneska jí to už leze na nervy. „V pět ráno,“ odpověděla. Opřela se o židli a srkla si kávy.

„Hádám, že dneska zase nebudeš na večeři doma, co...?“
poznamenala vyčítavě Inga.

„Nechám si přivést pizzu. Musím dělat přes noc. Jedna trouba nepeče. Betty, Angie a Carol mají ve svých troubách každá jeden dort. Podle mě bychom měli zvýšit ceny. Všechny přísady jsou čím

dál dražší, logicky by měl být dražší i dort. Některý materiál už stojí dvojnásobek. Volala jsem do několika pekáren v Harrisburgu, všude účtují za svatební dorty dvakrát tolik než my! Ingo, pekárna prodělává, přestože se dřeme. A to je červen, kdy máme plno zakázek. Minulý týden se tu zastavil pan Holtz z realitky, zvyšují nám nájem o šedesát dolarů měsíčně. My ty peníze prostě nemáme. Podle mě musíme přesunout pekárnu k vám domů. Kuchyň je na to dost velká. Jestli opravdu nezvednete ceny, ušetříme aspoň za nájem. Můžete o tom aspoň uvažovat?“

„Promyslím si to. Nezapomínej, že žijeme v malém městě. Lidi u nás si nemůžou dovolit vysoké ceny. Kdo se žení nebo vdává u nás, ten šetří každý cent. Třeba bys mohla péct ty dorty menší a tak moc je nezdobit.“

Lisa si povzdechla. „Pak by to nebyly dorty od Ingy Kolinové. Prostě by z nich byly obyčejné dorty. To by si je lidi rovnou mohli koupit v supermarketu. Jestli přesuneme pekárnu do kuchyně, staří zákazníci vám zůstanou. Kdybychom dorty zmenšili a zjednodušili, těžko by si chodili pro jeden k narozeninám, druhý na krtiny, třetí pro slavnostní příležitosti. Víš, že mám pravdu, Ingo,“ řekla unaveně. Ani si nevzpomínala, pokolikáté omílají to samé.

Ingo přešla dobrá nálada. „Dobře, budu o tom přemýšlet. Probereme to se Svenem na zahradě. Tedy, když bude Sven pracovat a já na něho koukat.“

„Ale rychle, Ingo, protože mi nezbývá víc peněz než na výplaty našich pomocnic na jediný týden. Za mouku dlužím dvě stě dolarů. Na účtu není dost, abych zaplatila faktury. A já nedostala výplatu už tři týdny. Nestěžuju si, ale vědět bys to měla.“

„No, my vás nebudeme zdržovat a raději půjdeme,“ chladně usekl rozhovor Sven. Vzal ženě hrnek z ruky a po –

stavil ho na ták. „Promluvíme si později, malá slečno. Kdybys mě potřebovala dřív, zavolej.“

Provázel ho ustaraný pohled hnědých očí. „Dobře, Svene. Je mi to líto, Ingo, ale fakta jsou fakta. Nemůžeme schovávat hlavu do písku. Já přece vím, co pro tebe pekárna s obchůdkem znamenají. Víš, že mi na nich taky záleží.“

Sven v autě pohladil manželku po ruce. „Má pravdu, Ingo. Podívej se na to z jiné stránky; když přestěhujeme pekárnu do domu, budeš uprostřed všeho dění.“

„Ne. Budu jim jenom překážet. V poslední době jsem k ničemu. Bůh mě trestá, protože jsme se nikdy nepokusili...“

„Pst, Ingo, nic takového nechci slyšet. Trpěla jsi artritidou už předtím, než nám Bůh seslal malou slečnu. Prostě jsi zničená, protože budeme muset po padesáti letech náš krám zavřít. Víme o tom už dlouho, probrali jsme to snad tisíckrát. Bohužel žijeme v oblasti, kde je deprese, s tím nic nenaděláme. No, je načase sklidit ředkvičky,“ pokusil se přejít na jiné téma.

Nezabralo to. „Věděl jsi, že Lisa si už tři týdny nevzala plat?“

„Ano, věděl. Jen jsem čekal, až se ozve. To není problém, můžu zajít do banky a převést nějaké peníze na účet firmy. Pekárna dávno přestala vydělávat, musíme dát city stranou a něco rychle udělat. Kdybychom ji opravdu přestěhovali do domu, potřebné změny v kuchyni zvládnou udělat sám. Zároveň bych rozšířil jídelnu, ať je tam víc prostoru. Taky můžu zastřešit verandu. Jenom se musíš rozhodnout. Klidně v kuchyni pověsím červené závěsy, jestli budeš chtít.“

Inga se přinutila usmát.

„Koukej na to překrásné auto!“ zavolal Sven, když vyjeli na hlavní třídu. „Jaguár se tu moc často nevidí. Koho ten šikovný mládenec asi přijel navštívit? Takové auto stojí víc, než jsem já jako řidič kamionu vydělal za celý rok.“

„Ale Svene, po tom nám nic není.“

„Ne, asi ne. Bez tak tudy jenom projíždí nebo se ztratil.“

„Pojed'me už domů, Svene. Musím si to pořádně rozmyslet.“

Kapitola devět

Jake se probudil naprosto zmatený. Rozhlížel se kolem, aby si uvědomil, kde je a co ho vzbudilo. Elway mu seděl na hrudi a díval se na něho, jako by chtěl říct: „Slunce už je vysoko, tak se zvedej.“ Jeho pán zasténal, když se pohledem přesvědčil, že se nachází ve spartánsky zařízeném páchnoucím hotelovém pokoji. Musí si sehnat lepší bydlení. Snad bude někde poblíž Northern Cambria pěknější motel. Všechno má svůj čas, řekl si, když shazoval z postele Elwaye.

Jake ukázal na přenosný záchodek, který Elway beztak po čichu našel, a přesunul se pod sprchu. Aspoň že teče teplá voda.

Za patnáct minut seděli v Mitziině jaguáru a uvažovali o vhodné snídani. Jake projížděl ulicemi a v duchu si shrnul svůj plán. Bude se vydávat za novináře, který píše články

O malých amerických městech. Každý stojí o svých pět minut slávy, bude to fungovat i tady. Poohlédne se v místních podnicích a prohodí pár slov s jejich majiteli. Snad tak najde cestičku k někomu, kdo tu žil v době, kdy zmizela Trinity.

Jake zabočil k rychlému občerstvení pro řidiče a zastavil u okénka. Objednal si slaninu s vejci a croissant. Protože mu obojí chutnalo, vrátil se ještě jednou pro další porci a přibral

1 kávu. Z druhé várky ulomil půlku pro Elwaye, ve kterém jídlo ihned zmizelo.

Za deset minut pokračovali v cestě. Projeli Filadelfie Avenue. Minuli restauraci s barem, První národní banku, obuvnictví a veřejnou knihovnu. Pak zabočili za roh a projeli Crawford Avenue. Jake si všiml samoobsluhy, později si tam koupí nějaké ovoce. Zabočil doprava a podle mapy dojel přes Allport do městečka Hastingsu. Občas zastavil, vytáhl digitální fotoaparát a udělal několik snímků.

Bud' tu žijí přátelší lidé, nebo se jim líbí Mitziin jaguár. Mávali mu a usmívali se, když je fotografoval. Překvapilo ho, že k němu nikdo nepřistoupil a nezeptal se, proč to dělá. Přece jen je tu cizinec.

Kolem desáté se vrátil do Northern Cambria na Bigler Street. Zastavil se, aby vyfotil Rosino květinářství, benzinovou pumpu a Inginu pekárnu. Nakonec zajel k supermarketu Orel a tam zaparkoval. Sbalil si do batohu fotoaparát, diktafon, záznamník a hrst propisek. Elway skočil do přenosky a Jake byl připraven vyrazit na lov. Přešel ulici, prošel alejí a ocitl se na Crawford Avenue. Po levici měl potraviny, proto toho využil a koupil si dvě jablka, která také nacpal do batohu. Zapředl rozhovor s majitelkou. Vychrlil na něho připravenou historku a čekal na reakci.

„Článek v novinách o našem městečku! No, fakt je, že jsme ukázka typické maloměstské Ameriky. Tedy toho, co z ní zbylo. Mladí dneska nakupují v hypermarketech, my jsme tu jen pro

starousedlíky. A moc nás nezůstalo. Plno obchůdků je zavřených. Já tu sídlím odjakživa stejně jako ostatní. Jo, taky je tu několik diskontů, otevřeli je v posledních letech, ale to není ono. Včera jsem slyšel, že možná zavře i Inčina pekárna. Víte, je tu už padesát let. Zřejmě budou péct doma. Ale to se zatím jenom povídá.“

„A proč zavírá?“ zajímal se Jake.

„Majitel domu, Chester, bohužel umřel. Chetova děcka žijí ve Filadelfii a o tu barabiznu nestojí, proto jim zvedají nájem, aby ji mohli prodat. Už sem ani nejezdí. Je škoda, že se takové pěkné městečko dožilo špatných časů.“

Jake přikyvoval a počkal si na drobné za jablka. Ještě si vyfotil reklamu, kterou nakreslil zelinář a postavil před obchodem vedle krabic plných pěkného ovoce a zeleniny.

Chodil městečkem až do poledne. Pak se zastavil v Huethers na nejlepší hamburger, jaký kdy jedl. Poslouchal konverzaci dalších návštěvníků, ale nic přínosného se nedověděl. Pohnul se dál, stále s kočkou v nosičce. Elway klidně spal. Kupodivu se Jakea zatím nikdo nezeptal na kočku ani na plný batoh. Zdálo se mu to zvláštní. Přesto dál fotografoval.

Teprve u zastavárny se nenápadně zeptal na lidi, kteří do města přišli v posledních letech. Postarší chlapík, který něco nakládal do zákaznickovy dodávky, se zasmál. „Nejspíš nikdo, mladý muži.“

„A co v posledních patnácti letech? Třeba se sem někdo přestěhoval na stará kolena, nebo se tu objevil nějaký puberták, co to doma nemohl vydržet – nic takového?“ nevzdával se Jake. Kdyby tu tak byla Mitzi, s chutí by ji uškrtil. Měl pocit, že jeho cesta skončí pěkným krachem.

„No, lidi sem jezdí hlavně na Memoriál Day. To je u nás přehlídka, taky sem jezdí na hřbitovy. Jako kluk Ferensicových s manželkou Doris. Jeho rodiče žili v Kaštanové ulici. Ten jezdí každý rok.“

„Jezdí sem víc chlapi nebo je to s ženskýma půl napůl?“ zkoušel to upřesnit Jake.

„Je to pomíchané. Ani těch ani těch není nějak víc,“ nACPával si pamětník dýmku.

Opřel se o krabice se zbožím, kde čtyři kusy dostanete za cenu dvou, a spokojeně dýmal.

„Chtěl bych svůj článek zaměřit na ženy. Kvůli těm se většinou usadíme a vytvoříme hnízdo. Proto jsem si myslel, že se sem vrací více holek než kluků. Podle mě je v okolí těžké najít práci, chlap s rodinou by se tu neuživil.“

„To máte zatracenou pravdu, mladej. Dcera Ruth Ann Stittové se nedávno vrátila a opravuje malý domek na Třešňové. Pak se jednou zničehonic objevila taky Ingina neteř, dělá u nich v pekárně. A jestli nejste zadanej, tak ta je teda kočka.“

Jakeovi se bůhvíproč rozbušilo srdce. „Vážně? A jak se jmenuje?“

„Lisa Summersová. Je to Ingina neteř. Inga pekla svatební dorty, i moje dvě dcery si je u ní objednávaly. Inga se Svenem jsou ze Švédska. Moc milí lidi. Jejich neteř je taky milá holka. Peče stejně dobře jako Inga, protože Inga už kvůli artritidě neudrží v ruce náčiní.“

„Paní v obchodě říkala, že chtějí pekárnu zavřít.“

„Taky jsem to včera slyšel. Je to škoda. Další malebný obchůdek zmizí. Jak dlouho se v našem městě zdržíte, pane... ehm...?“

„Franklin. Říkejte mi Jonah. Asi dokud nebudu mít hotový ten článek.“

„Být vámi, zastavil bych se v knihovně na rohu Filadelfia Avenue a promluvil s Beatrice Carmodyovou. Ta ví o našem městě všecičko. Nejmenovalo se kdysi Northern Cambria, změnili to až v roce 2000. Bývalo tu Barnesboro. Bea, jak jí tu říkáme, ví nejvíc ze všech. Taky vám s lidmi domluví rozhovor, protože někteří starší nejsou k cizincům, co se příliš vyptávají, zrovna milí.“

„Děkuji, určitě to udělám. Díky za dobrý tip. Smím si vás vyfotit?“

„A bude ta fotka v časopise?“

„Doufám, že ano. Řekněte sýr,“ zaměřil Jake objektiv. „A díky za informace.“

„Kdykoli k dispozici. No, je čas zavřít, stejně bude pršet. Těšilo mě, mladíku.“

Jake se podíval na modrou oblohu s naducanými beránky. Nezdálo se mu, že by to vypadalo na déšť. „Mě taky,“ opáčil a šel.

Do knihovny to byla příjemná procházka, přepravka s kocourem ho sice trochu tlačila do stehna, ale Elway nerušeně vyspával.

Jake se ještě jednou zastavil v Huethers pro mléko a rybičky pro Elwaye. Jídlo ho ihned vzbudilo, spořádaně se najedl, vypil mléko, vykonal svou potřebu a skočil zpátky do vyhřátého pelíšku.

Knihovna v Northern Cambria byla jako ty, ve kterých se kdysi dřel na zkoušky – tmavá, chladná a hlavně velmi tichá. Paní za pultem u dveří bylo snad osmdesát. Hned se vzdal všech planých nadějí, že od ní něco zjistí. Dáma měla dvě naslouchátka a sedm šňůr barevných korálků na hubeném kostnatém krku. Zkoumavě si jej prověřila a ohrnula spodní ret. Teprve když ji poprosil o fotografii, celá se proměnila. Usmála se, předvedla dokonalou sestavu umělých zubů tak bílých, že by v noci vystačily místo baterky. Bohužel trochu klapaly, když hovořila.

Jake udělal šest snímků, pak usoudil, že ji už dostatečně potěšil a může se začít vyptávat. Strčil fotoaparát do batohu. „Ten pán ze zastavárny říkal, že jste jediná tady ve městě, kdo mi může pomoci.“

„No nevím, mladý muži, záleží na tom, co chcete vědět. Absolutně odmítám povědět vám nějaké tajemství, které mi lidé svěřili.“

Jake se zarazil, ale pak přitakal. „Ano, máte naprostou pravdu, slečno Carmodyová. Mě stejně zajímají spíše obecné informace, třeba o tom, jaké tady měli lidé zájmy nebo co se v takovém maloměstě děje.“ Otočil se, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo neposlouchá. Nikdo za ním nestál. „Chcete mi naznačit, že Northern Cambria je tak tajemné jako městečko ze seriálu Peyton Pláce?“

„Třeba to tak je, ale já vám nic neřekla. Každé město má svá tajemství. Ale už se nevyptávejte, prosím.“

„Dobře, jak si přejete,“ ochotně naoko Jake souhlasil, „ale troška tajemnosti by hodně okořenila můj článek.“

Umělý chrup se zablýskl a zaklapal. Dáma mu zahrozila kostnatým prstem. Posadila se pohodlněji na své kancelářské židli. „Tak se ptejte.“

„Vlastně, slečno Carmodyová, nemám žádné specifické otázky. Prostě bych chtěl, abyste mi řekla něco o městě, dejme tomu, jak se změnilo za posledních patnáct let. Vyberu si vhodný materiál, až budu článek dávat dohromady. Zatím sám nevím, jak ho budu koncipovat. Co kdybychom si sedli k jednomu ze stolků? Rád bych si to nahrál, abych pak neudělal nějakou chybu. Víím, jak lidi otravuje, když jim později volám, aby mi něco zopakovali. Taký se pak nestane – nedej Bože – že bych něco překroutil. A kdybyste musela ke svému pultu, samozřejmě nahrávání stopnu, to není problém.“

Knihovnice o tom snad minutu uvažovala, než slezla ze židle a zavedla ho ke kulatému stolků se čtyřmi stoličkami. Jake nastavil diktafon a pokud možno se pohodlně usadil. Pak kývl na knihovnici, ať spustí.

Bylo to příšerně nudné, proto Jake neudržel pozornost a rozhlížel se po knihovně. Příjemně voněla starými svazky, voskem na podlahu a politurou na nábytek. Stejně aroma měl spojené se školní knihovnou na střední. Bylo to mírumilovné místo, kde se dalo klidně studovat. Zároveň tam mohl šeptat děvčatům vedle sebe sladká slůvka a nenápadně se jich dotýkat koleny. Vychutnávat si cestu z knihovny domů, ruku v ruce s momentální favoritkou. Společná procházka mívala nepopsatelné kouzlo zejména v letních měsících...

Jake sebou trhl, aby se vrátil do současnosti. Tvářil se, že ho povídání zajímá, ale bylo těžké zaujatě poslouchat, jak se zřítil strop ve sklepe Jacka Huntera nebo jak se pro nic za nic zbořil rám dveří garáže Billyho Kellyho.

„Ve stejném roce vyhrála Mamie Stewartová pro naše město modrou stužku na celostátní přehlídce za nejlepší jahodovo-rebarborový koláč,“ drmolila Beats. „A Sadie Prescottová zvítězila v soutěži o nejlepší ručně šitou příkrývku, kterou vyhlásil náš dámský klub předchozí zimu. Bill Kline si na třech místech zlomil nohu, a abych nezapomněla, taky zemřel Stanislav Wuimby a zanechal všechny peníze církvi. Počkejte, toho roku se stalo ještě něco. Aha, přijela sem nějaká filmová agentura a udělali tady pár záběrů do filmu s Buřtem Reynoldsem. Ten film jsme samozřejmě nikdo neviděli, ale i tak to bylo strašně vzrušující. A ještě... ke Kolinovým

přišla neteř Lisa, všichni jsme kvůli nim měli radost, opravdu nevím, co by si Inga bez ní počala.“

Jake se napřímil. „Kolik té dívce bylo, když sem přišla?“ zeptal se nedbale.

„Inga, myslím, říkala, že právě oslavila šestnáctiny. Hned příští týden jí Inga pořídila rovnátka od doktora Peterse. Měla takovou velkou mezeru mezi zuby, pamatuji si to. Ted' má dokonalý úsměv. Je to zlatá holka.“

Jakeovi se ihned zvedla nálada. Mezera mezi zuby. Bingo! To bude ona!

„Zdá se, že Kolinovi jsou moc milí lidé,“ poznamenal Jake. Zamračil se, když se ozvalo hřmění a po obloze sjel blesk. Pak zabušil na okna déšť. Ten zatracený zastavárník měl pravdu.

„Moc milí lidé. Jako všichni ve městě. Kde jsem to skončila?“

„U jejich neteře,“ napověděl jí Jake. „Přijela ze Švédska?“

„Spíš z Alabamy, pokud vím. Prý předtím žila u vzdálené příbuzné v Mobile. Ta ale zestárla a nemohla zvládat pubertáka, proto ji poslala ke Kolinovým. Lise se v Americe líbí a naše město si zamilovala. Chápu, proč u nás zůstala. Jistě se postará o tetu s strýce lépe, než by to udělali cizí lidé. No, v tom roce to nebylo všechno. Tom Yahner se oženil s mladou Angličankou. Mají sedm dětí. Moc roztomilých povedených dětí.“

Jake zařadil neutrál, přestal vnímat a zabral se do vlastních myšlenek. Je Lisa Summersová opravdu Trinity Hendersonová? Vyrušila ho sama Beatrice, protože spráskla ruce.

„Bože můj, málem jsem zapomněla na Joyce Patreowskou! Přihrnula se do městečka jako vichřice i se dvěma dětmi. Říká o sobě, že je jasnovidka. Skutečně má kříšťálovou kouli a vykládá karty. Pronajala si domek mezi Barnesboro, čili naší dnešní Northern Cambria, a Hastingsem. Představte si, že se k ní lidi jenom hrnuli, aby jim předpovídala. I já jsem tam zašla. Musím uznat, že všechno, co mi řekla, se splnilo. Její dcera Betty Lou má taky věštecké schopnosti, ale nerozvíjí je. Mimochodem, Betty Lou je nejlepší přítelkyně Lisy Summersové. No, nakonec si Joyce stejně musela najít normální práci, to víte, taková novinka se okouká a každý musí platit nájem. Jak už jsem se zmínila, nabídka zaměstnání je u nás

dost omezená, proto vzala po Dekeovi Loganovi správcovství hřbitova. A vede si moc dobře. Nakonec se jí podařilo zaplatit i domek, takže je svou paní. Betty Lou je učitelka a její bratr Donny se odstěhoval do Pittsburghu. Ani nevím, odkud k nám přišli, možná právě z Pittsburghu, protože tam Danny odjel hned po škole. Vlastně se sem po studiu skoro nikdo mladý nevrací, tak je to.“

„Je Betty Lou stejně stará jako Lisa Summersová?“ Beatrice přikývla.

„Tak, to byl vážně hodně nabitý rok. Vážně mi teď nechcete prozradit nějaké maličké tajemství?“ dobíral si ji Jake.

Stará dáma stiskla rty, jako byste zapnuli zip. „Ne, to jistě ne.“ To bychom měli.

O půl šesté Jake konečně vypnul diktafon a poděkoval knihovnici za pomoc. V podstatě mluvila pět hodin v kuse, jen třikrát někomu vydala knihy.

Ještě přšelo, když Jake přešel ulici a zamířil k vozu. Než nasedl do jaguára, promokl na kost. Elway ospale zvedl hlavu a koukl se na něho, pak ji jako želva stáhl zpátky do nosičky a zase se klidně uvelebil.

Jakeovi se cestou do hotelu toulaly myšlenky všude možně. Stavil se pro pizzu a tři lahve piva. Nemohl se dočkat, až zavolá Mitzi, aby jí sdělil, co zatím zjistil. Dvě možné kandidátky je víc, než doufal najít. Snad se mu na střeše jaguáru usadilo štístko.

Kapitola deset

Lisa Summersová si na schody před pekárnou donesla hrnek kávy. Nejen že byla ztrhaná jako kůň, navíc ji ještě drtila tíha starostí. Je na nohou třicet šest hodin právě díky kávě, ale stejně je zcela vyčerpaná. Párkrát si sice zdřímla při práci, ale to se nepočítá. Nevyspání se už projevuje. Ani ne před dvěma hodinami vytáhla z trouby šestipatrový dort a teprve pak si uvědomila, že do těsta zapoměla přidat vanilku. Málem si pro to oči vyplakala.

Zírala na malé parkoviště, ale nevnímala, co vidí. Teprve když na něm zastavil malý zelený saturn, zamrkala a probrala se. Sesbírala zbytky energie a zamávala přítelkyni, která běžela přes parkoviště.

Pak pro BL, jak Betty Lou říkala, z posledních sil vykouzčila krátký úsměv na přivítanou. Kamarádka vypadala odpočinutá, vlasy měla ještě vlhké ze sprchy.

„Přišla jsem ti pomoci. Co mám dělat? Jsem tu jenom pro tebe. Máš čerstvé kafe?“

„Jo, zrovna jsem ho udělala,“ zůstala sedět Lisa. Poslouchala, jak se BL energicky pohybuje po kuchyni. Vždycky dělala rámus bez ohledu na to, čím se zrovna zabývala. Její matka o ní říkala, že je jako slon v porcelánu. Když se BL vrátila a posadila vedle Lisy, prohlásila:

„Musíš si sehnat víc pomocníků. Je přece sezona, máte na krku nejvíc svateb. Proč jsi ještě nikoho nepřijala?“

Lisa ní vzhledla. „A čím bych je asi zaplatila, nevíš? Nemůžu přece někomu povídat: Možná vám zaplatím někdy příště. Jsem s rozumem v koncích. Musela jsem Inze říct, že se pekárna dál neuživí. Ona a Sven nemají o finančních záležitostech ponětí. No, vlastně mají, ale neuvědomují si, jak je to zlé. Koukni, už se mi to nechce probírat. Chci jen dopéct ty ztracené dorty a poslat je na správné adresy. Pak půjdu domů a dospím to. Jak se daří tvé letní škole?“

„Máme ještě dva týdny. Pak budu pomáhat mámě na hřbitově. Baví mě jezdit se sekačkou. Cítím se tak silná, když ji před sebou tlačím. Mimochodem, slyšela jsi, že se ve městě objevil přijatelný chlap? Prý je to novinář, bude psát článek o malých městech Ameriky. Včera večer jsem potkala Beats, prý mu o tom našem vykládala v knihovně celých pět hodin. Podle ní je to náramný fešák. A nosí s sebou kočku. Popereme se o něho, co říkáš?“ dobírala si ji BL, aby se kamarádka zasmála.

„Dopřeju ti ho. Takový chlap, kvůli kterému bych se porvala, se ještě nenarodil. Jak přišel na naše město?“

„Kdo ví. Beats povídala, že má jaguára. Jmenuje se Jonah Franklin, kdyby tě to zajímalo.“

„Tos uhádla, nezajímá. Zapomněla jsem do posledního dortu dát vanilku, věřila bys tomu?“

„Jasně. Víš co, Liso? Nikdo si toho nevšimne. Je to svatební dort, lidi jenom předstírají, že jim chutná. Ale dneska je krásně, vid’?“ BL

rozpřáhla ruce a nechala se ovívat mírným vánkem. Nad hlavami jim švitořili ptáčci, jako by s nimi chtěli nový den pozdravit.

Lisa se s námahou zvedla. Únavou neviděla. BL jí přidržela dveře.

„Kdy se přestaneš takhle ničit? Copak se nedíváš do zrcadla? Nemůžeš pro Koliho vydělat úplně všechno. Nech toho a vyrazíme společně do Filadelfie nebo Pittsburghu. Najdeme si pořádnou práci za slušné peníze. Klidně jim můžeš něco posílat na přilepšenou. A na víkendy budeme jezdit domů.“

Lisa si nasadila bílou sítku na vlasy. „Nezačínej o tom zase. Nemůžu Svena s Ingou opustit, to přece víš. Hodně jim dlužím. Zabilo by je, kdybych odešla. Nemají peníze hlavně kvůli mně. Použili své úspory, abych mohla jít studovat, a to ani nemluvím o těch děsně drahých rovnátkách, která jsem tak tvrdohlavě chtěla. Ani Sven není zdravý a léky jsou hodně drahé. Přestala jsem si brát celý plat už před dvěma roky. Beru si jen tolik, abych měla na hygienické potřeby a základní věci. Vážně se mi nechce o tom mluvit, BL. Tak s tím zase nezačínej. Myslím to vážně.“

„Fajn, nechám toho. Jenom ti povím, že koncem srpna odjízďím do Filadelfie. Zažádala jsem si o místo učitelky a dostanu tam rozhodně víc než tady. Ozvali se před dvěma dny, berou mě. Taky jsem si něco našetřila, takže zároveň dodělám vysokou, abych měla ten správný titul. Před lety to nešlo, máma na to vážně neměla a potřebovala mě u sebe. Myslela jsem, že mě nepustí – a víš co? Nevadí jí, že odjedu. Asi je to pro tebe šok, ale nechtěla bych, aby ses to dověděla od někoho jiného.“

Lisa ji vyslechla beze slov, chtělo se jí totiž brečet. Všechno jde k čertu. Svět se jí rozpadá pod rukama. Nazlobeně si utřela slzy. To se nemělo stát. Ne, jen to ne. Bojovala sama se sebou, aby dokázala BL říct něco souhlasného. „Máš pravdu, je to pro tvoje dobro. Budeš mi strašně chybět. Popovídáme si o tom zítra, ano? Dneska musíme dopéct ty dorty a odeslat je. Sven přijede co nevidět pro první várku. Jestli se někdy budu vdávat, rozhodně nechci svatební dort!“ vyhrkla znechuceně.

BL vybuchla smíchy. „Tos mě rozesmála, ty a vdávat se! Zarputilá stará panna! Na střední po tobě jeli všichni kluci z města,

na vysoké jsi je beztak musela odhánět holí a v posledních letech jim pečeš svatební dorty. Mám dojem, že ti ujel vlak, holka.“

Lisa plácla na dort plnou lžící krému a začala ho roztírat. Byla to pro ni rutina, vůbec nemyslela na to, co dělá.

Třeba se to jednou změní, třeba se ještě vdá.

O tři dny později seděl Jake ve voze před samoobslouhou a probíral se svými poznámkami. Jeho poznámky a zkratky by nikomu jinému nic neřekly. Obracel stránku za stránkou a liboval si, že si všechno pamatuje tak, jak si to poznamenal.

Je načase provést opravdový výslech. Má dvě kandidátky –Betty Lou Patrewskou a Lisu Summersovou. Betty Lou je teď ve škole, nebude k máni před třetí odpoledne. Pekárna je naopak v pondělí zavřená, možná ji dokonce zavřeli napořád. Má tedy možnost zajet do Kaštanové ulice a promluvit s Ko-linovými a jejich neteří.

Dneska si na sebe vzal khaki šortky a žlutou sportovní košili. Protože předpokládal, že bude dost chodit pěšky, obul si taky tenisky. Od příjezdu do Northern Cambria nebyl v žádné posilovně. Stejně ještě na žádnou nenarazil. Odhadoval, že tu každý den nachodil nejméně deset kilometrů. Momentálně si troufal říct, že město zná, jako by byl místní.

Stejně jsou tu zajímaví lidé. Nikdo ho neoslovil, že by chtěl být v tom článku nebo že by mu rád poskytl rozhovor. Na druhé straně, když je oslovil sám, ochotně se zpovídali. Ví o nich více než o obyvatelích Crestwoodu. Sám nevěděl, jestli je to dobře nebo špatně.

S batohem na zádech a Elwayem v nosičce vystoupil z jaguáru. Rozhlédl se po parkovišti. Nejdříve si všiml štíhlých nohou, pak zbytku postavy vysoké krásky s vlajícími kadeřemi. Minula ho tak rychle, že si stihl pořádně prohlédnout jen zadek, a nebyl to ledajaký zadek. Pak se opřela o tmavohnědou hondu a hledala v kabelce peněženku.

Hlavou mu bleskla hodně stará vzpomínka. Aniž věděl proč, zaměřil se na mladou ženu a nespouštěl z ní zrak. Přistoupila k ní jiná žena a živě si povídaly. Obě se opřely o hondu, určitě to byly přítelkyně. Pak se ta s pěkným zadkem natočila profilem k Jakeovi. Pořádně si prohlédl její obličej. Ztěžka polkl a dál je pozoroval.

Aniž by je spustil z očí, sundal batoh a jedním pohybem vylovil fotografii Trinity Hendersonové. Byla to školní fotka z doby, kdy dívky bylo asi čtrnáct. V duchu přidal patnáct let a představil si ji starší. Je to možné? Znovu zalovil v paměti. Trinity si nikdy nedokázala upravit vlasy tak, aby jí volně nepoletovaly kolem obličeje.

Mladá žena se najednou natočila obličejem k Jakeovi a zamávala přítelkyni na rozloučenou. Jake zatajil dech. Jestli to není Trinity Hendersonová, pak je to jediné její klon. Zpanikařil. Co má dělat? Má jít za ní do samoobsluhy? Nebo počkat v autě, až nakoupí, a sledovat ji domů? Nic se nedělo, proto zamkl vůz a položil Elwaye v přenosce na zem. Kocour nesouhlasně syčel. A ta kráska s neodolatelnými očima a záplavou vlasů ho minula, aniž by na něho pohlédla. Elway zaprskal.

Je to ona! Trinity Hendersonová! Věděl to jistě. No, téměř jistě. Dotklo se ho, že kolem něho prošla, jako by byl vzduch. Je vůbec možné, že si ani nevšimne chlapa přes metr osmdesát? Asi je zamyšlená, utěšoval se.

Jake znovu otevřel vůz a posadil se, pak zase vystoupil. Vykročil kupředu, nejdříve si chtěl vzít vozík a jít dovnitř, pak se ale na patě otočil, protože objekt jeho zájmu vyšel ze samoobsluhy s kartonem mléka v každé ruce. Zaváhal, ale nasedl zpět do auta. Znovu. „Teď mu nezbývá nic jiného, než mladou ženu sledovat. Elway byl opravdu rozmrzelý, protože kolem sebe prskal, točil se v přenosce a vystrkoval drápy. „Klídek, kamaráde, mám malý problém, víš, nehodí se, aby se mi tu teď pletla vzteklá kočka.“

Hnědá honda couvla a projela kolem. Jake se na sedadle přikrčil. Počkal, až projela dvě další auta, a pak vyrazil za ní. Natahoval krk, aby viděl, kterým směrem odjela. Měl by si pamatovat, kdo bydlí v Kaštanové, ale momentálně si nemohl ani za nic vzpomenout. Pak auto před ním přibrzdlilo, protože honda zaparkovala u domu. Jake pokračoval dál. Asi po kilometru sjel ke krajnici a zastavil. Ohlédl se přes rameno a zároveň si vytáhl své poznámky. *Ha! V Kaštanové bydlí Kolinovi.* Měl chuť se bít v prsa jako vítěz.

Je nejvyšší čas zavolat Mitzi. Popaměti vytákal na mobilu její číslo. Zvedla telefon po třetím zazvonění. „Kde jsi, Mitzi? Volám ti celé dopoledne, mám spoustu novinek. Taky potřebuji tvou radu.“

„Měla jsem cvičení a pak meditace. Co se děje, drahoušku?“

„Asi jsem ji našel, Mitzi. Jestli to není Trinity, je to její dvojče. Znáám skoro celý příběh, ale to ti dořeknu později.“

Mám se k ní hlásit nebo mám pokračovat v té frašce, držet se toho, že jsem spisovatel a píšu o malých městech?“

„Podle mě by ses měl držet scénáře. Čekal jsi, že ti to napovím?“

„Přesně tak.“ Jake ztišil hlas. „Je nádherná, Mitzi. Je to Trinity, jenomže ve starším vydání. Peče svatební dorty, představ si to.“

Mitzi se zasmála. „To je legrační. Lillian se ji pokoušela naučit vařit. Ta holka měla na sporák přímo alergii. A teď peče. Promluvíš s těmi jejími... jako příbuznými? Nechci si dělat plané naděje. Stejně jsem věděla, že z ní bude krásná ženská. Nemůžu se dočkat, až to večer při modlitbě povím Haroldovi.“

Jake nevěděl, co na to říct. „Ano, určitě s nimi promluví, ale dneska jdu ve čtyři ke kartářce. S trochou štěstí tam potkám naši druhou kandidátku Betty Lou. Učí tu v letní škole. Bydlí s mámou jasnovídkou. Mimochodem, ta seance mě bude stát šedesát babek.“

Mitzi se opět zasmála. „Přidej si to do nákladů. Večer mi nezapomeň brknout, chci vědět, jak to šlo. Jsem na tebe pyšná, Jakeu. A děkuji ti.“

Jake slíbil, že se ozve, a zavěsil. Protože zatím neměl nic jiného na práci, vrátil se na parkoviště před samoobsluhou a zašel znovu do knihovny. Měl totiž plán. Nebo spíš něco jako plán. I když se nepovažoval za znalce žen, jedno věděl jistě; ženy nesnáší, když je přehlížíte. Proto se vrátí k Beatrice Carmodyové.

Pyšně se nesl do knihovny, přátelsky zamával na knihovnici a rovnou zamířil do zadní místnosti. Položil batoh i Elwaye na stůl a začal se probírat policí s novinami. Začel se do jednoho výtisku, ale občas pohlédl na Beatrice. Šustil stránkami, zatímco si mladá žena se dvěma batolaty vybírala milostný román a starší džentlmen si našel dvě knihy o světové politice. Nakonec zůstal s knihovnicí sám.

Tvářil se, že je zabraný do četby *Wall Street Journal* po celou dobu, co knihovnice ukládala výtisky do polic. Nakonec stejně přišla k jeho stolu, aby se optala, jestli nepotřebuje

pomoc. Měl pravdu, bez ohledu na věk žádná žena nesnese, když ji známý muž ignoruje.

„Ne, vlastně ne. Jenom tu zabírám čas do půl čtvrté. Pak mám domluvenou schůzku s paní Patrewskou. Myslím, že to článku přidá na čtivosti, protože mé zájmy se jinak dost liší od zájmů běžných lidí,“ pronesl významně.

Beats zafuněla a pevně stiskla rty. „Když jsem byla u Joyce podruhé, tvrdila mi, že se setkám s vynikajícím učencem, který bude vyhledávat mou společnost a nakonec si mě vezme. No, tohle jí rozhodně nevyšlo.“

„Myslel jsem, že se splnilo všechno, co vám předpověděla.“

„Ano, když jsem tam byla poprvé, tak ano. Ale to bylo jistě jen proto, aby člověk přišel podruhé a zaplatil jí dalších padesát dolarů. Poprvé předpovídala dost všeobecné věci. Taky jsem slyšela, že dneska si Joyce dokonce účtuje šedesát.“

„Ano, tak mi to řekla do telefonu,“ přikývl Jake.

„Jaké zájmy běžných lidí máte přesněji na mysli?“ zajímalo Beats.

Jake pokrčil rameny. „Lidi třeba zajímá osud někoho, kdo dělá na hřbitově a přivydělává si vykládáním karet. Tady je oblast postižená krizí, mezi obyčejnými lidmi není moc peněz, Joyce bude čtenáře zajímat. Máte něco, co by se mi hodilo?“

Beats se šibalsky usmála a zamávala mu prstem přímo před nosem. „Vím, o co vám jde, mladý muži. Chcete ze mě vytáhnout nějaké tajemství. Kdepak, nepovím vám nic soukromého. Stejně se u nás nic vzrušujícího neděje.“

Jake neprotestoval. „Chápu. Napadlo mě, že bych ten článek začal prvním dnem nového roku před patnácti lety. Něco jako: Co přinese nový rok skupince lidí z malého města. Soustředil bych se na Joyce, taky bych se zmínil o Kolinových, protože ti se chystají zavřít pekárnu. Kdybyste mi řekla, jak jste vy osobně strávila ten rok, zvážil bych, zda to také napíšu.“

Zářivá zubní protéza několikrát zacvakala. „Je mi líto, mladíku, můj život je bohužel jako otevřená kniha, tam nic zajímavého nenajdete. Žiji ve světě knih. Věnuji se zahradě, jeden den v týdnu dělám dobrovolnici na Hornické poliklinice. V neděli nikdy nevynechám bohoslužbu a ve středu večer hrávám bingo. To je celé.“

Jake mrknul na hodinky. Má ještě celou hodinu čas, pak vyrazí k Patrewské. Odložil noviny. Beats na něho s očekáváním hleděla. Když mlčel, spustila sama.

„Včera jsem slyšela smutnou novinu. Betty Lou dala výpověď. Jede učit do Filadelfie. To víte, dostane tam vyšší plat, nemůžeme se zlobit, že nás opouští. Taký chce dodělat vysokou školu. Jenže co chudák Lisa, co ta si počne bez své nejlepší přítelkyně? A jestli hygiena nedovolí Inze péct doma v kuchyni, skončí i pekárna. Taký Lisa pak bude muset odejít, aby se slušně uživila. Jak jsem povídala, je smutné, že mladí musí za prací. To byste měl napsat, mladý muži.“ Beats nakrčila nos a vrátila se ke svému pultu.

„Doufám, že se tomu vyhnu,“ zamumlal si pro sebe Jake.

Kapitola jedenáct

Lisa Summersová si z čela odhrnula neposlušné kadeře. Dávno měla zajít ke kadeřnici, jenže pro samou práci ztratila pojem o čase. Seděla na houpací před domem se zavřenýma očima. Přitiskla si k tváři sklenici chladné limonády a zamyslela se. Nevadí jí, že nemá čas na kadeřníka, je nespokojená se svým celým životem. Kdyby to měla shrnout do jedné věty, nějak se jí vymkl z rukou a nikde na obzoru nevidí blýskání na lepší časy.

Co si má člověk počít, když nevidí před sebou nové možnosti? Jak dlouho vydrží dít jako teď a nezhroutit se? Kupodivu ji napadlo staré přísloví, ani nevěděla, od koho ho slýchala. *Jak si usteleš, tak si lehneš.*

Nastavila obličej hřejivým slunečním paprskům. Někdo v ulici seká trávu. Snad pan Paterno, protože slunce právě svítí na přední zahrádky. Sven posekal trávu, sotva ráno vstal. Teď taký nelení a pleje záhony rajčat. Ucítila vůni posečené trávy. Pak se ozvalo povědomé syčení. Zavlažovače začaly stříkat. A je to, další letní den

je za nimi. Vzpomněla si na léto, kdy ji netrápilo nic. Skoro nic, kromě Jakea Forresta. Ta doba se zdála tak neskutečně vzdálená.

Lisa sebou trhla. Bůhvíproč v poslední době hodně myslí na staré časy. Je to snad proto, že je tak nešťastná a tak zoufale se snaží, aby udržela svou novou rodinu pohromadě? Copak nechápu, že není kouzelnice? Seskočila z houpačky a přešla na zadní zahradu. Chvilí hleděla na Svena, jak se ohýbá nad záhonem, aby zlikvidoval plevel, který roste rozhodně rychleji než rajčata. „Svene, Inga si zdřímla. Zajdu k BL. Vrátím se včas, abych nachystala večeři.“

Sven se napřímil. Zamyšleně si mnul zátylek. „Budou zase hamburgery?“

„Vyber si, buď sekaná nebo míchaná vajíčka.“ Raději by neviděla jeho zklamaný výraz, ale nic jiného, z čeho by mohla vařit, neměla.

„Sekaná bude prima. Inga ji taky ráda. Dala jsi jí léky? Nezapomněla jsi jí namasírovat ruce mastí?“

„Jistě, Svene. Tak zatím.“ Hurá, aspoň na chvíli uteče! Tři hodiny svobody. Sotva si to pomyslela, cítila se provinile. Přesto se rozběhla k autu. Má tři hodiny na povídání s Betty Lou. Tři hodiny, kdy nemusí čichat tu odpornou měsíčkovou mast. Tři hodiny, kdy nemusí vůbec nic.

„Přišly ráno nějaké objednávky?“ zavolal za ní Sven.

„Ne! Telefon ani jednou nezazvonil.“

V autě vhrkly Lise slzy do očí. Musí se sebrat. Pomalu jela, vychutnávala si samotu, pustila si rádio. Zase se jí do mysli vloudily vzpomínky. Když za sebou uslyšela klakson, usmála se. Zamávala na BL do zpětného zrcátka.

Za pět minut obě zaparkovaly.

„No to je překvapení!“ hlaholila BL. Jak ses urvala z řetězu?“ Byl to častý vtípek, protože BL tvrdila, že Lisa je u Kolinových jako vězeň. Ta to samozřejmě popírala.

„Prostě jsem šla. Inga nechce pouštět větrák a mně je v tom domě strašně dusno, dělá se mi skoro špatně. Z její masti na klouby se mi zvedá žaludek. Kromě toho Inga spí a Sven pracuje na zahradě. Víš, jak mají starší lidé rádi pravidelný režim. Svena to vzalo, když jsem mu řekla, že nemáme žádné nové objednávky. Mám jich devět na víkend, pak devět na příští týden a konec.“

BL ji cestou k domu zatahala za lehký svetřík. „Vážně mě ničí, když tě vidím tak zoufalou. Kdysi ses smála a život s tebou byl jako jeden dlouhý večírek. Zatímco teď... jenom bručíš. Musíš se sebrat – obě víme, co potřebuješ. Kolinovi jistě potřebují pomoc, ale dokud pro ně budeš otročit, nepřipustí si, co je každému jasné. A ty musíš žít, nebo z tebe bude stará pana dřív, než si to uvědomíš. Nerada to říkám, ale možná bys měla zvážit, jestli se nemáš vrátit do Švédska. Tak. Skončila jsem, řekla jsem ti, co jsem měla na srdci.“

Lisa se nuceně zasmála. „Víš přece, co napsal Thomas Wolfe. Nikdy se nemůžeš vrátit domů. Mám nápad, nechceš mě ostříhat? Venku, někde na sluníčku. Ušetříš mi pětadvacet babek.“

„Dobře, jenom se převlíknu. Promluvíím s mámou, na čtvrtou má sice zákazníka, bude mu číst z karet, ale pak by mohla říct něco o budoucnosti tobě, když se bojíš odejít. Víš, že ti nikdy neúčtuje poplatek.“

„Možná to není špatný nápad,“ souhlasila Lisa a šla čekat do kuchyně. Uklizené místnosti dominoval čerstvě upečený čokoládový dort, který se chladil na lince. Kromě toho z trouby cítila pečené kuře.

„Liso, ráda tě vidím. Dost dlouho jsi u nás nebyla. Zdržíš se na večeři?“ zeptala se Joyce Patrewská. Musela zatnout zuby, aby nekomentovala Lisiiny temné kruhy pod očima.

„Moc ráda bych, voní to překrásně, ale opravdu nemůžu. Po příštím týdnu budu mít víc času. Znáte to, teď v červnu se lidi hodně berou. Fakt je to makačka. No, nechám vás v klidu, ať se můžete připravit, BL se zmínila, že máte klienta. Půjdeme ven, ostříhá mě.“

„Jak se mají staří, Liso?“

„Nic nového. BL vám jistě řekla, že bude nutné zavřít pekárnu. Inga pořád brečí, no a Sven, ten... jako by neviděl, že je situace tak špatná. Aťjim to vysvětluju jak vysvětluju, pořád to nechápou. Snad čekají na pohádkovou vílu, která jim přinese hrnec zlatáků. Nechci být nevděčná, ale tak to je.“

„Nejsi nevděčná, Liso. Inga je odjakživa ufňukaná a Sven ji v tom podporuje, víme to obě. Víím jistě, že Bob Binder nabízel Svenovi práci u něho v železářství a ten ho rovnou odmítl. Přitom

nešlo o těžkou práci, chtěl jen, aby seděl u kasy. Oba jako by zaspali dobu, copak nevidí, jak se

všichni musíme ohánět? Myslíš si, že se mi líbí pracovat na hřbitově? Ale mám děti, které je třeba podporovat. Musím to dělat, abych zaplatila školné. Taky od nikoho nečekám, že mě zachrání. Možná budu do konce života dělat jasnovidku ze hřbitova, a stěžuju si snad?“

Lisa překvapeně zamrkala. Sven se jí o práci nezmínil. Stejně by se to dozvěděla, místní rozhlas funguje spolehlivě. Nenáviděla, jak si tu všichni vidí do talíře.

Protože se Lisa zachmuřila, Joyce ji vzala kolem ramen. „Tys to nevěděla? Pak by mě zajímalo, jestli ti Inga nezatajila taky to, že jí doktor Palmer už loni nabízel operaci ruky. Vím to od jeho sestry. Dokonce by jí to hradila pojišťovna. Inga přesto odmítla, prý to nepotřebuje, protože ty a Sven se o ni postaráte. No, to se divíš, co? Tak, jděte na ty vlasy. Hod' sebou, večere je v sedm. Kdyby sis to rozmyslela, budeme rády. Ted' se musím připravit na toho klienta.“

BL se vřítla do kuchyně a odvedla ohromenou Lisu na zadní terasu a po schodech až na trávník. BL sice nebyla žádná vizážistka, ale vlasy uměla stříhat dobře. Kromě toho se podle ní na kudrnatých vlasech nedá nic zkazit.

Lisa dosedla na venkovní židli a zadívala se na kamarádku. „Tys věděla, co mi tvoje máma právě pověděla? Věděla, že jo? Proč jsi mi nic neřekla?“

„Protože pro tebe jsou Kolinovi svatí, i když jsou ve skutečnosti sobečtí a nerozumní. Jsi jejich otrokyně. Proč by se o sebe starali, když za ně neseš na bedrech veškerou zodpovědnost a držíš nad nimi ochrannou ruku? Popřemýšlej o tom, Liso.“

Den, kdy jsi k nim přijela, byl pro ně jistě tím nejšťastnějším dnem v životě. Netvrdím, že tě nemilují, ale není to ta správná láska. Dusí tě. Spoléhají na tvou absolutní loajalitu. Zeptej se sama sebe, co se stane, až bude Sven muset na operaci s kolenem a kyčelním kloubem. Zní to asi drsně, ale nemyslím to zle. Mají s Ingou dobrý kořínek a budou tu ještě dlouho. Ty se o ně budeš s láskou oddaně starat. Mají před sebou ještě hezkou řádku roků, neměli by viset jen na tobě, měli by se taky sami snažit!

Pekárnu jsi měla už dávno zavřít. Je nejvyšší čas, abys odjela. Nechej je, ať se sami rozhodnou, jak budou žít dál. Můžeš jim třeba posílat peníze, ale ať se znovu osamostatní. Mimochodem, to máma vymyslela, abych odjela, ne já. Ale pojedu. Ty si to ještě jednou rozmysli, zatímco tě budu stříhat.“

„Ty tomu nerozumíš...“

„Houbeles. To ty to nechápeš. Máš jen dvě možnosti, Liso. Zůstaneš tady a obětuješ se, nebo sebereš odvalu a odejdeš. Mezi námi děvčaty, my to přece umíme rozjet. Záleží jen na tobě. No ne?! Koukej, vidíš to co já?“

Lisa se se slzami v očích otočila. Viděla jen vysokou štíhlou postavu, jak se blíží k přednímu vchodu.

„Bože, bože, ten je k nakousnutí! To je ten nový chlápek, co píše o lidech z našeho města. Máma mu bude číst budoucnost tak hodinu, takže si pěkně seřídíme hodinky a vpadneme do domu pět minut před koncem. Tak co, není to pěkný kousek?“

Lisa nechtěla přiznat, že ho pořádně neviděla. „Když myslíš. Pustíš se konečně do stříhání? Musím být doma včas na večeři.“

„Tak vidíš! Nemáš žádný život! Víím, že tě máma pozvala, ať se najíš s námi. Zavolej domů a pověz jim to.“

Lise se honilo hlavou, co si vyslechla. Napadlo ji, jaké peklo by se rozpoutalo, kdyby se zařídila podle BL. Celý večer by s ní nemluvili a tvářili by se, jako by jim ublížila. Odhodlaně se narovnala. „Tak jo, to kuře krásně vonělo.“

„Tak se mi líbíš. Budou taky sladké brambory. Jo, a máma na zahrádce obrala čerstvý hrášek. Zůstaneš, že jo? Po večeři si popovídáme o plánech do budoucna. Prosím.“

Plány. Bude potřebovat víc než plány. „Tak jo. Jak vypadám?“

„Nádherně. Vlasy se ti pěkně vlní. Délka je tak akorát, účes se ti bude líp udržovat. Kdybys chtěla, udělám ti zítra melír. Máma vždycky říká, že když má holka pěkný účes, hned se cítí dobře. A taky že se nikdy nemáš pouštět do boje, dokud nevypadáš báječně. Podle mě na tom něco je.“

„Určitě má pravdu. Díky, BL,“ šeptla Lisa.

Za deset minut jí BL podala zrcátko. „Tradá!“

Lisa si rukou pročísala nově upravené vlasy. „Líbí se mi! A s tím melírem máš taky pravdu. Bude to bezva. No, teď jsem připravená poprat se s tebou o toho nového chlapa. Kolik času nám zbývá?“

BL se podívala na hodinky. „Osm minut. Vejdeme předními dveřmi nebo se nenápadně vplížíme zezadu? Mám nápad. Necháme mámu, aby ho taky pozvala na večeři. Určitě by si po takové době dal domácí jídlo a tady ho nikdo nepozve, když je cizí. Večeře voní až do obýváku, jsem si jistá, že neodmítne. Co ty na to?“

„Ty jsi ale potvora! Jsem pro!“

BL se zaradovala. Zdá se jí to, nebo se právě probudila stará dobrá Lisa? Rozhodně je to dobré znamení.

Strávily osm minut sbíráním vlasů, které pak cpaly do pytle na odpadky. Nakonec si BL posbírala hřebeny a nůžky, zavázala pytel a mrkla na Lisu. „Jdeme na to,“ zachichtala se.

Lisa kráčela tak lehce jako už dlouho ne. BL jí dodala kuráž.

„Počkej minutku. Zrovna vyšli na terasu. No ne, ten chlap si asi bude mámu fotit. Vezmeme to okolo, ať nejsme tak nápadné. Hele, ten je fakt kus! Já ho žeru! Liso, Summersová, asi se o něho vážně popereme. No tak, řekni taky něco!“

Lisa stála jako přimrzlá za šeríkem. Nevěřicně hleděla na muže, který opravdu fotil Joyce. Zbledla jako stěna, pak se dokonce rozklepala. Sotva ze sebe vypravila: „Musím okamžitě odsud. Hned!“

„Cože? Hej, počkej, Liso? Vrat' se!“

Kapitola dvanáct

Sotva odbočila na Filadelfie Avenue, sešlápla Lisa plyn. Měla pocit, že se jí roztočí hlava a ulítne. Co si počne? Kam se poděje? Poslední, co teď chtěla, bylo sedět doma s Kolinovými. Prudce zpomalila, když jí vjeli do cesty dva kluci na kolech. Taky byla mladá, je to tak dávno.

Jake Forrest jako Jonah Franklin. Někde v minulém životě zbožňovala mladíka, který jí slíbil, že až vyrostou, vezme si ji. Jak šla léta, obdiv se změnil v uctívání ztraceného hrdiny a pak... pak se do vysokého mladého muže s neposlušnými vlasy a tak neuvěřitelně

tmavýma něžnýma očima zamilovala. Samozřejmě že Jake o žádném stadiu jejích citů nevěděl. A teď je tady! V jejím současném domově. Jak se to mohlo stát? Je to tak nepravděpodobné.

Když před patnácti lety vyrazila na dálnici, litovala jedině toho, že ztrácí Jakea. Co tady dělá? Jak mě našel? Houby žurnalista, ten něco chystá. Zastavila na parkovišti u samoobsluhy. Neuvědomila si, jak moc je rozrušená, dokud nemusela třikrát sáhnout po klíčku, než vypnula zapalování.

Zapomněla na čas. Seděla v autě a pozorovala přijíždějící a odjíždějící vozy. Měla v hlavě zmatek. Probral ji mladík, který na parkovišti prodával zmrzlinu. Došel k jejímu autu s kornoutem a podal jí ho. „Není vám něco, slečno Summersová? Sedíte tu skoro dvě hodiny. Tady máte zmrzlinu. Víím, že máte ráda banánovou. Je to na mě.“

Lisa se vrátila do reality. „Vážně jsem tu už dvě hodiny?“ Vzala si pochoutku a hned si lízla.

„Asi přemýšlíte, co bude s pekárnou, že? Naši včera říkali, že budete muset zavřít.“

Nebyla to špatná výmluva. „Ano, Tommy. Kolik je teď vlastně hodin?“

Bylo hodinu a půl po večeři u Kolinů. Inga ji vyžadovala přesně v šest. Kdyby se řídili Svenem, jedlo by se už v pět. Normálně si Lisa větší část večere chystala hned ráno před odchodem do pekárny. Dneska si kvůli tomu nepřivstala, protože pekárna má zavřeno. Co asi jedli? Cítila se provinile, ale v podstatě jí bylo fuk, jestli se najedli nebo byli hlady. Sama se tomu divila. Ukousla si kus zmrzlinového kornoutu. Dlouho jí nic tak nechutnalo.

Zítra bude celé městečko vědět, že seděla jako ztracená ovce dvě hodiny před samoobsluhou. No, je načase pohnout se. Kam pojede? Nakonec se rozhodla pro parkoviště před Hornickou poliklinikou. Tam si jí sotva někdo všimne, lidé spěchají a mají dost svých starostí. Skoda že nemá mobilní telefon. Jenže na takovou hloupost u Kolinů nikdy peníze nebyly. Kdykoli se o něm před Ingou zmínila, zpražila ji pohledem a prohlásila, že je to pitomost.

Lisa zaparkovala, nechala otevřená okýnka a došla k hlavnímu vchodu. Uvnitř vyhledala telefonní budku, aby zavolala BL.

„Kde ksakru jsi, Liso? Hrozně jsi nás vyděsila. Sven sem volal aspoň pětkrát. Řekla jsem mu, že jsi dávno odešla.“

„Jsem na parkovišti u polikliniky. Prosím, mohla bys hned přijet, BL? Na nic se neptej, jenom za mnou přijed'. Všechno ti vysvětlím. Potřebuju nějaké peníze a šaty. Sbal mi tašku. Máme stejnou velikost. A mámě to neříkej. Víš, že co neví... Tak nikomu nic neříkej. Cekám tu na tebe.“

„Proboha, Liso...“

Lisa zavěsila, aby se BL nemohla dál nevyptávat. Tak, teď si musí promyslet, co s Kolinovými. Kdyby zmizela beze slova, jistě by zavolali policii. Jen to ne, co když ji zavolají tak jako tak? Musí jim buď zatelefonovat nebo napsat něco, aby všechno bylo nad slunce jasné. Dneska je moc ráda, že jim nikdy nic nepověděla o své minulosti. Avšak teď je bez peněz a vyčerpaná. Musí se rychle rozhodnout. Kdy naposledy o něčem rozhodovala sama? Zavření pekárny bylo nutností, tam nebylo o čem přemýšlet.

Lisa myslela, že se BL nedočká. Trvalo třicet minut, než se kamarádka objevila. Vyskočila z auta a běžela rovnou k Lise. „Doufám, že máš pádný důvod takhle šilet. Ven s tím, poznám, kdybys mi lhala.“

Lisa se k ní otočila. „Nikdy jsem ti nelhala, BL. Jenom... jenom jsem ti nepověděla všechno.“

„To je pěkné. Já věřila, že před sebou nemáme žádné tajemství. Já ti určitě řekla *úplně* všecko.“

„Promiň, máš pravdu. Hned to napravím. Nepřerušuj mě, prosím, dokud to nebude venku.“

„Nelíbí se mi sedět v autě. Pojd'me si koupit pizzu a přesunout se do mého vozu, stejně nevypadáš na to, že bys mohla řídit. Zavři okýnka a zamkni pro případ, že by tě tu hledal Sven. Asi se mi nebude líbit, co se dozvím, vid'?"

„Asi ne,“ přiznala Lisa a poslušně vystoupila.

Stmívalo se, lidé vycházeli z polikliniky a odjížděli domů. BL otevřela dálkovým ovládáním auto. Lisa rychle vklouzla dovnitř.

Z pizzerie na rohu si donesly paprikovou pizzu a dvě ledové tříště. BL snědla jeden kousek, Lisa čtyři. Nenapadlo ji, že má pořádný hlad.

„Ted’ povídej,“ vyzvala ji BL, když si kamarádka ubrouskem utřela pusu.

Lisa hovořila celou hodinu, stále se dívala přítelkyni přímo do očí. „Musím odjet. Nemám na vybranou.“

„Bože, Liso, proč jsi mi nikdy nic neřekla? Konečně to dává smysl. Máš pravdu, musíš odjet. Stavíš se ještě u Ko-linových?“

„Nemůžu. Nemůžu jim ani zavolat. Jak to mám udělat BL?“

„Neboj! Poslyš, udělala jsi pro ně víc, než by udělala vlastní dcera. Dobře, zaplatili ti školu a koupili ti auto. Ale od té doby jsi jim splatila každý dolar několikrát! Makala jsi dvanáct hodin denně! Nemáš proč se stydět. Kdoví kdy sis naposledy vzala plat. Povím ti něco, co tě překvapí. Vím, že nemáš ráda klepy, ale stejně ti to povím. Máma o tom mluvila tak před půl rokem.“

Když pohřbili paní Elderovou, starý pan Elder zůstal na hřbitově a máma si k němu přisedla, protože jí ho bylo líto. No a pan Elder se chtěl vypovídat a nějak se dostal i k finančním otázkám. Prý byl jednou v bance a Dotty mu u okýnka dala špatný vkladový lístek, na kterém byl dole stav účtu. Byl to výpis od Svena, protože nikdo jiný tam před panem Elderem nebyl. Samozřejmě ho Dotty ihned vrátil, ale přesto si všiml, že Kolinovi mají na účtu přes čtyři sta tisíc dolarů. Lhali ti, když tvrdili, že Sven nemá důchod – dostává sedmnáct set měsíčně. Sven totiž ukládal hotovost stejně jako pan Elder každý měsíc. Starší lidé prostě nevěří elektronickému bankovníctví.“

„Ale proč by mi lhali?“

„Musela jsem mámě slíbit, že to nikomu neřeknu. Taky nemá ráda drby. Pamatuje si, jak nás lidi pomlouvali, když jsme se přistěhovali. Zkoušela jsem ti to různě naznačit. Neposlouchala jsi mě. Otročila jsi pro Kolinovy a nechtěla jsi to uznat. To ty jsi vstávala ve tři ráno, abys do pěti stihla upéct první várku. Ty jsi uklízela, prala, žehlila, nakupovala i vařila. Otrokyně Lisa. Říkej si to nahlas, dokud ti to nedojde. Posloucháš mě vůbec?“ otázala se BL podrážděným hlasem.

„Ano, poslouchám a rozumím ti,“ opáčila Lisa chladně. „Ještě něco?“

„Máma povídala, že na bohoslužbě Inga nemá s probíráním růžence všemi prsty nejmenší problémy. Netvrdím, že nemá artritidu, to jistě má, protože jí trpí polovina města, včetně mé mámy. Ale Inga je prostě výjimka.

A ještě něco. Žádné léky si nekupuje za vlastní peníze, všechno jí hraří pojišťovna, takže za léky neplatí žádné měsíční poplatky.“

„Sakra.“

Na parkoviště dorazila hlučná skupinka mladých lidí s rádiem puštěným na plné pecky. „Pojedeme,“ prohlásila BL.

Odjely mlčky, obě zabrané do vlastních myšlenek. Nakonec to BL nevydržela. „Jsi moc našťavaná?“

Lisa skřípala zuby. „Mohlas mi to říct. Odjíždím odsud. Chci, aby ses zastavila u nás. Donesla jsi mi peníze a tašku?“

„Jistě. Zastavila jsem u tří bankomatů a vyprázdnila mámě kuchyňské prasátko. Proto mi to tak trvalo. Mám jedenáct set dolarů. V tašce máš oblečení. Jo, a chci, aby sis vzala moje auto. Bylo před dvěma týdny v servisu. Je novější než tvoje a na dálnici určitě bezpečnější než honda. Ať tě ani nenapadne se se mnou hádat. Ale mám jednu podmínku, jo?“

„Jakou?“

„Ze mi dáš vědět, kde jsi a jak se máš. Myslím to vážně, Liso. Nejde mi o prachy nebo o šaty. Jsme kámošky, ty bys pro mě udělala totéž. Budu zatím jezdit tvým autem. Za týden mi skončí letní škola, pak se budu stejně zdržovat doma. Bože, škoda že nemůžu jet s tebou.“

„Kéž bys mohla.“

Když zastavily vedle Lisiiny hony, bylo parkoviště u polikliniky téměř prázdné. BL nechala běžet motor a šla otevřít kufr. „Sbalila jsem větší tašku, nevěděla jsem, kam zamíříš. Máš tam fén a taštičku s mejkapem. Tady je technický průkaz a povinné ručení. Budu potřebovat ty tvoje a taky klíčky.“ BL zároveň sáhla do peněženky a vytáhla svazek bankovek.

Drsňačka BL se rozbrečela. „Budeš mi strašně chybět,“ vzlykala. Objaly se a společně naříkaly.

„Pozdravuj ode mě mámu,“ utřela si pak Lisa oči do rukávu.
„Budu ti na mobil volat nejmíň dvakrát týdně. Fakt nevím, jestli si mám to auto vzít.“

„Zato já to vím jistě a to je podstatné. Taky si vezmeš můj mobil. Budeš sama na cestě bůhvíkam. Pořídím si nový a zavolám ti číslo. Nekoukej na mě tak. To je rozkaz. Kdy mám zajet ke Kolinovým?“

„Dej mi pár hodin náskok. Jo, a zaparkuj o několik bloků dál, nemusí hned vědět, že jsme si vyměnily auta. Obvykle do půlnoci sedí na přední verandě.“

„Kam pojedíš? Přisahám, že to nikomu na světě nepovím. Prosím, řekni mi to, nebo se utrápím starostí.“

„Víš, jak s mámou sledujete ty skutečné policejní případy? Zločinci vždycky schovají lup někde na nápadném místě. Znáš to, pod svícnem je největší tma. Taky se říká: Drž si přátele blízko a nepřátele ještě blíž. Je to jasné; Jakea nikdy nenapadne, že bych se vrátila do Crestwoodu, proto pojedu právě tam. Jedu domů, BL. To je poslední místo, kde by mě hledal. Vymyslím nějaký plán po cestě. Neboj se o mě. Otevřelas mi oči, BL. Když jsem přežila poslední roky, vydržím úplně všechno.“

„Dobře,“ BL ji naposledy objala. „Liso, a ty ho opravdu miluješ?“

„Asi tak, jak je schopná milovat patnáctiletá holka. Ale když jsem Jakea na vašem prahu uviděla, srdce mi málem vyskočilo z hrudi.“

„No nic, někdy je na lásku pozdě. Dávej na sebe pozor. A nezapomeň zavolat!“

„BL, fakt nechci...“

„Jed' už, vypadni, než začneme znovu rvát. Jenom proboha dávej pozor na cestu.“

Lisa jí zamávala a vyjela z parkoviště. Mávala a mávala, slzy nechala volně stékat po lících. BL si utřela obličej, jenže stejně brečela celou cestu domů.

A protože jim zrak zamlžily slzy, ani jedna z žen si nevšimla stříbrného jaguára na okraji parkoviště.

Jake pozoroval, jak se mladé ženy objaly a plačky si vyměnily auta, proto se nejprve rozhodl rovnou sledovat Lisu Summersovou. Vyjel o jedno auto po jejím, avšak pak zakvílela siréna záchranky a

on musel zajet až k patníku, aby sanitka projela. Než opět vyjel na kopec za poliklinikou, saturn zmizel z dohledu. „Doprdele!“ nadával vztekle. Pak ve zpětném zrcátku spatřil Betty Lou Patrewskou. Když on odbočoval doprava, ona signalizovala, že pojede vlevo. Při první příležitosti otočil vůz a spěchal zpátky. Co ty ženské blbnou?

Třeba by mohl zkusit štěstí a počkat u domu Kolinových v Kaštanové ulici. Uklidňoval se, že si holky jen vyměnily auta, protože je třeba jedno dát do servisu a Betty Lou zítra učí... jenže saturn vypadal nejméně o tři roky novější než honda. Určitě se víc hodí například na dlouhou cestu.

Teprve o půl dvanácté si Jake, poté co třikrát objel Kaštanovou ulici, přiznal, že Lisa Summersová ho převezla a utekla mu. Nasvědčovalo tomu i moře slz a výměna aut. Nadával tak hlasitě, že Elway začal nespokojeně mručet, pak vyskočil z nosičky na Jakeovu opěrku hlavy a konečně se mu usadil za krkem.

„Zmrvil jsem to, Elwayi. Je načase vrátit se domů. Zítra se stavíme u Kolinů, pokusíme se ještě něco zjistit.“

Pak však zahlédl Betty Lou, šla pěšky alej k jejich domu. Šlápl na brzdu. Ještě že jsou před ním dvě auta, jinak by si ho určitě všimla. Proč by učitelka o půl dvanácté chodila na návštěvy? Vrátit Lise auto určitě nepřijela, takže se potvrzuje jeho teorie, že Lisa ujela. Ano, přišla tu špatnou novinu sdělit Kolinovým. Ale proč vlastně Lisa odjela? Škoda že není skutečný detektiv. V každém případě je načase opět zatelefonovat Mitzi.

Kapitola třináct

Mitzi Grangerová pozorovala oblohu posetou hvězdami a v duchu byla se synovcem a Trinity Hendersonovou, myslela na to, jak oba patří k jejímu životu. Myšlenky se jí honily hlavou jako splašené, přesto cítila zvláštní klid a mír. Milovala tuto noční hodinu, vychutnávala si ji sama na verandě obklopená jen milovanými zvířaty, která pospávala na koberci. Z houpacího křesla pozorovala světlušky poletující na přední zahradě, fascinovaně přitom naslouchala zpěvu rosniček. S vůní jasmínu v nose ji napadlo, že

jediné, co jí chybí, je někdo blízký, s kým by si krásnou noční chvíli mohla užívat.

Během období, kdy žila s Heroldem, spolu tak sedávali každý večer, povídali si o všem anebo mlčeli. Stačilo jim, že jsou si nablízku.

Noc se vlekla. Najednou spatřila přední světla na příjezdové cestě k domu. Žáby zmlkly, světlušky zhasly světýlka. Tak pozdě v noci už nečeká žádnou návštěvu. Pro jistotu sáhla pod polštář, aby se ujistila, že tam je její malá dvaadvacítko. V pořádku. Vytáhla ji a strčila si ji pod zadek. Uměla ji rychle vytáhnout, proto neměla strach. Zvířata se probudila a přesunula k zábradlí. Přítel nebo nepřítel? Jistě nepřítel, v tuhle hodinu. Mitzi přimhouřila oči a soustředěně čekala, až vůz zastaví u schodů. Ozvaly se kroky.

„Není už na společenskou návštěvu trochu pozdě, Rifkine?“ odsekávala Mitzi slova, když spatřila švagra.

„Sama jsi říkala, že nikdy nespíš. Jenom jsem si to přišel ověřit. Nevadí, když vyjdu k tobě na verandu?“

„Jako doma, Rife. Ale jestli jsi přišel žádat o peníze pro svou milenkou, můžeš se rovnou otočit na patě. Odpověď je stále stejná – ne.“

Rifkin se zastavil s nohou na dalším schodu. „Proč jsi na ni tak hnusná, Mitzi? Užíváš si pocit moci? Těší tě, když se tě Sarabess doprošuje?“

„O to mi vůbec nejde. Vlastně bych dala všechny peníze za to, abych ji viděla prosit a plazit se. Ale ona vždycky posílá tebe. Jak zbabělý. Dělá z tebe hlupáka. No nic, odpověď je pořád stejná – ne.“

„Pak mi nedáváš jinou možnost, než abych předal celou záležitost soudu. Dobře víš, že nejednáš rozumně. Necháš se unášet nenávistí.“

„Ne, jenom jednáám přesně podle Haroldových pokynů. Nic, co mi řekneš, můj názor nezmění. A nepokoušej se mi vyhrožovat, Rifkine. Protože jestli to uděláš, zveřejním, co vím. Moc dobře víš, že si Harold přál, aby Její Výsost v klidu dožila svá léta na Hilton Head. Měla jsem ji dávno vystěhovat. Jestli na mě budeš tlačit, klidně vykonám svou povinnost do důsledku. Dělán, co Harold chtěl, nic víc a nic méně.“

„Sarabess chce prodat Windsor Hill i farmu.“ Mitzi se rozesmála tak divoce, až se rozkašlala. „Jen ať to zkusí! Vždyť je to majetek Trinity.“

„To jistě, ale Trinity se neukázala. Proto jsem podal žádost, aby ji soud prohlásil za mrtvou. Je to celých patnáct let. Všechno, včetně toho jejího slavného fondu, dostane Sarabess.“

„Ovšemže ne, Rifkine. Případne to mně.“

„No vidíš, zase se mýlíš. Harold sepsal ještě jednu poslední vůli. Nedívej se na mě tak, já u toho nebyl. Použil právníka z Columbie. Závět'byla sepsaná dva týdny před jeho smrtí.“

Mitzi dělala, jako by to slyšela poprvé. „Harold nebyl dva týdny před svou smrtí při smyslech. Byl nadopovaný, aby se mu ulevilo od bolesti. Já to vím nejlíp, přece jsem se o něho starala společně se zdravotními sestrami. Radši nic nezkoušej, Rifkine, nebo budeš do smrti litovat dne, kdy ses dal s tou čubkou dohromady. Jestli má jinou poslední vůli, je to padělek. Můžu si dovolit najmout nejlepší právníky v zemi, abych to dokázala. Jestli vás dostanu před soud, jste oba jednou nohou ve vězení. Měla jsem za to, že jsi chytřejší.“

Rifkin se zasmál. „Já zase věřil, že ty jsi mazanější. Doufal jsem, že k nejhoršímu nedorazí, Mitzi. Ale ty mi nedáváš jinou možnost. Půjdu s tím k soudu.“

Mitzi si pomalu připalovala cigaretu, přitom chvatně uvažovala. „No, pak utratíš hodně peněz dost zbytečně a zároveň připravíš spoustu lidí o čas, Rifkine. Protože Trinity je naživu a brzy se vrátí domů. Jake ji totiž našel.“

„Cože?“ Rifkin vybuchl jako bomba.

„Myslela jsem si, že tě to bude zajímat. Slyšel jsi dobře. To děvče se vrací domů. Pověz Její Jasnosti, aby si najala pokoj v penzionu, protože až se Trinity vrátí, ihned ji nechá vystěhovat. Zapiš si to za uši, pane advokáte. A teď se pakuj z mého domu a už se nevracej!“

„Vymýšlíš si!“ prskal Rifkin.

„Copak bych lhala, když jde o tak důležitou věc? Tomu sám nevěříš. Z duše tě nesnáším, Rifkine, za to, co jsi provedl mé sestře a synovci, a za všechny pitomosti, které kdy přišly shora z Hill. Vsadil jsi na špatného koně. Pospěš si zpátky nahoru za Jejím Veličenstvem, vsadím se, že tě nepochválí.“

„Opravdu si myslíš, že uvěřím, že právě Jake našel Trinity, když ji nenašli nejlepší detektivové ze Států?“ volal Rifkin ještě od auta. „Jsou to žvásty!“

„Ano, pane, právě Jake ji našel. Co to slyším, že by ses bál, Rifkine? Zvykej si, nedopadne to pro tebe dobře. Spíš byste si měli zamluvit dva pokoje v motelu.“

Mitzi nečekala odpověď na svůj poslední útok, proto nebyla zklamaná, když našťvaný Rifkin nasedl do vozu a práskl dveřmi.

„Hajzl!“ procedila mezi zuby. Pak jí zazvonil mobil. „Drahoušku, právě s tebou jsem chtěla mluvit. Nejdříve mi řekni, co je nového u tebe, pak se rozpovídám já.“

BL prošla kolem domu, teprve pak zamířila k verandě. Lisa měla pravdu. Kolinovi ještě seděli venku na houpací. Oba mlčeli, jen Sven kouřil dýmku a vyfukoval oblaky kouře, které vířily nad zábradlím. BL je hlasitě pozdravila. Nedočkala se odpovědi. Při druhém pozdravu zvedla hlas. Normální lidi by jí odpověděli a zeptali se, co ji přivádí tak pozdě. Lekli by se, že se něco stalo – třeba nehoda. BL se v nitru zachvěla. Stoupala za nimi po schodech a nahoře se opřela o sloupek. Ti dva působili tak hrozně.

BL se zhluboka nadechla a spustila připravenou řeč. „Lisa mě požádala, abych vám... abych vám vyřídila, že už se nevrátí.“ A je to venku. Když neodpovídali, naklonila se blíž a optala se: „Pane a paní Kolinovi, slyšeli jste, co jsem právě řekla?“

Sven vypustil několik kroužků kouře, které pomalu pluly vzhůru. „No, nepřišla na večeři, tak jsme si pomysleli, že se něco děje. Dali jsme si sendviče s arašídovým máslem. Sekanou, co se měla udělat k večeři, jsme museli vyhodit.“

BL nevěděla, co na to říct, proto raději mlčela. Toužila rychle vypadnout, dojet domů a poplakat si.

Byla v půlce schodiště, když promluvila Inga. „Celou dobu jsme věděli, že jednou odjede. Vy mladí jste tak nevděční. Zaplatili jsme majlant za její rovnátka, poslali jsme ji do školy, dokonce jsme jí koupili auto. No prosím, a takhle se nám odvděčila. Sven říkal, že to tak dopadne,“ zlostně se obořila na BL.

Dívka se kousla do rtu. Slova jí sama klouzala z jazyka. „Ona, jako by neměla jméno! Ale Lisa se vám pořádně vyplatila, paní

Kolinová. Dřela u vás jako otrok. Celé město to vidělo. Jen ona na vás nedala dopustit. Ale stejně se nevrátí.“

„Vy mladí jste bezcitní. Zavřou nám pekárnu. Co si máme počít? Jak budeme žít? Udělali jsme pro tu holku všechno a ona se ani nepřišla rozloučit,“ zanaříkala Inga.

„Díváte se na to špatně, paní Kolinová. To Lisa všechno dělala. Nedluží vám ani cent. A co budete dělat? Co kdybyste začali utrácet těch čtyři sta tisíc, co vám leží v bance? Když se k tomu připočtou vaše důchody, určitě budete žít víc než pohodlně.“

„No tohle, nikdy jsem neslyšela...“ spustila Inga. „Lidi na malém městě toho namluví,“ řekl Sven.

„Dobrou noc,“ rozběhla se BL rovnou přes trávník k silnici. Musela si hřbetem ruky utřít oči. Doběhla ke krajnici, když na ni zasvítily reflektory.

Stříbrný jaguár zastavil přímo vedle ní. BL uskočila do stínu. Strčila ruce do kapes šortek. Co by se stalo, kdyby začala na plné pecky ječet? Srdce se jí rozbušilo, když se otevřely dveře vozu.

„Počkejte, prosím! Potřebuju s vámi jen mluvit, slečno Patrewská.“

„Ale já nechci. Je pozdě a jsem moc unavená,“ zavolala přes rameno a utíkala.

„Prosím, potřebuju, abyste mě vyslechla. Jde o Lisu. Stačí mi pět minut.“

„Když jde o Lisu, potřebujete mluvit s ní, ne se mnou. Jestli hned nezmizíte, začnu rvát! Budu tvrdit, že jste mě přepadl. Jste tu cizí, komu asi uvěří, pane spisovateli? Beztak ani nepíšete pro noviny. Podle mě jste nějaký...“

Doprdele! Ze by se nějak prozradil? „Nějaký co, slečno Patrewská?“

„Nějaký uchyl.“ BL běžela celou cestu až k domu svojí mámy. Z posledních sil se vřítla dovnitř, ihned za sebou zabouchla a zamkla dveře. Klepala se, když se přes závěs podívala, kde je nezvaný noční host. Naštěstí nasedl do auta a vycouval. Bože, musí zavolat Lise, čím dříve tím lépe.

Jake polohlasně zanađával. Uvolnil ramena. Zítra je taky den, řekl si. Už brzy se rozjede domů. Teď musí zvážít, co mu do telefonu

pověděla Mitzi. Přiznala, co vybreptala jeho otci. Najednou se mu zastesklo po domově. Natáhl se ke kocourovi a pohladil ho po hlavě. Elway začal příst. Po chvílce se spokojeně přesunul na Jakeův klín.

Jake dlouho seděl v autě na parkovišti před motelem. Poznal Mitzi na hlase, že je vyděšená. Znervózňovalo ho to. Musí jet domů. Lisa Summersová mu stejně foukla, není důvod se tu dál zdržovat. Ještě jednou zkusí něco vytáhnout z Betty Lou Patrewské. Kdyby ji nějak přiměl, aby ho vyslechla, třeba by mu pomohla Lisu najít – je si jistý, že Lisa je Trinity Hendersonová.

Elway předl a předl. Bůhvíproč to Jakea uklidňovalo. Má plán: Sejde se s Betty Lou během její přestávky na oběd. Musí nějak zabít dopoledne. Nejlepší asi bude zajít ke Ko-linovým. Měl je navštívit dříve, kdyby s nimi byl promluvil, snad by lépe chápal, co se dnes Lise stalo.

Vystoupil z vozu a došel ke svému pokoji v motelu s Elwayem na rameni. Povzdechl si, když položil kocoura na postel a spustil žaluzie. Sotva se svlékl, do pěti minut usnul.

Hned ráno po snídani sestávající z nejlepších hamburgerů, jaké kdy jedl, se vydal ke Kolinovým.

Nasadil zvědavý obličej Jonaha Franklina a zaklepal na dveře. Pozvali ho dál, aby se společně posadili ke kuchyňskému stolu. Kupodivu měli v kuchyni nepořádek, na stole zůstaly zbytky od snídane, a pokud to mohl posoudit, na lince nádobí od včerejší večeře. Snažil se pohledem vyhýbat tomu binci: drobký, fleky od jamu na stole, nože od pomazánky v dřezu, rozlité pití, hrnky od kávy, sklenice bílé od mléka – k tomu na podlaze skrčené papírové kuchyňské utěrky. Překvapilo ho, že se ani neomluvili, že mají nepořádek, ba ani kvůli němu nesklidili ze stolu. Jake se soustředěně zadíval na starší manžele a usmál se.

„Doufal jsem, že si vás oba vyfotím před pekárnou s vaší neteří. Myslíte, že by to bylo možné?“

„Ne. Pekárna zůstane zavřená,“ oznámil suše Sven. „Rozhodli jsme se o víkend. Jdeme s Ingou definitivně do důchodu. Ani neteř tu momentálně není, vidíte.“

„Aha. A kdy se vrátí? Zdržel bych se ve městě ještě pár dní. Stejně bych si vás dva u pekárny rád vyfotil. Slyšel jsem, že je v

okolí proslavená. Padesát let jste ji vedli, to zasluhuje uznání. Vaše svatební dorty tu zná každý. Je mi moc líto, že musíte skončit.“

„To nám taky, mladý muži. Ale Inga má chatrné zdraví, nemůže už chodit do pekárny.“

„No, i důchod může být pěkný,“ mínil Jake. „Pokud jsem dobře rozuměl, býval jste řidičem kamionu. Vsaďím se, že byste o tom období mohl napsat celou knihu. A vy, paní Ko-linová, co lepšího jste mohla dělat, než péci pro mladé šťastné páry? Nechcete se se mnou podělit o vzpomínky na ty krásné roky?“

„Ne, synku, nechceme. Jsme uzavření lidé.“

„A co vaše neteř? Co bude dělat ona, když rodinný podnik zavírá? Někdo se zmínil, že některé její recepty i s fotografiemi dortů zveřejnili v různých časopisech. Protože tu není, mohl bych vás poprosit o její fotografii? Přiřadil bych si ji k vaší, ať vás mám všechny pohromadě.“

„My si na fotky nepotrpíme, mladý muži. Ještě něco?“

Jake pochopil. „Asi ne. Snad najdu obrázek vaší neteře ve školní ročence nebo mi nějakou půjčí její kamarádka Betty. Mladé holky se rády fotí. Pokud byste chtěli, pošlu vám článek o vašem městě, až vyjde.“

„Neobtěžujte se,“ řekl Sven. „Máme s Ingou oba šedý zákal, na čtení špatně vidíme, posloucháme v televizi zprávy a sousedi nám poví, co se děje ve městě.“

Inga prozatím neřekla ani slovo, proto se Jake obrátil na ni, když si schovával poznámkový blok do batohu. „A co fotografie, nechcete se vyfotit aspoň tady u domu? Byl by to krásný snímek. Slunce právě svítí na verandu. Taky jste se nezmínili, kdy se vrátí neteř.“ Poslední nepřímá otázka zůstala viset ve vzduchu. Ani jeden z Kolinových neodpovídal, proto Jake schoval i digitální fotoaparát. „Děkuji za rozhovor. Nemusíte mě vyprovázet, zabouchnu za sebou dveře.“

Jake se ohlédl až u auta. Oba ho sledovali přes prosklené dveře. Měl pocit, jako by šlápl do vosího hnízda. Rychle odjel. Přestože se snažil, fotku Trinity Hendersonové nezískal.

Za tři čtvrti hodiny zaparkoval u školy. Joyce Patrewská se zmínila, že její dcera má polední přestávku o půl dvanácté. Když je pěkně, prý jí venku a čte si u toho.

Jake to měl na paměti, proto obešel budovu školy a zamířil k dřevěným stolům pod javory. BL si ho všimla a chystala se zmizet, proto se k ní rozběhl. „Počkejte!“ zavolal. „Musíte mě vyslechnout. Je to nutné, slečno Patrewská. Chápu, Jake Forrest. Lise zabušilo srdce. Jake. Má na něho tolik vzpomínek. Pokaždé když si na Crestwood vzpomněla, vynořil se jí v paměti Jake. Ze by k němu cítila víc než dětskou lásku? Stejně, jak ji jen našel – a hlavně proč? Něco se v Crestwoodu přihodilo, to je jisté, proto ji přijel hledat. Pokud ví, dříve po ní nikdo nepátral. Dala by cokoli, aby věděla, proč ji shánějí teď. Kdyby tak vlastnila křišťálovou kouli, která by jí všechny otázky zodpověděla.

Za tu dobu, co byla pryč, na ni všichni z minulosti měli zapomenout. S každým přibývajícím rokem věřila, že tomu tak je. Bohužel, jestli na ni číhal Jake Forrest, zmýlila se. Ale proč, po tolika letech? Proboha proč? Nenapadala ji jediná odpověď, proto si povzddechla, sbalila papírové obaly od jídla do jednoho sáčku a sundala víčko z druhé zakoupené kávy. Otevřela auto a hledala odpadkový koš. Nechala otevřené dveře, když se rozběhla k popelnici na protější straně parkoviště. Koutkem oka zahlédla temný stín. Vyděšeně se ohlédla, čekala, že jí je v patách Jake. Nikoho povědomého však nezahlédla. Pro jistotu se ještě jednou rozhlédla, než se vrátila k vozu.

Už se chystala vklouznout za volant, když koukla na sedadlo vedle a zatajila dech. Velký černý pes na něm přátelsky zavrtěl ocasem a zaštěkal. „Hej!“ vyjekla Lisa. „Co tu děláš? No tak, padej ven, kde máš pána?“

Jako by jí pes uměl odpovědět. Naklonil hlavu čtverácky na bok a díval se na ni. Pak jí podal tlapku. Jakkoli byla Lisa unavená, tohle ji rozesmálo. Ten pes má vychování. Chytila ho za packu a potřásla s ní. Její nový známý to pochopil tak, že si může pohodlně lehnout a zdřímnout si.

Lisa si nevěděla rady. Vystoupila z vozu, oběhla parkoviště a každého se vyptávala, jestli se mu neztratil pes. Dokonce se vrátila

do restaurace, momentálně plně hladových cestovatelů, a požádala vedoucího, aby vyhlásil do reproduktoru, že se našel velký černý pes. Nikoho to však nezajímalo.

Lisa psy milovala, jako dítě je mívala, ale Kolinovi nesnášeli jejich „hnusné pelichání“ a „špinavé packy, které všude nechávají otisky“. Samozřejmě jim taky vadilo, co takový pes sežere a co je s ním starostí. Lisa se otrásla, aby zahнала nepříjemnou vzpomínku. Raději se vrátila do fronty u občerstvení a koupila tři cheesburgery a láhev vody.

Velký černý pes stále spokojeně spal, jen se přesunul na zadní sedadla, kde se natáhl jako člověk. Lisa pochopila, že zvíře věří, že našlo novou majitelku. Usmála se, sedla za volant a strčila klíček do zapalování. Rychle se vrátila na dálnici.

Kupodivu se zničehonic cítila lépe. Zařadila se do rychlého pruhu a nahlas si řekla: „Crestwoode, už jedem!“

Jediné, co jí momentálně scházelo, byl dobrý plán. Zkontrolovala na digitálních hodinách čas, až když znovu zpomalila a sjela dolů. Dvanáct hodin. Poledne. Ze by to bylo znamení?

BL měla oči navrch hlavy. „Vy jste *právníka* vyjekla.

Jake zamrkal. Znělo to, jako by byl vtělený ďábel. Přikývl, zatímco Elway se v přepravce naježil a nepřátelsky zasyčel.

„Nesnáším právníky. Jsou to špinavci. Mimoto jste se objevil pod falešnou záminkou, takže můj názor jen potvrzujete. Neřeknu vám vůbec nic, nepokoušejte se ze mě vypáčit ani slovo.“ BL byla k nezastavení. „O co vám jde, *pane advokáte*! Určitě tu nejste proto, abyste nám prospěl, ani se to nepokoušejte předstírat. Jsem moc ráda, že je Lisa pryč, ani náhodou nevěřím, že je nějaká... nějaká Trinity kdovíjakdál. Něco takového by mi řekla! Jsme kamarády. Kamarádky si říkají všechno, nemají před sebou tajemství.“ BL doufala, že to zní přesvědčivě, ale poznala Jakeovi na očích, že na to neskočil. Jenom čeká, až se vypovídá.

„Neodpověděl jste na moji otázku, *pane advokáte*, co z toho máte, že jste přijel?“

„Já osobně? Nic. No, rád bych obnovil naše přátelství – myslím moje a Trinity – kdyby to šlo. Asi se vám to zdá divné, ale v

Crestwoodu jsou lidé, kteří by byli hrozně rádi, kdyby se Trinity vrátila.“

„Asi myslíte, že Lisa... nebo ta Trinity někomu v životě chybí, že? Nebudou ti lidé překvapení, až zjistí, že Lisa není ta osoba, za kterou ji máte? Stejně, Lise se zřejmě nezdá, že by jí někdo chyběl. Jinak by se dávno vrátila a ne se vyhýbala setkání s nimi. Kromě toho nemáte jediný důkaz, že má přítelkyně je ta, o které mluvíte. Jestli máte důkaz, ven s ním.“ BL se ironicky usmála. „Zlomil jste mi srdce, *pane advokáte*.“ Posbírala papíry od oběda a ohryzek, vzala si kabelku, a s odpadky v ruce se zvedla.

Někde u budovy zazvonil zvonek. Jake poznal zvuk ze svých školních dní. Je po přestávce. Musí něco vymyslet. Sáhł do kapsy pro vizitku. Podal ji BL. „Prosím, vezměte si ji. Kdybyste si to rozmyslela a chtěla mi povědět, kde Lisa je, určitě zavolejte. Opravdu jí chci pomoci.“

BL se zašklebila, ale přesto si vizitku vzala. Hodila ji do kabelky, pak se na něho naposledy zkoumavě podívala. Zavrtěla hlavou, přeběhla přes hřiště ke školním dveřím, u kterých se tlačil hrozen žáků s dozírajícími učiteli.

Jake zůstal sedět u jídelního stolu ještě dlouho poté, co za nimi zapadly dveře. Uvažoval co dál. Uvědomil si, že neví, jaký další tah udělá. Vyčerpал všechny možnosti. Nezbývá, než si to přiznat a vrátit se domů. Když vzal Elwaye a krácel od školy, cítil se jako stoletý.

Položil přepravku s kocourem na sedadlo vedle řidiče, vyrazil od školy, zavolal Mitzi, že vyjíždí, a zamířil rovnou na dálnici. Když dobře pojede, bude za třináct hodin doma.

Jakmile BL skončila výuka, uháněla domů a všechno řekla mámě. Pak zavolala Lise na svůj mobil. Vypověděla, co věděla, a zakončila svou tirádu:

„Hned ráno letím do Charlestonu, už jsem si zamluvila letenku. Nedovolím, aby ses těm lidem musela postavit sama. Ta historka je tak bizarní, Liso. Šandy Atheronová za mě vezme hodiny. Zůstanu s tebou klidně celé léto. Neříkej, že nemám, protože to máš marné. Máma se mnou souhlasí. Kde jsi teď?“

„U veterináře. Po cestě jsem našla psa. Nebo spíš ten pes našel mě. Stála jsem na parkovišti a on si nasedl do auta. Pak nechtěl ven.

Jsem u nás v Crestwoodu a právě ho nechávám vyšetřit. Prý má mikročip, takže najdou majitele. Drž mi palce, abych si ho mohla nechat. Zdá se, že se mu líbím.“ Zasmála se a její smích zněl šťastně.

Rovněž BL se usmívala. Dlouho neslyšela Lisu svobodně se zasmát. Třeba je cesta domů i ten pes to nejlepší, co mohlo její kamarádku potkat. Doufejme. „Kde budeš bydlet? Můžeš mě zítra na letišti vyzvednout?“

„Musím si najít něco, kde mě nechají se psem. Zeptám se veterináře, jestli o něčem neví. Mimochodem je moc milý. Zítra tě ráda vyzvednu, jestli tedy víš jistě, že se mnou chceš trávit prázdniny. Zavolej mi později, v kolik ti to přiletí. Musím si co nejdříve najít práci, abych nějak vyžila.“

„Půjčím si nějaké peníze od mámy. Nedělej si starosti. Mimochodem, neposlouchala jsi, co jsem ti předtím povídala? Jsi dědička. Podle toho advokáta budeš mít tolik prachů, že ti polezou z nosu, až se k nim přihlásíš.“

„Nesmysl. Jake jenom chtěl, abys prozradila, kde jsem. Už jako kluk si dost vymýšlel. Jsem moc ráda, že jsi mu nic neřekla. Zjistím si všechno sama přímo v Crestwoodu. Je tam jedna osoba, které důvěřuju, ale nepůjdu k ní, pokud to nebude nutné. Už musím jít, mávají na mě – to znamená, že se mnou chce veterinář mluvit. Zavolej později.“

Za hodinu Lisa opouštěla kliniku s dobrým pocitem, že je pes její. Veterinář podle mikročipu našel majitelku psa, ale zároveň zjistil, že před týdnem umřela. Její dcera je na cestě do Ohia, psa vzala samozřejmě s sebou, jenže jí utekl z odpočívadla u dálnice. Byla víc než ochotná zvíře Lise darovat. Pes se jmenuje Stístko a dcera původní majitelky pošle na veterinární kliniku jeho papíry.

Lisa měla velkou radost, ale nezapomněla se zeptat, kde je v okolí motel, kam by mohla se psem. Veterinář odpověděl, že nikde, ale že jeho sestra má vybavený domek, který pronajímá studentům, a že je tam teď v létě volno. Nájem byl tak nízký, že Lisa nevěřila svým uším. Byla samý smích, když

jí veterinář líčil, že je u domku malý oplocený dvorek, kde bude Stístko moct běhat i hrabat.

Protože veterinář ihned sestře zavolal, Lisa vyrazila s adresou v ruce do nového domova. Moc se těšila, že se konečně usadí.

Jela po staré silnici a věřila, že se na ni se Štístkem na zadním sedadle konečně usmálo štěstí. Dvakrát se nahlas zasmála od radosti, jak se její život mění k lepšímu. Štístko se k ní přidal štěkotem, dokonce jí přes sedadlo podával pac. Třeba to teď bude jen lepší. Nemůže se dočkat, až tu bude BL.

Na Lisu čekala malá baculatá dáma, aby ji od silnice dovedla k bílému domku ukrytému mezi borovicemi. Vpředu před okny kvetly v truhlících petúnie. I Štístko nadšeně zaštěkal, když ho Lisa vypustila z auta. Pes se čile rozběhl k majitelce, která na sobě měla montérky a dřeváky. Pohladila ho a usmála se na Lisu. Když si podaly ruce, představila se jako Ardeth Gambleová.

Prohlídka domku a okolí netrvala dlouho, místočko bylo opravdu útulné – manželská postel, zrcadlo a noční stolek tvořily celé vybavení ložnice, v obývacím pokoji stačil před krbem jeden gauč se čtyřmi křesly. Kuchyně nepatřila k nejnovějším, ale všechno v ní fungovalo. Lisa se obvykle sprchovala, ale dnes se těšila na vanu plnou pěny. Zadní zahrada ji očarovala celou duhou květin. Taký malá terasa vypadala se dvěma plátěnými lehátky a stolkem moc příjemně. „Je odsud vidět západ slunce,“ poznamenala Ardeth. Lise se více líbila přední část domku, hlavně veranda s červenými houpacími křesly a servírovacím stolkem, na který pohotová majitelka připravila džbán s limonádou a dvě sklenice. Lisa věděla, že limonáda bude nesnesitelně sladká.

Ženy se na sebe usmály, když si Štístko vyskočil do jednoho křesla, zhoupal se, seskočil a vydal se na podrobnější průzkum. „O pár bloků dál jsou potraviny. Prosím, nezapomeňte na kytky, v létě se musí často zalévat. Ložní prádlo je v prádelníku na chodbě. Ledničku jsem pustila, televize funguje a DVD přehrávač taky. Kdybyste cokoli potřebovala, máte u telefonu v kuchyni moje číslo. Je to jeden z těch moderních aparátů, visí na zdi, ale šňůra je kilometr dlouhá, můžete s ním chodit po celém domě.“ Lisa se usmála na veselý buclatý obličej a odpočítala peníze. Ardeth slíbila, že se v příštích dnech zastaví s vyplněnou stvrzenkou.

Konečně má Lisa vlastní domov. Zatočila se jí z toho hlava. Posadila se do houpacího křesla, nalila si limonádu a pořádně se napila. Byla hodně ovocná a moc sladká. Přesně takovou si ji pamatovala.

Hodila si nohy na zábradlí a zahleděla se do dále. Viděla jen keře a záplavu barevných květů. Pomalu jí padala víčka. Probrala se, když jí zavířil vzduch u kotníků. Štítko skončil prohlídku okolí a šel si zdřímnout. Jestlipak se tu pes taky cítí jako doma?

Pro Lisu je to jasné – nejen že má domov, i když jen dočasný, zároveň konečně *domů* došla.

Kapitola patnáct

Mitzi vypnula počítač kolem poledne. Poslední dvě hodiny na stránkách seznamky byly ztrátou času, vůbec se nesoustředila na vyhledávání partnerů. Myslela jen na dvě věci: na poslední Rifkinovu návštěvu a na zprávy od Jakea. Bože, jak to všechno dopadne? Asi by si měla rozlomit vlastní koláčky s citáty, aby získala odpověď.

Tichý starý dům najednou ožil. Kočky se protahovaly, psi se rozštěkali a Jezabel hlučela tak, že z toho třesla hlava. Poprask signalizoval jediné – někdo přijel. Někdo cizí. Nejspíš nezvaný host.

Mitzi se cítila na sto let, když se pomalu zvedala a šourala ke dveřím. Hladina hluku se zvedla na neúnosnou rovinu, proto prudce rozrazila dveře. Vynaložila na to takovou námahu, že si povzdechla. Pak spatřila návštěvníka a tiše hvízdla. Zvířata najednou ztichla.

Vypadala úžasně. Jako královna. Její Výsost Sarabess Windsorová. Vdova Sarabess Windsorová. Haroldova vdova. V lehkých letních šatech, i v tom horku si nezapomněla vzít punčocháče a vysoké podpatky. Obličej vylepšil dokonalý mejkap. Mimoto voněla jako celá květinová zahrada. Mitzi věděla, že vedle ní vypadá, jako by se chystala do chléva krmit prasata. Kdyby nějaká měla.

Přesto se chopila iniciativy. „Oceňuji, že hora přišla k Mohammedovi, paní Windsorová, ale i tak zní odpověď ne.“

Nepřátelsky se měřily. Jaké zelené oči, jak smetanová plet', jak hedvábné vlasy, nespokojeně si říkala Mitzi. Uměla se nalíčit tak dovedně, že vypadala, jako by žádný mejkap neměla.

Mitzi stála bojovně na místě, takže Sarabess musela o krok couvnout.

„Dověděla jsem se, že vás včera navštívil Rifkin. Aby bylo jasno, já jsem ho k vám, *slečno Grangerová*, neposlala.“

Mitzi se nad tou drzostí zatajil dech. „Myslíte si, že vám uvěřím? Jenom předal váš vzkaz. Zkoušíte na mě svoje pletichy a budete toho litovat, paní Sarabess Windsorová. Harold žádnou další poslední vůli nesepsal. Kdybyste se namáhala osobně ho navštívit, věděla byste, jak byl slabý, že byl pod sedativy a že nemohl ani vstát z postele. Ale jestli ze sebe chcete u soudu udělat pitomce, jen do toho. Porazím vás Sarabess. Protože to tak váš manžel chtěl.“

Sarabess pohodila hlavou. Hlasitě se nadechla. „Jsem ráda, že jste konečně uznala, že se jedná o *mého* manžela, ne o vašeho.“ Ohrnula nos. „Přestože jste oba dlouho předstírali opak.“

Mitzi spráskla ruce. „Sakra, Sarabess, nemuseli jsme nic předstírat. Otevřeně jsme každému řekli, jak to s námi je. Každý v celém městě věděl, jaká jste byla. Já Harolda milovala. A on miloval mě. A věřil, že splním jeho poslední přání. Nic víc dnes nedělám. Všechno dostane Trinity – vaše dcera, ke které jste se veřejně nikdy neznala. Vy na Haroldův majetek nemáte žádné právo. Trinity co nevidět přijede, takže na ni patnáctého ledna převedeme všechna práva.“ Mitzi doufala, že si nevymýšlí, že Jake udělá zázrak a včas Trinity domů doveze. Momentálně je to sice milosrdná lež, ale zanedlouho se stane pravdou.

Sarabess se otočila a zvedla nohu, aby nešlápla na ležícího psa. „To je nesmysl. Obě to víme. Ale stejně budu požadovat testy DNA. Rifkin předloží novou poslední vůli soudu. Na to se připravte. Mimochodem, Mitzi, nikdy jsem netvrdila, že ji Harold napsal dva týdny před smrtí. Našla jsem ji dva týdny předtím, než zesnul. Sepsal ji, když se s vámi... když s vámi udržoval styky. Občas totiž chodil domů, jak moc dobře víte. Harold byl zvláštní člověk. Silně pochybuji, že jste znala všechny jeho stránky. Já ano. Byl ke mně svým způsobem velmi loajální. Proto si přirozeně uvědomil, jakou

udělal se závětí chybu, a zavčasu ji napravil. Očekávala jsem, že se budete bránit, počítám s tím. Jen nevím, jestli na to stačíte, drahá Mitzi. Potřebuji deset tisíc dolarů. Vypište mi šek, prosím.“

Mitzi cítila, že se její vnitřní sebejistota hroutí. Ne, to nemůže být pravda. Není to pravda. Nesmí se nechat zvíkat. Harold by ji nikdy nezradil. Nikdy. Ale bude opravdu těžké prokázat, že druhý testament je falešný. Samozřejmě, kdyby se vrátila Trinity, bylo by úplně jedno, co se v ní píše, protože v obou Harold odkázal fond s penězi jí. Nechá Rifkina, aby si poškodil pověst.

Narovnala se a zpražila Sarabess pohledem. Harold vždycky říkal, že první pravidlo byznysu je nedat nikdy najevo, že se potíte strachy, protože to je začátek konce.

„Stačím na všechno, bez obav. Aha, ten šek. Zbytečná námaha. A pokud jde o ten soud, nezapomeňte si vzít plínku, protože já do té bitvy půjdu tak, že se z toho poděláte. A první věcí, o kterou Trinity poprosím, až se vrátí, bude, aby vám vykopala zadek z Hillu. To sídlo je nad vaše poměry, vhodnější bude zbořenina, v jaké jste nechala Trinity vyrůstat, nebo ten starý domek v Hilton Head. Hendersonovi půjdou do penze, najdeme jim pěkný domov někde na Floridě. Věřím, že Trinity nebude třeba moc přesvědčovat, že to tak bude nejlepší. To děvče mě má rádo a já ji taky.“

„K čertu s tebou, Mitzi Grangerová, proč nenatáhneš bačkory, abych měla v životě ještě nějakou radost?“ vyjekla Sarabess.

Koza Anabela nesnášela vysoké hlasy, proto nenadále vběhla do otevřených dveří. Sarabess se zachytila zajeden ze sloupků verandy a kvičela jako podsvinče. Jezabel jim proletěla nad hlavou a spustila spršku nadávek. Psi se rozštěkali, kočky prskaly a Mitzi se smála a smála.

„Ty stará hnusná čarodějnice! Za to mi zaplatíš! Taková potupa!“ řvala Sarabess. „Jen si užij, že mě naposledy můžeš odmítnout. Protože žádná Trinity nepřijede, víš to stejně dobře jako já.“

Mitzi s rukama bojovně založenýma v bok spokojeně přihlížela, jak se Sarabess opatrně pouští sloupku a spěchá do auta. Celá smečka zvířat se jí držela v patách. Mitzi věděla, že ji pěkně proženou nebo dokonce pocuchají dokonalý účes i šatičky.

Chvilí počkala, než si vytáhla z koutku úst cigaretu, na kterou stejně neměla chuť, a hlasitě hvízdla. Zvěřinec se zastavil a vrátil na verandu. „Dámy a pánové,“ řekla zvířatům, „nestojí za to ztrácet čas s tou osobou. Pojd’me domů, je čas na večeři.“

Mitzi jim ji chystala jako automat, pořád musela myslet na to, co jí Sarabess tvrdila. Sotva nakrmila hladovou smečku, přesunula se do pracovny, kde se pustila do prohledávání starých zápisků, které si dělala v době, kdy žila s Haroldem. „Jsi zatracená lhářka, Sarabess,“ mumlala si pod fousy. „Harold by nikdy neudělal, co říkáš. Nikdy, znala jsem ho lépe než ty –“

Jake spustil ve voze sluneční clonu. Několikrát zamrkal, aby se zbavil oslepujícího slunce, protože se řítíl po dálnici. Rovná cesta v kombinaci s řízením proti slunci ho uspávaly. Zkoušel mluvit k Elwayovi, ale nepomáhalo to. Kocour sice začal příst, ale Jakeovi se dále chtělo spát. V zoufalství pustil naplno rádio.

Přestože si připadal plný kofeinu, sundal víčko z další kávy, jejichž zásobu si nakoupil u poslední pumpy. Už nebyla horká, takže se mohl pořádně napít. Věřil, že tak udrží víčka otevřená. Zbývalo mu ujet přes sto kilometrů. Pak se pár hodin prospí, aby se zase vrátil na dálnici. Nepřál si nic jiného, než dorazit k Mitzi a vyslechnout si, jak mu vyčiní, že tak pitomě Trinity Hendersonovou ztratil.

Přistihl se, že se usmívá. Když byli s Trinity malí, vždycky ho přechytračila, ve všem byla čipernější než on. Tehdy ho pěkně štválo, že ho takové vyžle dokáže překonat. Mitzi mu vyložila proč, když jí připadal dost starý na to, aby to pochopil. Vlastně to bylo až po jeho maturitě. Podívala se mu do očí a řekla, že to bylo tím, že se mu bouřily hormony a nemyslel hlavou, ale penisem. Pobavilo ho, když se s ním teta bavila o takových věcech. Dneska mu to bohužel tak vtipné nepřipadá.

Protože opravdu myslel penisem. Stál jen o to dostat Trinity na kupku sena a tam ji připravit o poctivost, ale Trinity to samozřejmě dobře věděla. Jednou jí řekl, že ji miluje, aby věděl co ona na to. Čekal, že se bude smát, ale rozbřečela se a honem utekla do stodoly. Ještě si pamatuje, jak zůstal v šoku stát a nedokázal se pohnout. Trinity Hendersonová brečí! Bylo to tak neuvěřitelné, že si nevěděl rady. Mitzi by z něho stáhla kůži, kdyby věděla, že rozplakal holku.

A ne ledajakou, přímo Trinity Hendersonovou. Protože Trinity chovala ve svém srdci.

Cítil se tehdy jako pěkný zmetek, přesto se nakonec odhodlal a šel za ní do té stodoly. Ležela tam zachumlaná do sena. Posadil se vedle ní a přemýšlel, co jí má povídat. Nepamatuje si to přesně, ale asi jí slíbil, že udělá cokoli, jen když přestane plakat a nepoví to Mitzi. Naprosto jistě ví, že jí slíbil, že bude vždycky její přítel, že se na něho může kdykoli spolehnout a že až vystuduje a vrátí se do Crestwoodu, ožení se s ní. Teprve potom přestala Trinity plakat. Byla se slzami v očích nádherná, seno jí trčelo z rozčuchaných vlasů a Jack ji políbil. Pak se s ním otrásl celý svět, když jeho polibek vášnivě opětovala.

Podářilo se mu udržet se na uzdě a nechat kalhoty zapnuté. Raději rychle utíkal k tetě Mitzi. Té stačil jediný pohled, aby poznala, co se asi stalo. Posadila si ho vedle sebe a pověděla mu tichým hlasem, který používala, jen když šlo o něco důležitého. „Teď narazila kosa na kámen, Jakeu. Trinity je mladé děvče, o hodně mladší než ty. Později, až budeš dospělý muž a celý život budeš mít před sebou, můžeš se k ní vrátit. Teď to nejde.“

Na druhý den odjížděl do nějakého zatraceného tábora v Catskill, kde dělal instruktora pětadvaceti sedmiletým spratkům. Vrátil se domů den před nástupem na vysokou. Vůbec neměl čas se s Trinity vidět, natož se s ní rozloučit.

Jakmile se zařídil na kolejích, napsal Trinity krásný dopis, ve kterém potvrdil všechno, co jí slíbil. Pamatuje si, jak podtrhával slova: *Kdybys mě někdy potřebovala, jsem tu pro tebe. Mám nové telefonní číslo, je to...*

Jak ubíhal čas, vzpomínky na Trinity přirozeně vybledly. Protože nechtěl jezdit domů do vily, kterou mu matka odkázala, aby ji dostal, až mu bude třicet, zůstával v Memphisu a brával si o prázdninách dvě zaměstnání, aby si vydělal na příští školní rok. Stal se z něho frajer, kterého znaly celé koleje, takže o holky neměl nouzi. Občas taky studoval, ale šlo mu to snadno, proto mu zbývalo dost času na zábavu. Bez problémů dokončil bakalářské studium s vyznamenáním a ani na právnické fakultě se nepředřel.

Mitzi ho po promoci několikrát nabádala, že by se měl usadit a založit rodinu, ale nesnášel závazky. Že by byl celou tu dobu nevědomky zamilovaný do Trinity? Žádný polibek ani nic jiného s ním neudělalo totéž co jedna vášnivá pusa ve stodole. Co vlastně celou dobu hledá?

Připadal si jako hlupák. Když konečně svou lásku najde, sám ji ztratí. Zase.

To je kravina. O Trinity přišel jindy, dobře si tu noc pamatuje. Mučí ho jen pomyšlení na to, jak se zachoval. Mitzi se samozřejmě nikdy nepřiznal.

Koupili si s Bradem Davisem (jeho nejlepším kamarádem na výšce) a s ostatními z bratrstva bečku piva a uspořádali večírek. Rychle se nalámal a skončil se dvěma dlouhonoхими blondýnami v klíně. Zrovna když se rozhodoval, se kterou si to rozdá, zavolal na něho jeden kluk, že má telefon. Nevšímal si ho, dokud mu nepřinesl sluchátko až pod nos a nezamumlal: „Je to nějaká holka, asi je dost našťavaná.“

V opileckém rauši vychrtil slova, která normálně před ženami nepoužívá, prostě si neviděl do huby a pěkně mu vynadal, že ho vyrušil. Osoba, která mu volala, to musela zřetelně slyšet.

Celý následující den vyspával opici, takže se k tomu telefonu vrátil až večer. Zeptal se, kdo mu volal.

„Nějaká holka s divným jménem. Pane jo, nadávala tak, že by přivolala bouřku. Myslel jsem si, že je to některá z těch, cos jim dal kopačky. Nemusíš se bát, ta už se neozve. Zase ses z toho vyvlíkl, Jakeu.“

„Jaké divné jméno měla?“ Jakeovi se sevřel žaludek, tušil, že je zle.

„Něco jako... fakt nevím... znělo to jako z bible. Odbyl jsem ji, protože jsi s ní nechtěl mluvit. Řekl jsi to dost jasně.“

„Nejmenovala se náhodou Trinity?“ zeptal se. „Jo, to je přesně ono.“

Jakeovi se zatmělo před očima. Rozběhl se do svého pokoje a hned volal k Hendersonovým. Řekli mu, že Trinity utekla. Cítil se jako v pasti, když zavolal Mitzi a ta mu s pláčem potvrdila, že Trinity

utekla a neví se, kde je. Chtěl se hned rozjet domů a vydat se ji hledat, ale Mitzi mu jasně přikázala, ať ho to ani nenapadne.

Vědomí, že Trinity zklamal, bylo tak hrozné, že se zhroutil. Přestal chodit do školy, nekoupal se, nejedl. Dva týdny se zpíjel do němoty. Kamarádi ho nakonec nenechali na pokoji, dokud se nesebral a nezačal znovu pracovat.

Dodnes ty dva týdny považuje za nejhorší ve svém životě.

Najednou si Jake uvědomil, že na něho troubí klaksony. Koukl se na tachometr. Jede šedesátkou v rychlém pruhu. Zařadil pětku, šlápl na plyn a soustředil se na řízení. Podobné vzpomínky jsou na infarkt. A jeho srdce je momentálně hodně raněné a zbité.

Kapitola šestnáct

Jake Forrest si mnul strniště na bradě, když stoupal po schodech k Mitzi, která na něho čekala s celým zvěřincem. Objala ho, přičemž ho stiskla nečekanou silou. „Prosím, řekni, že máš dobré zprávy, Jakeu. Potřebuju je slyšet, to mi věř,“ zašeptala mu do ucha.

Povzdechl si. „Zvoral jsem to, Mitzi. Utekla kvůli mně. Je mi to líto, vyplašil jsem ji. Nemáš ponětí, jak mě to mrzí.“

Mitzi povolila stisk a klidně dosedla do houpacího křesla. „Jak se to stalo?“ zeptala se chraplavým hlasem. „Nějak moc jsem věřila, že neseš dobré zprávy.“

„Záleží na tom, Mitzi?“ opáčil unaveně. „Jedno je jisté, byla to Trinity, na to bych vsadil život. Měla bys ji vidět, Mitzi. Je nádherná. Malinko se podobá Emily. A taky Sarabess Windsorové. Stoprocentně je to ona. Mohla bys použít zvonek a nechat mi přinést pivo?“

„Jistě.“ Mitzi se chystala zazvonit, když se ve dveřích objevila Celeste s kyblíkem ledu a pivem. Jake do sebe vcucel celou láhev, zůstal snad centimetr na dně.

„Podívej, nic není tak zlé, jak vypadá. No, je to průšvih, to jo, ale posledních sto kilometrů jsem nad tím uvažoval a myslím, že se sem vrátí. Víš, tohle je místo, kde by ji nikdo nehledal, ne? Jako malá byla Trinity vždycky o jeden krok přede mnou. Ale teď cítím, že je tady. Mám na to nos.“

„Věřím na intuici, Jakeu. Nakonec podle ní žiju. Možná máš pravdu. Přesto je ji třeba včas najít. Víš, co se říká o zločincích, že se vracejí na místo činu. Ne že by Trinity byla zločinec, ale taky věřím, že se sem vrátí. Najmu si soukromé detektivy tady v Crestwoodu. Samozřejmě velmi diskrétně. Nově příchozí jsou vždycky nápadní.“

Jake dopil půlku druhého piva, zvrátil hlavu dozadu a zavřel oči. „Představ si, co bys dělala na jejím místě. Kam by ses poděla? Sledoval jsem ji, má pomocníci.“ Vypověděl jí vše o BL. „Takže má nějaké peníze, slušné auto a kufry s šaty, víc nic. Nevydrží jí to dlouho. Potřebuje práci i ubytování. Prozradí se. Jo, Mitzi, nasad' na ni soukromé detektivy. A co tady, stalo se něco zajímavého, zatímco jsem byl pryč?“

„Vzpomínáš si, jak jsem se zmínila, že tvůj táta mluvil o druhé poslední vůli, když byl v náladě? No, navštívila mě Sarabess a prý ji našla dva týdny před Haroldovou smrtí, ale sepsaná byla dřív. Ani za mák tomu nevěřím, ale tvůj otec s tím půjde k soudu. Samozřejmě se mu postavím. Jsem přesvědčená, že pokud takový dokument existuje, musí to být podvrh. Tvůj táta byl pěkně našťavaný, když se u mě zastavil. Její Výsost byla vzteky bez sebe. Zvířata je v podstatě vyhnala jednoho jako druhého. Sarabess prohlásila, že až se Trinity objeví, bude vyžadovat porovnání vzorku DNA. Ani jeden z nich se vůbec nezajímá o to, jak se Trinity má a co s ní je. Chovají se, jako by byla mrtvá. Napadlo mě, jestli nevědí cosi, o čem my nemáme tušení. Neuniklo mi něco, chlapče?“

„No jestli ano, pak mně taky. Doufám, že ti nebude vadit, když si dám sprchu a prospím se. Ale nenechej mě spát déle než čtyři hodiny, ano?“

Mitzi přikývla a rukou mu pokynula, ať jde dál a udělá si pohodlí.

Jake se zastavil na prahu s Elwayem v náručí. Otočil se. „Zjistila jsi něco o té Grace Finneganové?“

„Ne. Bohužel se po ní nenašla ani stopa. Asi budeš muset do New Yorku. Pokusím se najít jméno té nemocnice, kde Sarabess porodila Trinity. Určitě mám z té doby nějaké poznámky. Harold mi o všem říkal. Myslím, že se tam setkala s někým jménem Louise Amity. Harold se o té ženě zmiňoval dokonce několikrát.“

Jake chvílku zvažoval odpověď. „Možná máš pravdu. Ale měla bys asi jet do New Yorku sama. Třicet let je dlouhá doba, Mitzi. Nechci ti brát iluze, ale pravděpodobnost, že tam najdeš někoho, kdo tehdy byl se Sarabess v porodnici, je fakt hodně malá.“

„Jdi si lehnout, Jakeu. Chvíli tu posedím a popřemýšlím.“

Jake ji gestem ruky pozdravil a doporučil se.

Mitzi zvažovala jak dál a postupně zavrhlala snad tisíc různých plánů. Teprve po západu slunce se napřímila a spokojeně zamumlala: „To je ono,“ protože konečně dostala úžasný nápad.

Rozběhla se do pracovny, divoce plácajíc bosýma nohama o dřevěnou podlahu. Absolvovala šest telefonátů za sebou a každý zakončila stejnou formulí: „Přijď ke mně domů kolem deváté.“

Věděla, že v 9.05 se u ní sejde třicet jejích vrstevníků a budou čekat na její příkazy. Do jednoho patřili do Mitziina seznamovacího klubu, kde se všichni znali a nikdo si s nikým nic nezačal. Stejně osazenstvo patřilo do Mitziina klubu čínských koláčků, který zásoboval tímto pečivem čtyři čínské restaurace v Crestwoodu. Nedostávali za to plat, ale obědy a večere zdarma. Byl to jeden ze způsobů, jak zapojit geriatrickou věkovou skupinu do dění ve městě, aby neseděla doma a nezakrněla. Fungovalo to báječně. Jak říkala Mitzi, když je na střeše sníh, nesmíme si myslet, že v krbu nehoří oheň. Před sedmým hovorem si symbolicky oprášila ruce. Před osmým si něco zuřivě naškrábala.

„Zlato, mám v ruce potvrzené číslo letu na zítra do New Yorku. Vezmi si tužku a zapiš si ho.“ Mitzi klidně poslouchala, jak Jake na druhém konci linky prská. „Protože jsi to poprvé zmastil, dávám ti šanci napravit to. Ozvi se mi, až budeš na místě. Tady mám všecko pod kontrolou. Než se vrátíš, budu pro tebe určitě mít novinky – ovšem jen pokud je tvá teorie, že se Trinity vrátí sem, správná. Nechci slyšet žádné odmítání, Jacobe. Tvůj úkol je zjistit, co se stalo v nemocnici v New Yorku. Ještě ti faxem pošlu nějaké papíry, které patřily Haroldovi a mohly by ti pomoci. Harold si dělal poznámky,

dokud mu to ještě myslelo. Musíš se v nich ale zorientovat sám. V té nemocnici se stalo něco podstatného, jsem si tím jistá, Jakeu. Spoléhám na tebe, ty na to přijdeš.“

Na druhý den ráno se sešel Mitziin geriatrický klub ozbrojený mapami a inzeráty o pronájmech, připraven provést misi určenou jeho velitelkou. Rozmrzelý Jake Forrest mezitím kráčel v bojovné náladě na letiště. Jednak si stále vyčítal, že Trinity v Pensylvánii ztratil, jednak ho mrzelo, že v očích tety četl zklamání.

Aby zabil čas, než ohlásí jeho let, postavil se k prosklené stěně a pozoroval přistávající a startující letadla. Pohlédl na menší čtyřicetimístné letadlo, které právě dosedlo. Nesnášel malá letadla, vadilo mu, že musí vystupovat a nastupovat venku bez ohledu na počasí. Pozoroval, jak starý třesoucí se džentlmen opatrně sestupuje po kovových schůdcích. Málem nebyl schopen reagovat, když za ním uviděl Betty Lou Patrewskou. BL se rozhlížela kolem, jako by někoho hledala. To je trefa! Koho jiného by tu hledala než Trinity Hendersonovou alias Lisu Summersovou? Opatrně se rozhlédl. Pak si uvědomil, že do odletové haly nikoho bez letenky nepustí.

Aha! Co nejrychleji vyběhl z prostoru pro cestující a uháněl úzkou chodbou do odbavovací haly. Zpomalil jen proto, aby si do čela nasadil baseballovou čepici, pak sklonil hlavu arazil si cestu mezi pasažéry, kteří právě přiletěli, směrem k výdeji zavazadel. Potřeboval by více očí. Bude Trinity čekat uvnitř nebo někde venku u auta? Neměl ponětí.

Jistě věděl jen to, že neparkuje přímo před východem. Od 11. září patrolovala policie na silnici, aby tam nikdo nezůstal stát. Taký on musel nechat vůz na vzdáleném parkovišti pro dlouhodobé parkování. Trinity buď zanechala auto na krátkodobém nebo na hodinovém, podle toho, kde našla volné místo. V duchu doufal, že má BL hodně zavazadel. Potřebuje čas, aby přešel z dlouhodobého parkoviště k výjezdu z krátkodobého, jinak je ztratí. Dobré je, že nepoznají jeho auto, protože u nich jezdil v Mitziině jaguáru.

Jake sprintoval k autu. Dýchal jako lokomotiva – a to se jednou týdně objevuje v posilovně, aby zůstal v kondici a mohl házet očima po sportovně založených holkách.

Když konečně doběhl k vozu, lapal po dechu a potil se jako kůň. Uvnitř bylo tak horko, že se málem dusil. Přisahal si, že si při první příležitosti pořídí nové auto s pořádnou klimatizací, protože ta v

současném voze pracovala jen sporadicky. Šlápl na plyn a vystřelil z parkoviště k budce, kde zaplatil parkování na devadesát minut.

Teprve potom se podíval na hodinky. Z odletové haly až sem mu to trvalo třináct minut. Nešťastné číslo. Zastavil dvě stě metrů od budky, stáhl střechu a vystoupil. Rozpálené auto stojící u silnice by bylo nápadné. S otevřenou střechou lépe uvidí, musí přece najít saturn patřící BL, se kterým teď jezdí Trinity.

Jake se natahoval, aby stihl prohlédnout řadu vyjíždějících vozů. Saturn nikde neviděl. Otevřel kapotu a dělal, že nahlíží do motoru. Zůstal pro něho tajemstvím. Mitzi ví lépe než on, kam která hadička vede a k čemu je který spínač. On věděl o autech jen tolik, že strčí do startéru klíček a motor buď chytne nebo ne. Znovu se nenápadně podíval na řadu vyjíždějících vozů. Málem vyskočil z kůže, když zahlédl saturn. Za mírně zabarveným předním sklem dokonce viděl dvě osoby. Točila se mu hlava, když zvažoval co dál. Nakonec se rozhodl počkat, až Trinity zaplatí za parkování, nechat projet dva následující vozy a zařadit se za ni. Hned si slíbil, že si pořídí i GPS systém. Jednou. I kdyby měl navigaci teď hned, stejně by ji neuměl ovládat. Elektronika ho ani v nejmenším nepřitahuje. Mitzi by ho mohla i v tomhle učit.

Zavřel kapotu, zrovna když Trinity platila. Nastartoval a sklonil hlavu. Zaklel a utřel si obličej rukávem. Z větracích otvorů na něho foukal horký vzduch. Co na tom, stejně válí! Je na stopě!

Vztyčil se, snažil se uklidnit a zchladnout. Držel se za Saturnem a myslel na to, jak bude Mitzi pyšná, že Trinity našel, a jak děsně bude našťvaná, že neletěl do New Yorku. Nemůžeš mít všechno najednou, pomyslel si celkem spokojeně.

Konec dobrý, všechno dobré. Aspoň se mu nebude stýskat po Elwayovi a kocour nebude trpět u Mitzi a její zvířeny.

Mitzi si zatleskáním vyžádala ticho. Rozhlédla se po členech klubu seniorů a zarazila se. Všichni se těšili na úkol, který se jim chystala zadat, ale mají na to dost fyzických i psychických sil? Těžko říct. Může jen doufat, že se jim je podaří najít.

Osmdesátiletý Jim Watson, známý jako Velký Jim, zamával hůlkou a hvízdal, aby ostatní ztichli. „Tak co je nového, Mitzi, máme odpovědi na naše inzeráty?“ Přirozeně ho zajímaly reakce na jeho

inzerát v informačním bulletinu, který Mitzi sestavila, okopírovala a rozdala všem členům. Zpočátku to byla docela legrace, ale trochu se to zkomplikovalo, když někteří opravdu chtěli ulovit zájemce opačného pohlaví.

„Ten inzerát se mi povedl, Mitzi, vymýšlel jsem ho celý den,“ nevzdával se Jim.

Mitzi zalistovala papíry, které svírala v ruce. „Jime, myslíš, že tyto řádky opravdu přilákají nějakou partnerku? *Muž narozený v roce 1922, samostatně se pohybující a v dobré kondici, se zbytky vlasů a mnoha novými součástkami včetně kyčelních kloubů, kolena, rohovky a několika zánovních chlopní hledá protějšek. Už neběhám, ale ještě chodím.* Bohužel, Jime, nemám jedinou odpověď.“

„Napsal jsem to popravdě, nechtěl jsem obelhat nějakou příjemnou dámu,“ ohradil se upřímný stařec.

Mona Richfieldová přišla se svou troškou do mlýna. „To byl děsný inzerát, Jime. Poslechni si, co jsem napsala já: *Sexy modrovlasá kráska se zájmem o poslední módu, nad osmdesát, štíhlá, 162 cm vysoká (kdysi 168 cm), hledá zachovalého společníka. Ocením bílé boty a pásek.* Proč jsi mi neodepsal, Jime?“

„Protože jsem poznal, že jsi to ty. Proč jsi nenapsala ty mně?“

„Taky jsem poznala tvůj styl. Potřebovali bychom v klubu novou krev, Mitzi...“

„To stačí!“ Mitzi překřičela reptající seniory. „Seznamování není na pořadu dne, to nespěchá. Mám několik nových nápadů, ale momentálně před sebou máme důležitější úkol. Můžete, prosím, dávat pozor?“

Počkala, až budou všichni pozorně poslouchat, pak zalistovala papíry v ruce. „Nejdříve to nejdůležitější. Úplně všichni tady budou přísahat Bohu, že za žádných okolností nikomu neprozradí, o čem teď budeme jednat.“

Ardeth Gambleová zvedla oplácanou ruku. „Neberu přísahu k Bohu na lehkou váhu, Mitzi. Než budu přísahat, potřebuji vědět, oč jde.“

Mitzi byla natolik citlivá, aby poznala, že se blíží vzpoura. Narovнала se a pronesla jediné kouzelné jméno. „A když vám povím, že to má něco společného se Sarabess Windsorovou?“

Podle souhlasného mručení Mitzi poznala, že uhodila na správnou strunu. Usmála se. „To je něco jiného,“ vyhrkla Ardeth. „Na mě se můžeš spolehnout.“

Mitzi se zašklebila. „Věděla jsem, že se mnou budeš souhlasit. A teď poslouchejte. Jíme, přestaň se rozčilovat, tak jako tak ti partnerku dříve nebo později najdeme. Dávejte pozor.“

„Dneska nebude občerstvení, Mitzi?“ zamračila se Berta Bainbridgeová.

„Ne, Berto, nebude.“ Mitzi si povzdechla a s obavami zvedla oči k nebesům. Ještě by zbývalo, aby se sem sletěli všichni ptáci ze zahrady, a bude tu mít hotový cirkus. Celé město ví, že na Helen Barnesovou zaútočilo hejno sojek, když jí bylo deset. Bez ohledu na to, že je jí dnes sedmdesát osm, stačí závan křídla a ona šílí. Mitzi to měla na paměti, proto celou skupinu i s holemi a chodítky raději odvedla dolů k řadě golfových vozítek. Většina jejích hostů už nevlastnila řidičský průkaz, přesto dostali svolení používat ve městě vozíky. I na nich však dokázali získat tolik záznamů u policie, že by si jimi Mitzi mohla vytapetovat celý dům, ale registrace přestupku je o něco lepší než bloková pokuta. Další výhodou vozíků je fakt, že nejezdí na benzin. Mitzi za ně za všechny

na policii jednou měsíčně podle protokolů pokuty platila, samozřejmě ze svého.

Do každého vozíku se nasoukali dva až tři senioři, hole a chodítka zavěsili na speciální háky vzadu. „Hrr na ně!“ zvolal Jim.

„Ty tupče, ještě nevíš, co máme dělat!“ sepsula ho Ardeth.

Mitzi hvízdla na píšťalku. Teprve když jí všichni věnovali pozornost, vysvětlila své armádě, co potřebuje. Její brigáda hulákala a pokřikovala celou cestu od domu na silnici.

To byl tedy zázitek, pomyslela si Mitzi cestou zpátky do domu, kde zvonil telefon.

„Jakeu! Proč voláš tak brzy? Jak to, že nejsi někde nad Atlantou? Kde vlastněší, synovce?“

„Sleduju Trinity a její přítelkyni BL z Pensylvánie. Momentálně jedeme po Dorchester Road. Víš, možná ze mě nakonec bude dobrý detektiv.“

„Sper to d'as! Dobře, tak se těch holek drž a ozvi se zase. Můj malý klub je taky na výzvědách. To asi znamená, že do New Yorku neletíš, že?“ zhodnotila situaci Mitzi.

„Přesně tak. Najmi na to soukromá očka. Ať to odšlapou oni. Myslím, že budu užitečnější tady v Crestwoodu. Detektivní kanceláře mají lepší možnosti než já. Zavolám ti, až budu vědět, kam ty holky jedou. Musím si dát bacha, aby mi nefoukly. Už jednou jsem ji ztratil. Jestli se zase vypaří, budu v koncích.“

Jake slyšel Mitzi mumlat něco jako: „Neuvěřitelné.“ Pak položil telefon.

„Víš co, Mitzi?“ řekl si pro sebe. „Ani já tomu nevěřím.“ Nespouštěl oči ze silnice a držel se neustále o dva vozy za saturnem.

Kapitola sedmnáct

BL si povzdechla a padla do houpacího křesla na verandičce. „Je tu krásně, Liso. Nic ti tu nechybí, vážně.“ Ukázala na kvetoucí balkónové rostliny a živou zeleň, která obklopovala Lisin nový malý domov. „Jako horská chata bez hor. Taky to tu krásně voní. Vydržela bych tu sedět věčně.“

Lisa se zasmála a šla dovnitř pro dvě sodovky. Černý pes nejdříve očenichal BL, ale pak si klidně lehl mezi dvě červené židle. Prosklené dveře zavržaly přesně tak, jak mají správné dveře skřípat. „Myslím, že tady mě nikdo nenajde. Od silnice není domek vidět a nejsou sem vyježděné koleje,“ zavolala Lisa přes rameno.

BL se oklepala. Jake Forrest je jako lovecký pes. Nedělala si iluze, pokud ho napadne, že je Lisa v okolí Crestwoodu, zaručeně ji objeví. Zvažovala, jestli to má Lise říct. A vůbec, neměla by ji oslovovat Trinity?

Lisa se vrátila se dvěma lahvemi Dr. Pepperu. Jednu podržela před obličejem a naznačila přípitek. „Na tvou první návštěvu v Dolině. Tak našemu kraji říkáme, víš. Jsme v úrovni hladiny moře. Asi tu budu šťastná. Doufám, že mě tu slečna Gambleová nechá do konce léta.“

BL se na ni pátravě podívala. „Být tebou, necítila bych se tak klidná. Poslyš, Liso, musíš... musíš ty staré strašáky nechat, aby se uložili ke spánku. Přece nemůžeš žít dál tak, že se budeš pořád

schovávat. Ztratila jsi patnáct let vlastního života. Přijela jsem, abych ti pomohla vypořádat se s minulostí. Musíme vymyslet plán.“

Lisa si položila nohy na zábradlí verandy. „Sakra, BL, právě jsem dorazila. Copak si nemůžu pár dní odpočinout? Musím strávit novinky, sebrat se a pak se uvidí. Těch patnáct let jsem neztratila, sama jsem si vybrala, že je tak prožiju. Mluvíš, jako bych je strávila někde v podzemí nebo co.“ Černý pes zvedl hlavu, protože ho vyrušil nečekaně ostrý hlas. „Kčertu, Liso, tady nejde o peníze. Jde o tebe. Co budeš dělat? Máš nějaký plán?“

Lisa do sebe hodila bublinatou limonádu. „Přestaň se o mě bát, BL, jsem velká holka. Momentálně sice nevím, co bude dál, ale to přece nevadí. Udělala jsem v minulosti pár chyb, to připouštím, a taky chci jistě vědět, že to tentokrát nepodělám. Tak mi dej pokoj. Co máma, fakt jí nevadí, že jsi odjela?“ pokusila se změnit téma.

„Chceš mě zblbnout, Liso. Máma je v pohodě. Chodí s někým, nepotřebuje, aby jí doma seděla třicetiletá dcera. Sice to podle mě není vážné, jenom spolu chodí na večere a do kina, ale... Potřebuje kamaráda... Nemyslím si, že jsou... Doprdle, proč si děti o rodičích vždycky myslí, že by neměli mít sex? Jo, určitě jsou milenci.“

Lisa se rozchechtala. „Kdyby ses tak viděla, BL. Vypadáš, jako by tě to štvalo. Vztekáš se, že se máma s někým miluje a ty ne.“ Znovu se zasmála.

BL pokrčila rameny, mrzelo ji, že kamarádka uhádla, co si myslí. „Chtěly jsme mluvit o tobě, holka. Tak do toho. Pověz mi všecičko, od prvních vzpomínek po dnešek. Nepřeruším tě, neřeknu ani slovo, budu jenom poslouchat. Teprve až skončíš, povím ti, co si myslím. A když nebudeš chtít moje rady poslouchat, budu mlčet. Domluveno?“ Lisa se ošívala. „Mám ti říct úplně všechno?“

„Jo, všechno. Poznám, když něco vynecháš, víš, že jsem zvyklá na ulhaná děvka, mě nepodvedeš, jenom abys to věděla.“

Lisa se narovнала a zhluboka se nadechla. „Narodila jsem se...“

Povídala a povídala, až se Štístko zvedl a vyběhl na výzvědy. Ani jedna z mladých žen si toho nevšimla.

Jake pokračoval až tam, kde saturn odbočil ze silnice doleva na sypanou cestu. Udiveně se rozhlížel. Proč sakra jela Trinity

Hendersonová k Ardeth Gambleové? Pak si vzpomněl na domek vzadu na Ardethině pozemku. „Mám tě!“ zasmál se vítězoslavně. Přibrzdil a počkal, až bude moci otočil a zajet k domu paní Gambleové. Ráda ho uvidí. V každém ročním období návštěvě nabízí perník s jablečným mostem. Moc ráda si popovídá, Jake dobře věděl, že všechny drby zná Mitzi právě od ní.

Starobylý dům se hodně podobal Mitziinu, přední části dominovalo schodiště s širokou verandou, Ardeth si oblíbila stejný ratanový nábytek i truhlíky se záplavou barevných květů. Zvědavě nahlížel dveřmi dovnitř a zároveň stiskl zvonek. Zvonení se ozývalo v domě, pak se k němu přidalo vyzvánění telefonu odněkud zezadu, nejspíš z kuchyně. Po osmi zazvoněních to volající vzdal. Slečna Ardeth určitě není doma.

Jake se otočil, když se mu něco otřelo o nohy. „Elwayi, jak ses dostal z auta?“ Kocour předl, ale pak se rozhodl, že si vyskočí na jedno ratanové houpací křeslo. Jen koutkem oka Jake zahlédl, jak se něco černého mihlo po schodech. Elway si toho také všiml a ihned začal nepřátelsky prskat. Jake stál jako socha, zatímco mu velký černý pes očichával nohy. Nakonec se zvíře spokojeně posadilo a přátelsky zavrtělo ohonem. K Jakeovu údivu se Elway uvolnil a začal opět příst.

Jake si otevřel branku na zadní část verandy a rychle ji za sebou zamkl, aby za ním pes nemohl. Chtěl se nerušeně podívat na novou nájemnici. Obešel dům a v duchu horečně uvažoval. Jak se sem Trinity dostala? Ví Ardeth, kdo její nájemnice doopravdy je? Kdepak. A proč je tu i BL? Zpomalil a přikrčil se za keříkem kamélií. Zprava uslyšel rozhovor. Hlasy se blížily, takže nakonec rozeznal i slova. Plížil se ještě několik kroků a pak si dřepł za azalku velkou jako plážový slunečník. Zavřel oči, aby se lépe soustředil na to, kdo mluví. Ano, je to Trinity. Poznal by její hlas kdekoli a kdykoli. Nezapomněl vypnout mobilní telefon a pak tajně naslouchal. Mitzi by nevěřila, že je něčeho takového schopen.

Dvakrát se málem zvedl a běžel pryč, ale nemohl. Cítil se jako odporný plaz, když poslouchal, jak Trinity vzpomíná. Něco z toho, co říkala, jen potvrdilo jeho předchozí dojmy a podezření. Jiné věci ho tak rozzuřily, že by se nejradyji rozběhl na Windsor Hill a

Sarabess uškrtil. Sevřel v pěstech mokré borovicové jehličí, které ho pořádně ušpinilo.

Pak zaslechl svoje jméno. Polilo ho horko, když slyšel, jak jeho stará přítelkyně popisuje zoufalství, kterým si prošla tu noc, kdy volala na jeho koleje. Instinkt mu napovídal, že za to tvrdě zaplatí. Celý se skrčil, když si pomyslel, co na to poví Mitzi, až se to dozví. A dozví se to brzy, to je jisté.

Jake byl v hloubi duše otřesen, ale pak kolem něho přes zarostlé záhony přeběhl černý pes s Elwayem v závěsu. „Doprdele!“ zamumlal Jake a prudce couval. Vztyčil se až v bezpečné vzdálenosti od žen. Rozběhl se za Elwayem a s trochou štěstí ho polapil. Elway se kupodivu bránil, dokonce ho kousl do ucha. Velký černý pes skákal po dveřích auta. „No tak, hochu, dej si říct a utíkej, nebo mě dostaneš do pěkné kaše!“ Jak se vůbec dostal přes branku?

Pochopil, že se psem nepořídí, a vystoupil, aby ho zanesl zpátky na Ardethinu verandu. Nakonec se rozhodl otevřít přední dveře, strčit psa dovnitř a rychle za ním zabouchnout. Mezitím se rozzuřený Elway dostal z auta a začal svého pána kousat do kotníků.

To se mi nelíbí, tak jsem si to neplánoval, pomyslel si Jake. „Tak dost, Elwayi, jedeme domů. Musím si odpočinout.“

„Jestli nezpomalíš, Jime, udám tě,“ vřískala Ardeth Gambleová, když Jim Watson profičel kolem pickupu, který jel čtyřicítkou.

„Dobrá. Co je s tebou, Ardie? Něco tě žere? Jedu padesátkou, to je povolená rychlost,“ lhal Jim s vážnou tváří. „Mitzi říkala, že mě pěkně nakope, jestli mě ještě jednou chytí policajti. Tak co ti vadí, kromě toho, jak řídím?“

„To víš, že mě něco žere, ty starý troubo. Myslela jsem... že my dva patříme k sobě. Já a ty. Jako sůl a pepř. Stará bota a starý škrpál. No a ty sis teď dal k Mitzi inzerát. Co si o tom mám myslet?“

„Nic, jenom jsem chtěl, ať trošku žárlíš. Víš, že jsi moje láska. Nikdo neupeče takový rebarborový koláč jako ty. Uděláš ho dneska?“

„Ne, dneska nepeču. Je moc horko na to, abych zapínala troubu. Běž si do obchodu a kup si ho. Koukám se na ten obrázek, co nám dala Mitzi. Mám pocit, že tu holku znám. Určitě jsem ji někde viděla. Není ti povědomá, Jime? Ne, to nevadí, dívej se na silnici, prosím tě.

Hele, tady zahni. Chci se stavit doma pro sluneční brýle. O ostatní se nestarej, dojde jim to.“

Ardeth měla pravdu, i když odbočili, celý konvoj golfových vozíků pokračoval v cestě. „To je divné, mám zabouchnuté dveře. Pamatuju si, že jsem nechala otevřeno. Bože, co když mám doma zloděje? Puška je nahoře, to je hrůza. Jime?“

Jim se tvářil obezřetně. „Ta stará mušketa je tak rezavá, že by stejně nestřílela. Zůstaň tady, Ardie. Já se tam kouknu.“ Začal hledat nějaký velký klacek.

Ardeth vyskočila z vozíku. „Panebože, Jime, vem si svoji hůl! Kolení kloub se ti už zahojil?“

„Ne, to ne, ale je mnohem lepší. Potřebuju hůlku, jen když jdu daleko, Ardie.“

Ardeth mu vytrhla hůl z ruky a jemně ho postrčila zpátky do golfového vozítka. „Vyřídím to sama, Jime. Na mě si žádný zlodějíček nepřijde. Jsem přece dáma.“

Jim se zarazil. „No, asi není čas na to chovat se jako dáma, Ardie. Teď je mu třeba nakopat zadek, pak se uvidí. Mitzi se to bude líbit. Myslím, že z toho bude článek na první stránku.“

Ardeth se na schodech otočila a pohlédla na Jima. „Miluju, když mluvíš jako tvrdý chlap.“ Bojovně zamávala holí, až se Jim ve vozítku přikrčil.

Stařena došla k proskleným mahagonovým dveřím a s trhnutím je otevřela. Ohnala se holí, když se kolem ní řítíl černý chomáč chlupů a seběhl po schodech. Pes se zastavil, aby očíchal Jima, ale pak se rozběhl dozadu za dům.

„Dobrý, Jime. To je pes mojí nové nájemnice. Doporučil mi ji bratr, studenti tu teď nejsou, takže se mi to hodí. Byl to její pes. Pojd' nahoru, dáme si čaj, když už jsme tady.“ Ardeth mu z okraje schodiště hodila jeho hůlku. Jim ji chytil.

Nahoře se mírně zadýchaný na Ardeth zaculil. „Mám na večer trochu lechtivé DVD, kdyby ses se mnou chtěla koukat. Co říkáš na večeri a film?“

„Jak moc lechtivé?“ opáčila stydlivě Ardeth.“

„Jen tak, aby nás nastartovalo. Dal bych si dušené roštěnky a ten koláč.“

„No jestli tě to nastartuje, udělám klidně i koláč. Podle mě se můžu pustit do vaření, protože Mitziin problém jsme už stejně vyřešili. Vysvětlím ti to, až si dáme čaj. Jak se ten film jmenuje?“ Ardeth napadlo, že její motor už nenaskočil tak dlouho, že delší rozjezd bude rozhodně potřebovat.

Jim váhal snad minutu, než odpověděl. „Je to o roztleskávačce a fotbalu. Na obale jsou samé bambulky a trásně.“ Rozhodl se vynechat skutečnost, že jsou to jediné oděvy, které na sobě roztleskávačka na ohanbí má.

„Jak jsi to myslela, že jsi ten problém vyřešila? To už je naše mise u konce? Podle mě jsme ještě ani nezačali, Ardie.“ Kupodivu ho to zajímalo víc než celý hanbatý film.

„Přestaň se nafukovat, Jime, nebo ti položím několik nepříjemných otázek týkajících se Berty Bainbridgeové. Uvědom si, jak bude Mitzi šťastná, až se dozví, že mladá žena, kterou tak strašně hledá, bydlí díky mému bratrovi veterináři u mě na zahradě. Sice vypadá trochu jinak než na té staré skice od Mitzi, protože má moderní účes, ale je to ona. Až si vypijeme čaj, stavíme se u ní na malou návštěvu. Mysli pozitivně, Jime, a nasad' si brýle. Nemusíš je schovávat, každý v tvém věku je nosí. Až budu tak stará jako ty, taky je budu pořád nosit. Deset let je deset let,“ uštěpačně poznamenala Ardeth, aby mu připomněla, že Berta je stejně stará jako on.

Jim nebyl tak hloupý, aby ji nepochopil. „Samozřejmě máš pravdu, sluníčko.“

Sluníčko. Kdyby byla Ardeth pávem, roztáhla by ocas. Za ten kompliment udělá Jimovi k roštěnce nové brambory, umínila si. Taky přidá několik malých slad'ounkých mrkviček z vlastní zahrádky.

Když chystala babiččiny broušené sklenice a sladký čaj, znovu jí myšlenky zamířily k DVD, na které se večer s Jimem podívá. O fotbal se nikdy nezajímala, protože tu hru prostě nechápala. Copak by se na fotbale mohlo přihodit něco, co by ji rozpálilo? Třeba to bude nějaká blbost o fotbalistech v šatně a nadšených fanyncích. Jako by mě ty mladé pěkné holky mohly vzrušit.

„Odkud máš to DVD, Jime?“

„To je na tom to nejlepší,“ uchechtl se Jim. „Mitzi ho našla u synovce. Půjčila ho Barneymu a ten udělal šest kopií. Jednu dal Sidovi, tak se to dostalo ke mně. Barney povídal, že se mi z toho postaví úplně všechno.“

Ardeth cítila, jak ji polilo horko. „Všecko?“

„Jo, tak to říkal Barney. Sid prý týden nespál, když to viděl. Barney ještě říkal, že by tomu filmu dal šest hvězdiček,“ vzrušeně drmolil Jim.

Ardeth zamrkala, ne kvůli tomu, co právě povídal, ale kvůli tónu jeho hlasu. Doufala, že večer po filmu bude stát za to všechno vaření a pečení. „Napijeme se, chlapáku.“ Poočku si ho prohlížela. Jimovi narážka samozřejmě došla a začervenal se. Doufal, že ji večer nezklame.

Seděli proti sobě u starožitného stolu a oba mysleli na večer před nimi. „Ještě čaj, Jime?“ zeptala se medovým hlasem Ardeth.

„Ne, děkuji, vím, kolik můžu, sluníčko. Pojdme se podívat na tu slečnu, co kvůli ní Mitzi tak šílí.“

„Víš, Jime, že své podnájemníky nikdy neobtěžuji. Respektuji jejich soukromí. Musím mít důvod, abych tam zašla. Snad postačí, když jim vezmu džbán sladkého čaje a hrozinkové sušenky, co jsem minule napekla. Budeme předstírat, že jsme se zastavili ve spěchu, jen abychom je přivítali. Jestli je tam opravdu ta, kterou Mitzi pronásleduje, nerada bych ji vystrašila. Zdržíme se jen tak dlouho, abychom si ji pořádně prohlédli. O psovi a o tom, jak se dostal ke mně do domu, zatím pomlčíme. Nechám to na později. Souhlasíš, Jime?“

„Ano, paní moje, souhlasím. A je hezká?“

„Podle mě ano. Vypadá jako já v jejím věku. Hodila by se k Mitziinu synovci. Jake by se už měl usadit, je na čase, aby přestal střídat holky. Opatrně po těch schodech, Jime.“

Pěšinu k zahradnímu domku lemovaly borovice, pod kterými voněly gardénie a nachově kvetoucí myrty. Nízké balzamíny se plazily mezi zahradními sedmikráskami, zatímco jasmínové keře a popínavý břečťan obrůstaly kmeny borovic. Vypadalo to tu přesně tak, jak to má na pestré zahradě vypadat, včetně pestrobarevných

motýlů a kolibříků, kteří mihotali křídélky a sáli nektar z přehršle květů.

„Miluji naši zahradu. Žili jsme v zahradním domku s manželem celé dva roky, když nám velký dům vyhořel. Vlastně se nám do novostavby ani nechtělo vracet. Zbytečně plácám, že? Nevadí, neříkej nic, stačí, že jsi se mnou. Mluvení obstarám sama.“

„Haló, slečno Summersová!“ zavolala Ardeth z prvního schodu k terase pod markýzou. „Přinesla jsem vám sušenky a čaj na přivítanou.“

Ve dveřích se objevila Lisa s velkým psem. „To je od vás moc milé, slečno Gambleová. Ještě jsem neměla čas zajít si na nákup. Bude to výborná snídaně. Mám tu kamarádku, doufám, že vám to nevadí. Nebo jsem se měla zeptat, jestli si sem můžu vodit hosty?“

„Proboha proč? Snad vám budou sušenky chutnat, jsou podle mamčinu receptu. Liso, tohle je můj přítel Jim Watson. Jime, moje nová nájemnice Lisa Summersová.“

Jim natáhl ruku. Lisa mu ji jemně stiskla. „Těší mě.“ Jim přátelsky kývl hlavou.

„Neobtěžuje vás můj pes, slečno Ardeth?“

„Vůbec ne. Mám ráda zvířata. No, my už půjdeme. Dobrou chuť. Kdybyste něco potřebovala, klidně u mě zaklepejte.“

Lisa se usmívala od ucha k uchu. „Jste tak milá, slečno Ardeth. Děkuji. Moc mě těšilo, pane Watstone.“

„Tak jdeme, Jime,“ natočila Ardeth přítele ke kamenné stezce. Pak se zastavila a zavolala přes rameno: „Když si natrháte kytici jasmínu a pověsíte ji nad vanu, bude vám vonět celý domek.“

140“Děkuji, určitě to udělám.“

Když se vrátili do domu, Ardeth se na Jima zvědavě podívala. „Tak co říkáš?“

„Je to fakt kočka. A máš pravdu ještě v něčem. K Jakeovi by se báječně hodila. Hodně se podobá té na obrázku od Mitzi, hlavně má stejné oči. Oči jsou zrcadlem duše. Však víš, Ardeth. Podle mě je to ta holka, co Mitzi hledá.“

„Podle mě taky. Potřebovala jsem, aby někdo můj dojem potvrdil. Moc ti děkuji, Jime. Můžeme si povídat a já zatím udělám ty roštníky. Koláč stačí připravit později. Necháme maso dusit a

mezitím zajedeme k Mitzi. Nebo ne, to není moc dobrý nápad,“ vzpomněla si na požár před pěti lety. „Ale taky bych jí to nerada říkala do telefonu.“

Ardeth se činila u plotny a Jim si listoval novinami, které mu půjčila. „Kdo myslíš, že to je?“

„Nemám ponětí, Jime. Ale v každém případě je důležitá pro Sarabess Windsorovou. Jinak by se do toho Mitzi nepletla. Celé město ví, jak si ty dvě jdou po krku.“

„Je skoro tak hezká jako to, sluníčko.“ Ardeth se začervenala. „Ty umíš ženské zamotat hlavu, aniž bys to na ni zkoušel, Jime.“

Jim si povzdechl, opět pomyslel na polonahé dívky z obalu DVD u něho doma na konferenčním stole. Poťouchle se usmál při pomýšlení na to, co asi řekne a udělá Ardeth, až pochopí, na jaký film se spolu budou dívat.

Kapitola osmnáct

Mitzi si měřila synovce přes okraj šálku na kávu plného čerstvého mrkvového džusu. Naposledy viděla Jakea tak rozrušeného na pohrbu jeho matky. Chvilí se tvářil, jako by se měl zbořit svět. Pak se najednou vznášel tak vysoko, že ho málem musela seškrábnout ze stropu. „Potřebujeme plán, drahoušku.“

„Plán? Plán!“ Jake praštil pěstí do otevřené dlaně. „Jaký plán? Když se ukážeme na jejím prahu, Trinity nám poví, co chceme slyšet, ale pak si při první příležitosti sbalí kufry a vypaří se. Vím to, Mitzi. Potřebujeme víc než plán. Podle mě je musíme obě unést.“

Mitzi mu neodporovala. „Jako právník víš nejlépe, že únos je těžký zločin,“ poznamenala jen. „Na druhé straně s tebou částečně souhlasím, taky si myslím, že by foukla. Prosím, řekni mi přesně, co teď cítíš, Jakeu.“

Jake rázoval po kuchyni jako tygr v kleci. Nakonec kousl do kyselého jablka a pověděl jí všechno o té noci, kdy mu Trinity volala na koleje.

Mitzi praštila hrnkem do stolu. Mrkvový džus vystříkl všemi směry.

Nad hlavou jim proletěla Jezabel a přistála na lednici. „To je mazec! To je mazec!“ skřehotala.

Mitzi si papouška nevšímala, protože vykřikla hlasitěji než on. „A to mi říkáš TED? Vysvětluje to dost věcí, synovce. Sám víš, jak nesvědomitě ses zachoval.“ Napřímila se a šermovala Jakeovi prstem před nosem. „Přece jsi měl tu holku vždycky rád, jak jsi ji mohl zklamat, když tě nejvíc potřebovala? Teď je pozdě na omluvy. Taky už konečně vím, proč ses nikdy nechtěl vázat a neměl jsi skutečně vážný vztah. Ani se mi nechce věřit, že jsi něco takového provedl, Jakeu. Jak jsi mohl?“ tvářila se bojovně.

Jezabel znovu vzlétla, šikovně se vyhnula větráku a přistála Jakeovi na rameni. „Nedobry kluk Jake!“ zavřískla a klovla ho do ucha.

„Poslyš, je mi z toho mizerně. Sklízím, co jsem zasel. Jenže já ten telefon nevzal, byl to někdo z kluků. Netvrdím, že bych jí byl pomohl, kdybych ho zvedl já. Nevím, jak by to dopadlo. Právě proto se cítím vinen. Mrzí mě to. Nenávidím se za to. Je mi z toho na blití, jestli chceš slyšet tohle. Kdybych to dneska mohl nějak odčinit, ani vteřinu bych neváhal.“

Najednou sebou cukl. Všechna zvířata vyrazila ke vchodu. „Asi někdo přišel.“ Byl vděčný za dočasné přerušení nepříjemné debaty. Nemohl vydržet zklamaný pohled, kterým si ho teta měřila.

„Ahoj, Mitzi!“ hulákala Ardeth Gambleová. „My jsme ji s Jimem našli! Je to má nová podnájemnice! Co ty na to? Ten obrázek se mi hned zdál povědomý. Co máme udělat teď? Chceš, abychom zavolali policii? Je to tak vzrušující! Jinak je to moc hezká holka, opravdu kočka.“

„To je... to je bezvadné, Ardie. Fakt skvělé,“ Mitzi rychle přemýšlela co dál. „Můžeš pro mě něco udělat? Obvolala bys s Jimem ostatní? My tu máme s Jakém něco osobního, co nepočká. Jsem strašně ráda, že jste ji našli. Vy dva byste strčili do kapsy každého detektiva. Ale policii není třeba volat. Jak jsem říkala, chci si promyslet další krok, abych pak nelitovala. Musíme postupovat opatrně,“ dodala tišeji. „Je to choulostivá záležitost, to vám určitě nemusím povídat. Jste tak všímaví a rafinovaní.“ Doufala, že už

projevila dostatečnou dávku nadšení a zájmu o ty dva, kteří na ni hleděli jako jedna osoba.

„Má obrovského černého psa. Hezké zvíře. Nějak se mi dostal do domu a zavřel za sebou dveře. Pak nemohl ven. Nemyslíme si s Jimem, že by ho tam zavřela ona. Zanesli jsme jí čaj a sušenky. Kdy nám povíš, o co tu jde?“

„Už brzy, slibuju. Nejdřív musím vymyslet nějaký plán, Ardeth,“ informovala je Mitzi a nenápadně je vedla ven. „Zavolám vám.“

Jakmile se Mitzi vrátila do kuchyně, Jake vybuchl:

„Výborně, Mitzi! Ted’ už celé město ví, že je Trinity tady. To byl fakt vynikající nápad, jen co je pravda. Tvoji senioři jsou jako místní rozhlas!“

„Našli ji nebo ne? To dokazuje, že to nebyl špatný nápad. Tys měl štěstí, že jsi náhodou na letišti potkal BL a ta tě k Trinity zavedla. A ted’ mi řekni pravdu, nezapírej. Miluješ Trinity? Proto sis žádnou ženskou nepověsil na krk?“

Jake se podíval na tetu, jako by ho mučila. „Nezačínej zase, Mitzi.“

„Dobře, chlapče. Podle mě si musíš ujasnit, co k té ženě cítíš. Jed’ domů, rozvaž si to a já udělám totéž. Přijřfzíra ráno na snídani, dohodneme se na nejvhodnějším postupu. Nerada bych Trinity vystrašila. Na Ardeth a Jima se můžeme spolehnout. Nechala jsem je všechny přísahat, že budou mlčet jako hrob. Jestli to nevíš, my starší lidé bereme přísahy extrémně vážně. Tak, vezmi svou kočku a běž domů. Mimochodem, ráno jsem potkala Amandu Pettijohnovou. Dost se na tebe vyptávala.“

„Mitzi, nechej toho, prosím.“ Jake si s Elwayem v náručí razil cestu z kuchyně. Rozhodl se, že bude mít poslední slovo, a proto se ve dveřích ještě otočil. „A nemysli si, že nevím o tom DVD, co zmizelo u mě v bytě. Laskavě ho vrat’ do půjčovny sama. Doufám, že ten kluk z půjčovny celému městu povykládá, na co se po večerech koukáš.“

Snad poprvé v životě Mitzi nevěděla co odpovědět. Když se vzpamatovala, zavolala za ním:

„Stejně to nebylo nic moc!“

Jake se usmíval celou cestu domů.

V devět Jake doma dojídal jídlo, které si donesl z restaurace. Byl mrzutý a roztrpčený. Cítil, jak se mu život před očima řítí v trosky. Před pár týdny prakticky neměl starosti. Teď je všechno vzhůru nohama. Ještě že má Elwaye, aspoň nějaké plus.

Rozhodl se převléknout do sportovního. Samozřejmě po velkém jídle obvykle neběhal, ale zase tolik toho nesnědl. Potřeboval se proběhnout, aby si pročistil mozek, aby se zbavil ozvěny Mitziiných výčitek, které jako by ho v hlavě pálily. Kromě toho Mitzi vyslovila to, čeho se obával. Teď když promluvila o příčině jeho problémů s děvčaty i o jeho vztahu k Trinity, nemohl obojí popírat.

Za čtyřicet minut se celý zpocený zastavil na dvoře Ardeth Gambleové. Nic si nenamlouval, když se prodíral křovím směrem k zahradnímu domku; jen doufal, že ho velký černý pes neucítí. Jednoduše řečeno, je z něho čumil.

Když konečně spatřil domek, zarazil se. Uvnitř byla tma, Každý blbec ví, že nic neuvidí, když se nesvítí. Přitom se předem přesvědčil, že je saturn zaparkovaný vpředu před domem Ardeth na místě pro nájemníky. Počkal, jestli se v domku nerozsvítí, a pak se k němu přiblížil.

Ještě se ohlédl přes rameno, divil se, proč Ardeth svítí ve všech oknech, když se o starých lidech tvrdí, jak šetří elektřinou. Zamumlal si něco ve smyslu, že *Mitzi, Ardeth a Clara Ashwoodová se vymykají všem pravidlům a že je stejně jedno, jak moc Ardeth svítí*. Podle něho má Ardeth svůj vlastní život, který před místní veřejností tají.

Asi by se rozsypal smíchy, kdyby byl muškou sedící na zdi v Ardethině obýváku, kde právě hrálo DVD.

Ardeth Gambleová nespouštěla oči ze sedmdesátipalcové plazmové obrazovky. Tvářila se, že ji děj hrozně zajímá. Po pravdě řečeno byla v rozpacích a nevěděla, jak má reagovat. Kdyby aspoň ta televize nebyla tak moc velká, na malé obrazovce, jakou má v kuchyni, by všechno tak nebilo do očí.

„Myslím, že *tohle* bych nemohl dělat ani v nejlepších letech,“ poznamenal pochybovačně Jim.

Ardeth nasucho polkla. Jim to pronesl znuděně, měla by se tvářit stejně. „No, já se vždycky dívala, když dávali na olympiádě gymnastiku, ale ani gymnastové tam nedělali takové... prostocviky.“

Naklonila se blíž. „Nevěděla jsem, že to tak jde. Kdy začnou hrát ten fotbal?“

„Asi brzy. Díváme se teprve deset minut,“ odpověděl Jim a tvářil se, že ho dění na obrazovce vůbec nezajímá.

„Jíme, nemůžu tvrdit, že by tohle nastartovalo můj motor. Vlastně se mi to moc nelíbí. Navíc, kdyby tohle viděl můj manžel, dej mu pánbů věčnou slávu, obracel by se v hrobě. A tvoje žena taky.“

Jimovi se viditelně ulevilo, Ardeth se málem rozesmála.

Pochopila, že ji nechce zklamat, ale že to, co sledují na obrazovce, nikdy nemůže zvládnout. „Mám nápad. Vypneme to a podívejme se na kabelovce na Zákon a pořádek, po čem jdou detektivové Stabler a Benson. Ukrojím nám koláč a nachystám zmrzlinu. Ty mezitím můžeš zabalit to DVD do novin a vyhodit ho do koše. Nerada bych, aby má nová nájemnice nebo její návštěva viděly, co jsme měli doma. Ty přece víš, jak mě vzrušit, Jíme.“

Velký Jim se uculoval. „To na tobě mám rád, Ardie. Ty jsi holka, co nedělá fóry.“

Ardeth zašla do kuchyně a opřela se o linku. Vykulila oči. Jak to ti herci sakra dělají? Při krájení koláče jí došlo, že je to úplně fuk.

Zatímco Ardeth servírovala svému hostovi koláč, její podnájemnice se zavrtěly v posteli, protože BL zazvonil mobil. Na budíku svítily číslice 22.10.

Lisa sledovala přítelkyni s napětím, protože jí na obličej bylo vidět, že ji něco vyděsilo. I na hlase poznala, že se děje něco vážného.

Když BL telefon schovávala, povzddechla si. „Máma spadla se zahradního traktoru. Má natřikrát zlomenou nohu. Taky otřes mozku, protože se praštila o nějaký náhrobek. Musím domů. Mluvila jsem s máminým protějškem. Prý mi rezervoval letenku na 23.25. Myslíš, že to stihneme na letiště?“

Lisa stála jako přikovaná, nějak jí nedocházelo, co to znamená. Co to BL povídá? Nakonec přikývla a rychle vyměnila noční košili za tričko s kratšy. „Nezdržuj se balením. Pošlu ti všechno zítra přes UPS. Ale hod' sebou!“ vykřikla, když BL zmateně hledala klíče a peněženku. „Měly bychom to stihnout, je večer, bude slabý provoz.“

Osmnáct minut nato už Lisa zastavila u terminálu aerolinií Delta. BL vyskočila a chvátala. Poslala kamarádce pusy a spěchala k bráně.

Lisa vklouzla zpátky do auta, aby se vmanévrovala do řady vyjíždějících vozů. Zase bude sama. Tolik se jí chtělo brečet, ale raději se kousla do rtu. Zabořilo ji to tolik, že jí vyhrkly slzy. Musí něco podniknout.

Stístko vycítil, že je na tom panička špatně, a poskočil na zadním sedadle, aby jí olízl krk. Snažila se ho odradit od dalšího mazlení, ale nepouštěla volant z rukou. „Musím něco udělat, Stístko. Nedokážu jen tak čekat do zítřka. Máma BL vždycky říká, že je třeba popadnout býka za rohy a strhnout ho k zemi.“ Joyce jim často opakovala ještě jednu moudrost, kterou Lisa nebude déle ignorovat. *Když se ti nedaří jednou, jsi oběť. Ale jestliže opakuješ stejné chyby vícekrát, jsi dobrovolník.*

„Kčertu,“ bručela Lisa, když zabočila na křižovatce a zastavila u snacku Wendy's. Vystoupila z vozu, objednala si kávu pro sebe a burger pro Stístka. Při čekání se přesunula k telefonu. Vzala si telefonní seznam, který se jí málem rozpadl v rukou. Za pět minut měla adresu i číslo, přesto se obsluhy pro jistotu zeptala, jak se dostane k domu, kde bydlel Jake Forrest.

Po dalších osmnácti minutách vystupovala z vozu a brala si věci. Jake bydlí v druhém patře. Než se Lisa rozhodla, kterým směrem se vydá, Stístko si vybral cestu po schodech na ochoz kolem celé budovy. Vůbec se nedivila, že ji pes vede. Prostě šla za ním a zhluboka dýchala. Teď padne kosa na kámen, opakovala si mimoděk Mitziino oblíbené rčení.

Zazvonila a zároveň kopla do dveří. Ruce se jí trásly, nohy podlamovaly, srdce bilo na poplach, přesto čekala, až se dveře otevrou. Když se konečně otevřely, zamrkala. Jak dlouho snila o tomto okamžiku? Představovala si ho snad tisíc nocí. Jake měl na hlavě vrabčí hnízdo a na sobě jen zelené boxerky. Aniž by se podíval na pozdní návštěvnici, zabručel něco jako: „V tuhle hodinu je třeba mít zatraceně dobrý důvod na návštěvu.“

„Pokud vím, hledáš ty mě! Tak prosím, Jakeu, jsem tady.“ Štístko se kolem nich protáhl a vběhl do bytu.

Lisa zničehonic máchla pěstí a praštila Jakea přímo do nosu takovou silou, že zavrával a couvl. „To máš za to, že jsi mi lhal.“ Udělala krok dopředu a uhodila ho znovu. Tentokrát trefila koutek jeho levého oka. „A to za to, že ses na mě vykašlal, když jsem tě nejvíc potřebovala.“

„Proklatě, co to vyvádíš?“ vykvikl Jake. Opět se přiblížila a nabrala ho ohnutým kolenem do podbřišku. Nečekaný úder ho složil až dozadu na gauč. „A to je za to, žeš mě dost nehledal. Tak něco řekni, ty mizerný prolhaný... advokáte.“

„Auvajs, to bolí. Hrozně to bolí.“

„Sklapni, Jakeu. Nesnáším chlapy, co naříkají.“

„Udělalas ze mě invalidu. Pálí mě celý obličej a o dalším ani nemluvím... Copak ses zbláznila? Mělas mi normálně zavolat. Víš, kolik je hodin? Co teď chceš?“ Několikrát se nadechl a vydechl. „Tvůj pes mi skáče po nábytku.“

„Zmlkni, ty pokrytče. Ze srdce tě nenávidím, Jakeu Forreste. Přišla jsem ti oznámit, abys mě nechal na pokoji. Jestli se ke mně ještě jednou přiblížíš, udám tě na policii, že mě špehuješ. Pokud ti to nedošlo, opozdil ses o patnáct let. Tak něco pověz, Jakeu Forreste, nebo ti skopu prdel do kostky. Jak vidíš, jsem toho schopná.“

„Jsi opravdu natvrdlá, že? Tos možná mohla zkoušet, když jsme byli malí. Dneska na mě nemáš. Posiloval jsem. Bože můj, ani netušíš, jak to bolí.“

„Doufám, že chčípneš, ty všiváku. Okamžitě slib, že už mě nebudeš obtěžovat. Ze mě nebudeš špehovat ani pronásledovat. A že celému městu nevykecáš, že jsem se vrátila. To je jediné, co vy advokáti umíte, otravovat lidi a plácát blbiny. Už jsem ti řekla, jak tě nesnáším? Slíb, že už tě neuvídím, nebo z tebe vymlátím poslední kapku života.“

„Dobře, dobře. Jestli to chceš. Ale než cokoli slíbím, vyjasníme si pár věcí. Dáš si něco k jídlu nebo k pití? Mitzi

vždycky říká, že hostům se musí něco nabídnout.“ Jake zasténal. Bože, ta je ale krásná, když se zlobí. Najednou si uvědomil, že na sobě má jenom boxerky. „Dovol, abych se oblékl. Vydrž, neodcházej, prosím.“

Dělá si srandu? pomyslela si Trinity. Stála tam jako přibitá. Zmínka o Mitzi jí vzala odvalu. Mitzi, ta jedná na celém světě ji opravdu měla ráda. Zahlédla svůj obraz v zrcadle v předsíni. Vypadala jako divoký tvor z jiné planety.

„Pojď zatím do kuchyně. Udělám čaj nebo kafe, neboj se, neotrávím tě. A tvůj pes mi leží na křesle,“ zdůraznil.

„To mi tak vadí. Vsadím se, že je z tebe mizerný právník. Nenajala bych si tě ani za živý svět.“

Jake chystal kávu, ale nedal se. „Na to, abys byla právníkem, potřebuješ dobrou hlavu, na rozdíl od někoho, kdo peče svatební dorty. I pitomec dokáže upéct dort, naplácat na něj nějakou matlaninu a doprostřed píchnout postavičky nevěsty a ženicha.“

Lise vhrkly do očí slzy. „Musela jsem z něčeho žít,“ ohradila se utrápeně. „Ty to neznáš, ty ses narodil se zlatou lžičkou v puse... A jestli se někdy vdám, svatební dort rozhodně nechci. Objednám si jablkový koláč, abys věděl.“

Jestli jím něco v životě otrásl, stalo se to právě teď. „Jablkový koláč vůbec není špatný. Docela tě chápu. Vsadím se, že stovky lidí si místo přeplácaných svatebních dortů dneska kupují na svatbu jablkové, dýňové nebo rybízové koláče, proč ne?“

Lisa se rozplakala. „Tak mi někoho jmenuj,“ vzlykala.

Dostala ho. Mitzi by věděla, co na to odpovědět. Jakmile nemůže říct pravdu, pokaždé něco vymyslí. „Třeba Heft a Alice Nevinsovi měli velký hranatý borůvkový koláč na ozdobném papíře. Všem se to moc líbilo. Pak si nevěsta od něj ušpinila svatební šaty, ale to nevypadalo moc dobře,“ lhal Jake, jak jen mohl. Mitzi by na něho byla pyšná.

„Lžeš. Víš, že nenávidím lháře. Dej mi kapesník.“

Kapesník, to je problém. Má na skladě sto rolí toaletního papíru, ale kapesníčky ve výprodeji nebyly. Odběhl a vrátil se s jednou rolí. „Je opravdu jemný, dvojvrstvý s vlisovaným vzorem.“

Lisa se natáhla a vzala si celou roli. „Stejně tě nesnáším.“

„To už jsi mi řekla. Dvakrát. Pochopil jsem to. Teď bychom si měli promluvit jako dva rozumní dospělí lidé, ne? Když mi zaplatíš dolar, budu tě klidně zastupovat. Pak bude všechno, co mi povíš, jen mezi námi dvěma. Nikdy nikomu nepovím ani slovo, když to

nebudeš chtít. Mimochodem, dám ti slevu, jestli je pro tebe dolar moc. Stejně už nemám praxi. Nechal jsem toho před několika týdny, ale samozřejmě můžu lidi zastupovat, to ano.“ Byl si vědom toho, jak blábolí. Přesto se zdálo, že ho Trinity poslouchá. Mnula si oči. „Ty a můj právník! To fakt těžko!“ Jake ucuknul. Mluvila o něm jako o nějakém d'áblovi. „Jsem zatraceně dobrý právník, Trinity. Natolik dobrý, že se mě už delší dobu snaží získat Montroský institut z Washingtonu, abych pro ně dělal. A nabízí plat v šestimístných číslech, abys věděla.“

„To na mě dojem nedělá,“ ohrnula nos Lisa. Vyhrabala z kapsy kraťasů třicet sedm centů, drobné, které tam hodila, když si kupovala kafe ve Wendy's. Položila je na stůl.

Jake si je ihned shrábnul do dlaně, aby si to nerozmyslela. „No, právě sis najala právníka, Trinity.“ Málem skákal radostí, když jí vypisoval stvrzenku. Nemohl si pomoci. „Vypadáš mnohem líp než si tě pamatuju,“ řekl. „Cos povídal?“ zeptala se Lisa, přestože ho dobře slyšela. „Nic důležitého. A teď povídej. Co se děje? Proč ses tak najednou vrátila?“

Šoupala nohama po podlaze a přejížděla pohledem po pěkné kuchyni. Těžko hledala slova. „Bylo na čase. Koneckonců jsem tady prožila patnáct let, je to pro mě domov. Asi už půjdu, je vážně pozdě.“

„Ale... jak ti mám pomáhat když... Jak to myslíš, že bylo na čase? Musíme si promluvit. Právě sis mě najala.“

„Ne, nemusíme. Najala jsem tě jen proto, abys mlčel. Jestli porušíš naši dohodu a řekneš někomu, že jsem tady, prásknu tě advokátní komoře. A fakt tě nesnáším, Jakeu. To se nikdy nezmění. Jenom abys věděl, já ti nikdy nic neodpustím.“

Jake ztuhl. „Přišla jsi ke mně a já tě nezval. Chceš se chovat jako zastydlá pubertářka? Tak do toho. Věřil jsem, že jsi dospěla. Kdyby Mitzi věděla, jak jsi ke mně dnes vtrhla, asi by tomu nevěřila. Tady si asi neuvědomuješ, co jsi jí provedla. Ranila jsi ji do hloubi duše. I Hendersonovy jsi zarmoutila, o sobě ani nemluví. A aby bylo jasno, Mitzi si najala nejlepší detektivy z celé země, aby tě našli, takže si to svoje obviňování někam schovej. Já tě taky mám plné zuby, abys věděla. To pečení ti asi vygumovalo mozek. Vezmi si psa

a jdi si. Mám dost svých starostí, nepotřebuju se hrabat v cizích sračkách. Neboj se, Mitzi nic nepovím, ale stejně už ví, že jsi tu. Pokud tě to zajímá, našli tě její geriatričtí stopaři, Ardeth Gambleová patří k nim. A ještě maličkost; klidně bych tě mohl obvinít z napadení a ublížení na zdraví. Jsem právník, víš! Co tu ještě stojíš, padej už!“

Lisa vycouvala od stolu, prošla kolem Štístka, který ji naprosto ignoroval, a otočila se ke dveřím. Otevřela a čekala na psa, který se zrovna bránil před Elwayovými vystrčenými drápy. Hlasitě hvízdla. Pes si jí dál nevšímal, proto se vrátila a chytila ho za obojek. Kňučel a stavěl se na zadní, přesto se jí ho povedlo vytáhnout ze dveří. Elway se jako blesk přehnal kolem Jakea za dívkou se psem. Právník bezmocně přihlížel, když si jeho kocour klidně naskočil do saturnu. Nesnesitelně ho pálily oči, proto se opřel o zábradlí ochozu.

„I to zvíře pozná, kdo má charakter,“ houkla na něj Lisa. Pak zamumlala: „Seženu si přepravku a zítra ti ho přivezu.“

Jake se díval za odjíždějícím vozem, dokud nevyjel z parkoviště. Měl pocit, že právě ztratil nejlepšího přítele.

Kapitola devatenáct

Lisa si v duchu nadávala celou cestu zpátky do domečku, který se stal jejím novým domovem. Kde proboha vzala ten šílený nápad postavit se Jakeovi násilím? Co dokázala, kromě toho, že si za třicet sedm centů najala právníka? Za starých časů uměla lidi přesvědčovat po dobrém i po zlém. Třeba se v ní s návratem probouzí její staré já. Nakonec to není špatné. Protože cítila, že ke konfrontaci se Sarabess Windsorovou bude pořádnou dávku kuráže potřebovat.

Až na odbočce k domu Ardeth Gambleové si Lisa uvědomila, že nemá žádný plán. Náhlý odlet BL všechno pokazil. K tomu má na krku kocoura Jakea Forresta.

Vypnula motor i světla. Kolem se rozhostila temná sametová noc. Skoda že nenechala na verandě svítit světlo. Štístko se hrnul z auta, Elway za ním. „Prosím, neštěkej,“ sykla Lisa na psa. „Nechceme přece vzbudit paní Gambleovou.“

Uvnitř si nalila sladký čaj a vyšla s ním ven. Posadila se do houpacího křesla. Se psem a kocourem po boku se cítila bezpečně.

Nad hlavou se jí klenula obloha posetá hvězdami, sem tam zahlédla i světlušku. Jako malá je chytala, aby zjistila, proč svítí. Nikdy na to nepřišla, stejně jako dodnes neví, jak můžou cikády pouhým třením nožiček vydávat tak libé zvuky. Jake to tehdy všecko věděl, jenže tenkrát ho nechtěla poslouchat. Když byli malí, všeználek Jake znal odpověď na každou otázku. Nebo tomu aspoň věřila. Přestože dnes byl Jake

ospalý a neučesaný, jí připadal nebezpečně vzrušující. Ani ona ho určitě nenechala chladným. Co si jen počne?

Štístko hrdečně zavrčel. Elway se nenechal zahanbit, prohnul hřbet do luku a začal prskat. „Pššt, to je jenom žába pod stromem,“ uklidnila Lisa zvířata. Musí něco vymyslet. Hlavně by si měla srovnat v hlavě, proč vlastně do Crestwoodu přijela. Ano, chtěla se vymanit od Kolinových, ale podle BL si lže do kapsy, když tvrdí, že sem utekla před Jakém. Je fakt, že od Kolinových mohla utéci kamkoli. Uvědomila si, že se vrátila, aby pokračovala ve vlastním životě. Chtěla být taková, jako byla předtím, než odsud odešla.

Udělal taklik chyb. Srdce se jí z toho svíralo bolestí. Ano, je vinna.

Může jí pomoci jediná osoba na celém světě – a rozhodně to není Jake. *Jenže co ten nejmilejší nejlaskavější člověk na celém světě udělá, když se Lisa objeví na jeho prahu? Obejme ji nebo vyhodí?*

Najednou pochopila, že to musí zjistit teď hned. Mitzi přece nikdy nespí. Bez rozmyslu zavřela zvířata do domu a vyrazila.

Za sedmnáct minut brzdila jen pár kroků od Mitziiny velké verandy. V očích jí pálily slzy, už když vystupovala z auta. Nohy ji nechtěly poslouchat, přesto vystoupala po schodech. „Mitzi, kde jsi?“ zavolala chraptivým hlasem tak, jako to dělávala před lety. Sotva dýchala, když čekala na odpověď.

Ten hlas by poznala i pod vodou. Málem se jí podlomila kolena.

„Už na tebe čekám, dítě.“ Měla starší hlas a taky trochu zastřený. Drobná stará dáma se vyhoupla na nohy. „Dobrý bože! Jsi to opravdu ty, Trinity?“

„Ano, Mitzi. Jsem to já. Ježíši, nemáš ponětí, kolikrát se mi o tobě zdálo, kolikrát jsem tě ve snu volala.“ Slzy se jí koulely po tvářích, když se objaly a Mitzi ji překvapivou silou přitiskla k sobě. Nic lepšího si Lisa – Trinity neuměla představit.

„Drahé dítě. Neuběhl jediný den, abych na tebe nemyslela. Trápila jsem se, protože jsem se o tebe strašně bála, v noci mě budily hrozné představy. Musíš si hned sednout a povědět mi proč, kdo tě k tomu dohnal, prostě všecičko. Nic nesmíš vynechat. Chci vědět každický detail, rozumíš?“

„Jestli to udělám, povíš mi pak, proč mě Jake po tolika letech hledá? Zdá se mi, že se do toho pustil trochu pozdě.“

„Samozřejmě, ale nejsi k němu úplně spravedlivá. Když ses ztratila, Jake ještě studoval. Já najala detektivy, aby tě našli. Ale nenarazili na jedinou stopu. Nechápala jsem to. Po nějaké době jsem to vzdala. Počkej, musím ti přinést čaj, pak se posadíme, budeme koukat na světlušky a povídat si, dokud nevyjde slunce. Jasmín letos voní tak pronikavě, že jsem z něho úplně opilá. Hodně tu pršelo,“ rozpráhovala Mitzi ruce.

Lisa se schoulila do polštářů na staré houpací. Ano, tady se cítí nejvíc doma. Usnula dříve, než za sebou stařena zavřela dveře.

Mitzi měla nervy napjaté k prasknutí. Vrátila se dozadu do domu a zavolala synovci. Vyslechla celou jeho tirádu, pak mu poručila, ať konečně zmlkne. „Poslyš, chlapče. Trinny spí u mě na houpací. Je to ona, Jakeu. Je u mě. Přijela sama. A dost plakala. Šla jsem pro čaj a ona mezitím usnula. Je tak krásná, Jakeu, neuvěřitelně krásná. Harold tvrdil, že se změní v překrásnou labuť, a měl pravdu. Je mi tak líto, že jsem ji neviděla dospívat.“

Pak chvilku poslouchala Jakea. „Cože? Byla u tebe? A zbila tě? Jak by mohla zbít chlapa jako ty? Prosím tě, kocoura ti určitě neukradla. Ano, dobře, pak se jí zeptám. Nechce se mi věřit, že si tě najala, když tě předtím praštila. Cože? Za třicet sedm centů! No, snad jí vynahradíš, co jí dlužíš.“

Mitzi si přehodila sluchátko do druhé ruky, protože si chtěla loknout čaje. „Ne, nejedz sem. Nechci, abyste se mi tu hádali. Jestli tě praštila, jistě měla důvod. Nejsem na její straně. Tak dobře, jsem, ale ona nikoho jiného nemá! To jsem zvědavá, co pro ni za těch třicet

sedm centů uděláš?“ Mitzi sebou cukla, protože telefon začal bzučet. Synovec zavěsil. Usmála se.

Jake pochopil, že už neusne. Osprchoval se, oblékl a připravil si kávu. Zatímco překapávala, bezcílně chodil po bytě.

Chyběl mu Elway. Za nic na světě se kocoura nevzdá. Za nic na světě. Když se vrátil do kuchyně, padl mu zrak na hromádku drobných na stole. Třicet sedm centů. Kolegové by se uchehtali k smrti, kdyby se dověděli, že přijal klienta za takovou sumu. No, ještě to Trinny rozkecá po celém městě a on bude všem pro smích. To by jí bylo podobné. Za těch okolností se s ní nemůže dát dohromady. Stejně k tomu nejspíš nikdy nedojde. Zaváhal, když si pomyslel, co jí o něm asi napovídá Mitzi. Nic dobrého, to je jisté.

„K čertů s tím,“ zabručel Jake a vzal si hrnek. Druhou rukou automaticky sbíral Elwayovy hračky. Hodil je do proutěného koše a posmutněl. Ten kocour mu vážně chybí.

Najednou dostal nápad. Mitzi mluvila o Trinny, ale o zvířatech neřekla ani slovo. Kdyby tam byly, pověděla by mu to jako první. Jasně, Jakeu, pálí ti to, určitě nechala psa i kočku zavřeně v domku. A teď spí u Mitzi na verandě. I příšerně nepraktický atomový fyzik by vytušil, co Jake udělá. V mžiku byl připravený ve dveřích. Nikdy by nevěřil, že by Elway dobrovolně odešel s cizí ženskou. Vybral si přece ze všech nájemníků v domě právě jeho. Má ho rád. A Jake se ho v žádném případě nevzdá kvůli nějaké holce, která mu dala přes hubu.

Na schodech se musel dvakrát zastavit, protože ho píchalo v třísech. V jeho očích jsou si s Trinity kvit, takže si klidně může vzít, co mu patří. Tak je to, Trinity. Jen počkej.

Když světla Jakeova vozu ozářila její dvorek, Ardeth Gambleová švihla nohama na stranu postele.

„Co je? Pořádají ty tvé nájemnice večírek nebo co?“ bručel Jim na své šesté noční cestě z koupelny.

„Nevím, Jime, vždycky to tu bývalo tiché místo. Nezdá se mi, že by ty holky nadělaly tolik rámusu, mají přece jen jedno auto. To víš, mladí lidi nepotřebují spát, jezdí si v noci sem a tam a ráno do práce. Nikdy to nepochopím.“

„Já myslel, že taky nebudeme spát,“ zabručel Jim a natáhl si kalhoty. „Asi bych zas něco snědl.“

Ardeth se mimoděk koukla na pásek svého županu. „Asi asi,“ řekla pichlavě. „Víš, Jime, čekala jsem... doufala jsem... totiž, nepředpokládala jsem, že budu celou noc servírovat jídlo.“

„Chceš mi tím naznačit, že vyzváníš holkám z klubu, že se mi nepostavil?“

„Jime, upadnout do komatu a nemít ho v pozoru jsou dvě různé věci. Podle mě bychom si měli od sebe trochu odpočinout a pak to zkusit znovu. Víš, měli jsme moc vysoká očekávání. V našem věku se musíme... prostě se musíme přizpůsobit věku. Ten film o fotbale, co nebyl o fotbale, nějak nevyšel. Příští týden, až nacvičím choreografii, ti předvedu tanec s peřím. S pávím peřím, Jime. Dám ti čtyři dny, aby sis to promyslel. Tak, co si dáš?“

Velký Jim pomalu přešel k zadnímu vchodu. Uvažoval nad tím, co Ardie řekla. Ať to podáte jakkoli, jde tu o jediné – o *výkon*. Při pomyslení na selhání mu tuhla krev. „To není tvoje nájemnice, Ardie. Je to chlap a myslím, že kulhá. Co se to tu děje?“

Ardeth se kousla do rtu. Jako by to věděla. Nabrala do misky kokosovo-ananasovou zmrzlinu. „Asi měl tolik sexu, že se potřebuje vyspat. Měla bych mu účtovat nájemné, ať je to kdokoli,“ odsekla.

Velký Jim si nevšímal chladného tónu. „Chceš říct, že právě absolvoval hrubý bestiální sex a teď jde na návštěvu k těm tvým ženským? To nedává smysl.“

„Sklapni, Jime. Radši se cpi zmrzlinou. Jez a představuj si paví pera. Jestli se to povede, máš šanci příští týden kulhat jako ten chlap. Každý ví, že v sexu není žádná logika.“

Velký Jim vystřídal šest odstínů červené v obličeji. Při jídle se mu tráslý ruce.

Ardeth se uculovala, když si vzpomněla na paví pera. Hned zítra – vlastně dneska – až se Jima zbaví, pojede na molo a koupí si několik dalších. Tak čtyři by mohla stačit. Nebo třeba pět. Taký vezme zabarvenou žárovku, nejlépe růžovou. A jestli si vzpomene, koupí si i emulzi ve spreji na umělé opálení. Pokud jde o svádění, seznam nezbytných propriet je nekonečný. Když se jí to nepovede s Velkým Jimem, zkusí to se Simonem Jeeterem, ten pořád tvrdí, že je

jako živé stříbro. Jen to správně naplánovat. Pak vyhraješ, šťastně si opakovala Ardie.

Jim se cítil nesvůj, protože se rozhovor točil kolem citlivého tématu. Nechal zmrzlinu na stole a se slovy, že ho bolí v kříži, přistoupil k oknu. Těšil se, že mu Ardeth namasíruje záda. „Noční návštěva asi odjíždí, Ardie,“ prohlásil vděčně, že může pomyslet na něco jiného než na sex. Je sice starý, ale dobře vycítil, že mu Ardie skrytě vyhrožuje, přestože se o Simonu Jeeterovi hlasitě nezmínila. Všichni v klubu mu totiž přezdívali „pan Modrý“. Samozřejmě kvůli modré pilulce, kterou si neváhal kdykoli vzít.

„Je pozdě. Ať už je to kdokoli, má být doma v posteli. Nebudu tolerovat, aby mí nájemníci budili celé město. Beztak jim jen něco zavezl. Dojez tu zmrzlinu, než se rozteče, Jime.“

Jim se naklonil blíže k oknu. „Ne, nic tam nevezl. Spíš si něco z domu bral. Nese si to. Podle mě to vypadá jako kočka. Hele, on si bere i psa. Únosce psů!“ vykřikl zaujatý Jim. „Ale ne, toho psa asi nechce, to ten pes se nechce vrátit do domku.“

Ardeth toho měla právě dost. Rázně přistoupila k oknu. „Vždyť je to Jake Forrest! Dobrý bože, co ten tu dělá?“

„Vidíš, ne? Krade slečně Summersové psa. Musíme ho zastavit!“

„Tak dobře, Jime, klidně běž a vyříd' to. Ale já bych si to na tvém místě rozmyslela. Rozhodně se nechci dostat do křížku se synovcem Mitzi Grangerové, to ti povídám. Pochybuji, že by v noci kradl psa. Spíš se o něho má postarat nebo tak... Jake je přece právník. Ti psy nekradou. Jestli tu zmrzlinu nechceš, jdu ji vyhodit. Pojd'me zpátky do postele, Jime.“

„Ano, to dává smysl.“ Jim byl zničehonic naprosto vzhůru. Představa, že se má vrátit k Ardeth do postele, ho dost stresovala. „Nejsem ospalý. Sel bych si sednout ven na zápraží.“

„S tebou není žádná legrace, Jime,“ vyštěkla Ardeth. „No a? Je přece půlnoc,“ opáčil Jim. Ardeth se hrnula ke dveřím. *Mohlo by být i huř*, pomyslela si.

Právě když otevírala přední vchod, Jake řešil nepříjemné dilema. Elway se mu totiž silou mocí pokoušel vymanit z náruče, zatímco černý pes se rozhodl, že nastoupí se svým novým kočičím přítelem

do auta. „Kšš, hodný pejsek, utíkej pěkně domů, sedni si a hlídej. Elwayi, přestaň. Jedeme domů. Ten pes tu zůstane.“

Kočka s ním bojovala jako tygr. Jake byl s rozumem v koncích. Pak uviděl za kuchyňským oknem Ardeth Gambleovou s Velkým Jimem. „Doprdele! Za pět minut o tom ví Mitzi.“ Jednoduše hodil Elwaye na přední sedadlo a pokusil se psovi zablokovat vstup do vozu. „Poslyš, ty zůstaneš tady. No tak, hodný pejsek, jdi domů.“

Černý pes ostražitě čekal, až Jake bude nasedat do auta, připraven naskočit současně s ním. Jake dalších pět vteřin uvažoval, jak ho obelstít. Nic ho nenapadlo. I kdyby nastoupil a zavřel, aniž by pes vlezl za ním, stejně bude utíkat za autem. „Tak jo, zatracené zvíře, budiž po tvém.“

Nechal Štístka naskočit a usedl za volant. Elway předl tak nahlas, že si musel Jake na chvílku zacpat uši. „Ten pes pojede zítra domů, jasně.“ Elway mu vyskočil na opěrku hlavy a přátelsky Jakea d'obl do ucha. „Tak jo, možná s tím počkám do pozítří. Teď oba dolů a ticho, ať už konečně můžeme jet.“

Když Jake projížděl kolem domu paní Gambleové, zjistil, že před ním sedí Ardeth s Jimem a drží se za ruce. Byl celý vedle z toho, že na něho předtím nezavolali. Pak mu to došlo. Proč by se namáhali? Stačí, když nahlásí Mitzi, co viděli. Polohlasně nadával na kočku i psa, kterým to zjevně vůbec nevadilo.

Štístko jako džentlmen počkal, až Jake i Elway vystoupí z vozu. Pak vyskočil, rozhlédl se, zavětril a klidně ťapal za kocourem do druhého patra. Oba trpělivě čekali, až Jake odemkne dveře.

Elway skočil na sedačku a začal příst. Štístko se koukl na Jakea, pak na kočku a nakonec suverénně hopl nahoru vedle něho a spokojeně usnul.

Zítra Jakea čeká pěkné peklo, půjde po něm Mitzi i Trinity Hendersonová.

Kapitola dvacet

Mitzi, jako obvykle se zeleninovým džusem v ruce – tentokrát z červené řepy, vařené rebarbory a mrkve – se přesunula z houpacího křesla k zábradlí verandy, aby přivítala nový den. Přestože bylo jen

pár minut po šesté, poznala, že je čeká typický jižanský letní parák. Za necelou hodinu slunce vysaje blýskající se kapky rosy z trávníku, pak se automaticky spustí zavlažovače. Lidi vstanou a jako každý den půjdou do práce. Po ránu je snadné předpovídat, jak den začne.

Mitzi se přes rameno podívala na mladou ženu spící na houpacíce. Co se dá čekat od ní, to je těžké předvídat. Lisa se právě zavrtila a posadila. Rozhlédla se po verandě, jako by si nepamatovala, kde je, a pak si všimla Mitzi. „Kolik je hodin? Nechce se mi věřit, že jsem spala tak dlouho.“ Pronesla to spíš udiveně než omluvně.

„Něco po šesté. Káva je hotová. Víš, kde mám koupelnu, ne?“

Lisu překvapilo, jak věcně s ní Mitzi hovoří. Třeba udělala chybu, že sem v noci jela. Přikývla a zmizela v domě. Trvalo jí to jen pár minut. „Mám psa, Mitzi. Měla bych se vrátit a pustit ho ven. Nebo víš co, zajedu pro něj a přivezu ho sem, jestli ti to nevádí.“

„Ne, vůbec ne. Nepustím tě z dohledu, dokud mi neodpovíš na všechny mé všetečné otázky. Možná by stačilo, kdybych zavolala Ardeth a požádala ji, ať toho psa pustí sama, ne? Teď se klidně posad' a přemýšlej o těch patnácti letech života, o které jsi mě připravila. Vráť se hned, jak promluví s Ardeth. Dáš si loupák nebo toast?“

„Ne, díky, Mitzi, nikdy nesnídám.“ Mitzi vytočila Ardethino číslo a vysvětlila jí, co po ní chce. Pak chvilku poslouchala, oči jí vyjely až ke stropu a něco zabublala. Obratem volala Jakeovi. Poručila mu jako královna: „Okamžitě s tím psem přijedeš. Styď se, Jacobe. Únos psa? To se pro muže tvého postavení fakticky nehodí.“ Poté docupitala zpátky na verandu. Spokojeně přikývla, ať si to Trinity přebere sama. „A teď spust', mladá dámo.“

„Nevím, kde mám začít, Mitzi. Víím, že se na mě zlobíš. Moc mě to mrzí. Kdybych tak... Kdyby – chyby. Nedá se změnit, co se stalo, nejde to ani nijak vylepšit.“

Mitzi usedla do houpacího křesla a zapálila si cigaretu. Vyfoukla dokonalý kroužek kouře. „Jsem snad Jack Rozparovač? Mělas přijít ke mně, ne utíkat. Já bych ti moc ráda pomohla. Bylo od tebe strašně kruté ztratit se beze slova.“

Lisa si nervózně mnula ruce. „Byla jsem mladá. Tehdy jsem uvažovala jinak. Zkoušela jsem volat Jakeovi, jenže on... Neměl čas si se mnou promluvit.“

Mitzi viděla, jak mladá žena ztuhla. „Pokračuj, nechám si svůj komentář až nakonec,“ bafala zuřivě z cigarety.

Lisa si olízla suché rty. „Jako holka jsem si vždycky myslela, že jsem adoptovaná. Lillian s Johnem... starali se o mě, ale nechovali se jako opravdoví rodiče. Nikdy mi nepřipadali v tomhle normální. Jednou jsem se o tom zmínila Jakeovi a on si ze mě dělal legraci. Tak jsem o tom nemluvila, jen jsem si myslela svoje.“

Pak jsem jednou asi v sedmi nebo osmi letech musela k Emily na oslavu narozenin. Všechny děti se sešly nahoře na Windsor Hill. Dobře víš, jak ta zábava na rozkaz probíhala. Jake tam byl taky. Lillian mě navlíkla do svátečních šatů a černého kabátku. Jake se mi posmíval, že vypadám jako blbeček. Dala jsem mu za to jednu do zubů. No, ta oslava byla úplný horor, Emily byla opravdu ufnukaný zmetek. Byla protivná na všechny kromě Jakea. Toho zbožňovala. Po večírku šli všichni domů, jen já musela čekat, až mi paní Windsorová nechá sbalit výslužku pro Lillian a Johna. Vyšla jsem ven, jenže se spustil liják, proto jsem zůstala a čekala pod střechou u vchodu, až déšť ustane. Paní Windsorová s Jakeovým otcem, aspoň si myslím, že to byl on, vyšli na terasu a bavili se spolu. Samozřejmě netušili, že je slyším.

Tehdy jsem jim všechno nerozuměla, ale s přibývajícím věkem jsem si mnohé dala dohromady. Pan Forrest jí nadával kvůli mně. Že je strašně krutá a že toho jednou bude moc litovat. Ona opakovala, že k tomu nikdy nedojde, protože nějaká Grace a nějaká Louise jsou dávno pryč. Pan Forrest na to namítl, že slepice se vždycky vrací zpátky do kurníku. Později jsem se Lillian zeptala, co to rčení znamená, a ona mi to nějak dětsky vysvětlila. Stejně jsem jí nevěřila. No a paní Windsorová pak povídala, že nikdy nezjistím, že s tím měla něco společného. Myslím, že tehdy jsem si poprvé pomyslela, že mě adoptovali, hádala jsem, že paní Windsorová tu adopci zařizovala.

Lillian s Johnem si pozdě večer hodně v ložnici šeptali. Občas jsem zaslechla něco, co mi nedávalo smysl. Pak si mě oblíbil pan

Windsor, když jsem chodívala k tobě na návštěvu. Měla jsem ho moc ráda. Hrála jsem si, že je můj opravdový táta a ty moje skutečná máma. Jenom jsem nechápala, proč chcete, abych sem chodila tajně a aby o tom Lillian s Johnem nevěděli. Bylo pro mě sice bezvadné mít takové tajemství, ale nerozuměla jsem tomu.

Jednou jsme si právě tady na verandě vymýšleli příběhy; Harold dělal, že je král, a já byla princezna. Pak mi řekl, že až mi bude třicet, zdědím i královské bohatství. Zeptala jsem se, co s ním mám dělat, a on se rozesmál a poradil mi, abych vzala velké koště na prokletou čarodějnici na Hill a pěkně ji odtamtud vymetla. Připadalo mi to tehdy legrační. Dodal vážně, že budu moct dělat, co budu chtít, protože dostanu od krále tolik peněz, že si to budu moci dovolit. Pak zvážněl a doplnil, že se princezně nesmí nic stát, jinak že všechno získá ta čarodějnice.

Po Emilyině smrti jsme už na Hill nemuseli chodit. Zůstal mi jen Jake, ale ten se najednou choval, jako bych ho otravovala. Měla jsem ho moc ráda, vůbec jsem neviděla věci reálně. Myslela jsem, že umřu, když odjížděl na školu. Slíbil, že bude psát a volat, jenže... No, to vlastně není důležité.

Tu noc, kdy jsem odjela, přišla k Lillian a Johnovi paní Windsorová. Byla jsem nahoře v pokoji, ale všechno jsem slyšela. Lillian nepatřila k těm, kdo by někomu odporovali. Byla tichá a mírumilovná, mluvila jen, když musela. Ten večer se změnila. Poznala jsem, že paní Windsorovou nesnáší, ale že ji respektuje. John neměl na vybranou, musel poslouchat, jinak by ho vyhodila. Ale Lillian na ni ten večer zvedla hlas.

Prohlásila, že je načase poohlédnout se po škole a taky zjistit, co bych chtěla v životě dělat. Dodala, že potřebuji rovnátka a že ta stojí hodně peněz. Paní Windsorová jí odpověděla, že to není její problém. Podle ní jsem si měla najít práci někde v obchodě ve městě. John pořád opakoval, aby byla Lillian zticha, ale ona se nedala zastavit. Prala se za mě, vysvětlovala, že jsem ve škole nejlepší a že si zasloužím pořádné vzdělání. Paní Windsorová se nevzdávala.

A pak... pak to z Lillian vypadlo. John ji uhodil a ona se rozbřečela. Slyšela jsem... slyšela jsem Lillian paní Windsorová říct, že ona je moje matka a měla by se o to postarat. Řekla taky, že mě

porodila jen proto, aby Emily získala kostní dřeň. Proto mě dala Hendersonovým, aby mě vychovali. Konečně jsem pochopila, proč je na mě Harold tak hodný. Tys to taky věděla, Mitzi. Řekla bys mi to vůbec někdy? Chystal se někdo oznámit mi laskavě pravdu? Proto jsem se sebrala a utekla.“

Mitzi se sevřel žaludek, když viděla, jak je mladá žena rozhořčená. Snesla obviňující pohled Trinity, ale když hledala slova, ztěžkl jí jazyk: „Nebylo na mně, abych ti to pověděla. To Harold... on se snažil říct ti to. Opravdu tě miloval, Trinity. Nechal ti obrovské peníze, jsi bohatá mladá dáma. Král se postaral o svou princeznu. Taky bys měla vědět, že tě chce Sarabess Windsorová nechat prohlásit za mrtvou, aby tě o peníze připravila. Pokud sis to nedomyslela, právě ona je ta zlá čarodějnice, kterou máš vymést z Windsor Hill. Jakmile se

prokáže, že jsi dcera Sarabess a Herolda Windsorových, jsem oprávněna předat ti veškerý majetek prozatím uložený na zvláštním fondu. Dojde k tomu v den tvých třicátých narozenin, tedy patnáctého ledna.“

„Ty si snad myslíš, že jsem se vrátila kvůli penězům? Přijela jsem, protože jsem se tu chtěla schovat, prostě jsem doufala, že Jakea nenapadne, že jsem se mu skryla přímo pod nosem. Jsem tu doma. Najdu si práci, pronajmu si byt a začnu znova. Tu ženskou z Hill nechci ani vidět. Klidně jí ty prachy dejte, mně je to fuk.“

„Ne, Trinity, tak snadné to nebude. Jediný způsob, jak může Sarabess získat tvůj fond, je, že prokáže, že nejsi její a Haroldova dcera. Ty peníze patří tobě, protože to tvůj otec tak chtěl. A s jeho poslední vůlí to taky není jednoduché. Sarabess tvrdí, že sepsal později ještě jednu, která tu předchozí popírá. Jake i já jsme si jisti, že jde o podvrh, že ji zfalšovala s pomocí Jakeova otce. Víceméně by se to dalo rozlousknout u soudu, ale pokud se přihlásíš před třicátými narozeninami, je to v podstatě jedno, protože v obou závětech stojí, že se na tebe má ten fond převést. Pochybuji, že Sarabess půjde k soudu, když ses tu teď objevila. Jak už jsem řekla, na fond nemá žádné právo, jedině kdybys umřela nebo kdyby se prokázalo, že Harold není tvůj vlastní otec.“

Lisa zalapala po dechu. „Že by se Jakeův otec k něčemu takovému propůjčil? Nevychodilo by ho z advokátní komory?“

Mitzi pokrčila rameny. „To na povrch vyplave později. Teď chci vědět, kam jsi utekla a jak se ti podařilo zamést stopy před nejlepšími detektivy, které jsem tehdy najala.“

Lisa se zasmála. „Prostě jsem měla štěstí, víš. Doběhla jsem na dálnici a začala stopovat. Zastavil mi tirák. Jel domů do Pensylvánie. Hned poznal, že jsem utekla z domu. Poprosila jsem ho, aby mě vzal co nejdál. Sebrala jsem všechnu hotovost, co jsem našla v Lillianině peněženke a v kuchyňské doze na cukroví. Sice mi to nějakou dobu trvalo, ale poslala jsem je do posledního centu zpátky, tak se na mě tak nekoukej, Mitzi.“

„Nijak se nekoukám. Dávno o tom vím, nechalas tam úpis a zaplatila za dva roky.“

„Po cestě jsme si povídali. Sven mě pak vzal k nim domů. Inga, jeho manželka, mě přivítala s otevřenou náručí. Chovali se ke mně jako k vlastní dceři; neměli totiž děti. První roky to bylo bezvadné. Asi bys chtěla vědět, jak jsem získala jinou identitu. Zařídil to Sven. Po dvou týdnech jel někam do Západní Virginie. Zastavoval vždycky na stejných odpočívadlech, no a u jednoho městečka zrovna dělali sbírku na pohřeb. Při nehodě tam zabili patnáctiletou dívku jménem Lisa Summersová. Sven nějak získal kopii rodného listu, šel si pro ni na místní úřady. Netuším, jak přišel k jejím školním vysvědčením, ale měl je. Celé roky jsem používala její kartu zdravotního pojištění, takže mě podle jména nikdo nemohl najít. Ta dívka mimochodem studovala s vyznamenáním.“

Rychle jsem si na nový život zvykla. Kolinovi jsou prostí lidé. Pracovala jsem pro ne jako d'as. Měla jsem i kamarádky. Pomáhala jsem v pekárně, naučila jsem se dělat svatební koláče. Samozřejmě jsem se nechtěla stát cukrářkou, ale oni si na mou pomoc zvykli spoléhat. Uklízela jsem v domě, vařila, pracovala v obchodě i v pekárně. Nakonec jsem i sekala trávník.

Když jsem dodělala střední školu, Inze se zhoršila artritida, v celé oblasti nastala deprese, zpomalily se obchody, kromě několika letních měsíců nám přestaly chodit objednávky. Sven šel jako řidič tiráku do důchodu, takže s rozpočtem taky moc nepomáhal. Nakonec

mi toho naložili tolik, že jsem začala svůj život nenávidět. BL, to je má nejlepší kamarádka, mě varovala, že mě jen využívají. Povídala, že jsem jejich otrokyně. Měla pravdu, ale já nevěděla, jak se z toho vymanit. Právě jsme se chystali zavřít pekárnu, když se v městečku objevil Jake. To je celé.“

Mitzi pohlédla na ustaranou mladou ženu a povzdechla si. „Proč jsi mi jen nezavolala?“

„Napadlo mě to snad každý den, Mitzi. Zdálo se mi o tobě i o tvém domě. Snila jsem i o Jakeovi. Jenže jsem se cítila Kolinovým zavázána. Jak bych je mohla opustit, když bojovali o obživu? Jenže pak jsem zjistila, že je to všechno jedna velká lež.“

„No, stejně ses moc nesnažila dostat se zpátky,“ poznamenala Mitzi.

„Za těch okolností... Máš pravdu. Ale teď jsem tady. A chtěla bych si od tebe půjčit nějaké peníze,“ řekla Lisa zpříma.

Mitzi udiveně zvedla jedno obočí: „Půjčit? Pročpak?“

„Chci najít způsob, jak Kolinovým poslat padesát tisíc dolarů, samozřejmě anonymně. Chci se zbavit pocitu viny, který mě trápí. Zaplatili za má rovnátka i za roky na škole. Taky mi koupili starší auto. Ano, dělala jsem pro ně, ale přestojím něco dlužím. Bude mi nějakou dobu trvat, než ti to splatím, ale splatím to do posledního centu. Uděláš to pro mě, prosím?“

„Samozřejmě. Ovšem můžeš taky přijmout ten fond, který ti patří, a udělat mnohem víc.“

„Už jsem řekla, nechci ho. Ale jestli ten fond řídíš, vezmi těch padesát tisíc z něho. To by šlo, ne?“

„Snad ano. Co budeš dělat, Trinity? Myslím se Sarabess? Vyjádřila se, že jestli tě najdeme, bude požadovat testy DNA. Kupodivu si byla dost jistá, že tě nikdo nenajde. Přitom Jake říkal, že by tě poznal kdykoli a kdekoli. Prý jsi tak krásná. Víš, že tě měl moc rád, už když jste byli děti? Mimochodem, pověděl mi i o té epizodě ve stodole. Proto jsem ho tehdy poslala do tábora jako vedoucího. Tedy pokud tě to zajímá.“

„Nezajímá. Tak, teď víš všechno. Promiň, musím jít. Ceká na mě pes.“

Mitzi zamrkala. Měla by jí oznámit, že psa má zrovna Jake. Ale neoznámila. „Kdy potřebuješ ty peníze?“

„No, doufám, že by to právníci zařídili tak, aby Kolinovi netušili, odkud ty peníze přišly. Nechci ani, aby někde zůstalo razítko pošty Crestwoodu. Nesmí vědět, že je to ode mě. Ale chci, aby peníze měli.“

„Postarám se o to, dítě. Jake má jejich adresu. Zůstaneme... přítelkyně, nebo mě chceš ze svého nového života vyškrtnout?“

„Ach Mitzi, proboha, to ne! Jenom... musím zakotvit zpátky v Crestwoodu. Chci tu zapustit kořeny. Jsem realista, dobře vím, že se nedá pokračovat tam, kde jsme skončily.“

Jsem dospělá. Ale pořád tě mám ráda. Samozřejmě si přeju, abys byla součástí mého života. Sama nevím, co uděláme se Sarabess Windsorovou. Jedna má polovina by s ní nikdy nechtěla mít nic společného, ale druhá půlka by se s ní chtěla sejít, aby si to s ní od plic vyříkala. Musím si to rozmyslet. Kolik je vůbec v tom ohromném fondu, o který jí tolik jde?“

„Víc, než bys dokázala utratit za dva životy.“

Lise se zablísklo v očích. „Až tolik?“

„Jo.“

„A vážně bych mohla vymést zlou čarodějnici z Windsor Hill?“

„Velmi jednoduše.“

„Fakt jsem se Jakeovi líbila, nebo sis to vymyslela?“

„Copak si někdy vymýšlím? Dokonce věřím, že ho to nepřešlo. Když rozehraješ čistou hru, uděláš z mého synovce – zavlého starého mládence – ženáče.“

Lisa se rozesmála. „Proč bych to proboha dělala, Mitzi?“ ohradila se rychle. „Ted' už půjdu. Musím jet něco nakoupit, jinak umřu hladu.“ Na rozloučenou Mitzi pevně objala. „Ještě dneska se vrátím, jestli ti to nevadí.“

Stařena přikyvovala a po tvářích se jí začaly koulet slzy, jen co auto vyrazilo na cestu.

Pak dlouho seděla na verandě a přemýšlela, co by měla podniknout. Má jet nahoru na Hill a informovat Sarabess, že je její dcera ve městě? Nebo spíš zavolat švagrovi právníkovi a sdělit mu, že 15. ledna převede fond na Trinity, protože se Haroldova dcera

vrátila? Po pravdě řečeno je oba může obejít. Stačí zatelefonovat Haroldovu právnímu zástupci a ten informuje Rifkina i Sarabess. Jenže to pak neuvidí, jak se Sarabess zatváří, až se dozví, že se Trinity vrátila.

Mitzi dopila hustý zbytek z hrnku, který celou dobu držela v ruce. Nejdříve promluví s Jakém, až pak se rozhodne. Doslova dotančila zpátky do obývacího pokoje, přešla do ložnice, osprchovala se a převlékla. Dala si práci s účesem i s výběrem šatů. Musí vypadat co nejlépe pro případ, že by přece jen jela na Windsor Hill. Vlastně nejde o to, *zda* pojedje, ale spíše o to, *kdy* tam pojedje. Doufala, že jí to Jake schválí. Jako malé dítě si držela palce.

Kapitola dvacet jedna

Lisa Summersová alias Trinity Hendersonová odbočila na příjezdovou cestu k Ardethině domu. Nemohla se dočkat, až se osprchuje a převleče do čistého. Prudce zabrzdila, vystoupila a rovnou se rozběhla k domku. „Jsem doma, Stístko!“ Pronikavě na psa hvízdla. Během několika vteřin poznala, že jak pes, tak kočka jsou pryč. Taky si uvědomila, že odjížděla k Mitzi tak rozrušená, že zapomněla zamknout vchodové dveře. *Bože, jak jsem jen mohla udělat takovou pitomost?*

Zapomněla na vážný rozhovor s Mitzi a zoufale přemýšlela, co si počne. Stístko ještě nezná okolí. Veterinář mu sice vyměnil mikročip za nový, ale co když si někdo bude chtít hezkého velkého psa nechat? Kočku není snadné tak chytit, dokáže žít i divoce. To znamená, že Jakeův kocour je volný. Rozbrečela se. Dá se vůbec něco dělat?

Správně by měla hned jet k Jakeovi a povědět mu, že jeho kocoura ztratila. Pak ho poprosí, aby jí pomohl obě zvířata hledat. Sice nesnáší právníky, ale měla by se tak zachovat.

V mžiku seděla zpátky ve voze. Prudce zatočila a vyjela na silnici. Za třicet vteřin poté, co zmizela za zatáčkou, zabrzdil u domu Ardeth Gambleové Jake. Přijel tak prudce, až mu od kol odlétaly kamínky.

Ardeth stála nad dřezem a právě cpala do kuchyňského drtiče ananasovou kůru, když zahlédla na příjezdové cestě Jakea, jak prudce brzdí a vypouští černého psa i kocoura. Doběhl k malému domku vzadu a otevřel dveře. V poslední vteřině pak chňapl po kocourovi a pevně ho přidržel.

Ardeth fascinovaně přihlížela, jak kocour prská a škrábe kolem sebe, jen aby se vymanil ze sevření. Mrkla, když Jake ucukl a kočka mu vyskočila z náruče. Naježila se, zpražila svého majitele pohrdavým pohledem a vrátila se ke dveřím, na které začala zuřivě škrábat.

Netrvalo dlouho, než se otevřely. Černý pes vyskočil ven a zavyl. *To je neobyčejně chytrý pes, když dokáže otevřít vchodové dveře,* pomyslela si Ardeth. Napadlo ji, že Mitziinu synovci vezme ven šálek kávy. Ti mladí jsou tak horkokrevní. Musí si zapamatovat, co se tu dnes dělo, a včas o všem zpravit Mitzi.

Ardeth si sotva všimla, že se s ní Jim rozloučil, protože spěchal ke dvěma lékařům. Měla Velkého Jima plné zuby nejmíň do pátku. Bez zájmu mu zamávala.

Ne, nenabídne Jakeovi kafe, má na práci lepší věci.

Jake byl otupělý z toho, co zvířata vyváděla, proto si sedl na schody vedoucí k malému zápraží. Pes i kočka na něho vděčně skočili. Elway spokojeně předl a černý pes kňučel, aby ho pohladil. Vyhověl oběma, stejně si potřeboval rozmyslet, co podnikne dál. „Tak dobře, dobře, zůstanu, dokud se panička nevrátí, i kdybych tu měl sedět celý den. Jak by řekla Mitzi, stejně se ve vás ani prase nevyzná.“

Vydržel sedět celou hodinu, než se váhavě přesunul do domku, kde hledal v zásuvkách kávu. Když spustil překapávač, připravil si i toasty a všechno si zanesl ven k rozvrzanému houpacímu křeslu. Obě zvířata spokojeně podřimovala na horním schodu.

Taky pomalu usínal, ale pronikavý štěkot ho ze spaní vytrhl. Přes pootevřené oko uviděl vedle svého vozu zabrzdit saturna. Rozbušilo se mu srdce, když se objevily její dlouhé opálené nohy v khaki šortkách a zbytek těla v jasně žlutém tričku. Jakmile se Trinity v bojovné náladě přiblížila, začal se bránit. „Přijel jsem si pro kočku.“

Zastavila se. „Tos mi nevěřil, že ti ji dovezu zpátky?“ vyštěkla.

Moc jí sluší, jak se vzteká, pomyslel si Jake. „No, sakra, ani moc ne. Nevěřím ti ani za mák, Trinity Hendersonová.“

Stála a nehýbala se. „Víš ty co, pane advokáte? Ani já ti nevěřím. Tak vypadni laskavě z mého křesla a verandy, pokud nechceš platit polovinu nájmu. A tu prašivou kočku si vezmi s sebou!“

Ze prašivou? Taková drzost! Jake měl pocit, že mu chodidla vrostla do země. Třeba se Trinity ovládne. Moc dobře si pamatoval, jak se umí vztekat. Nejčastěji se zlobila na něho. „Nebud’ protivná. Ta kočka je sice stará a... možná trochu zjizvená pouličními bitkami. Je prostě jiná než ten tvůj lump z reklamy na Pedigree. Samozřejmě myslím tvého pejska,“ dodal hádavě Jake.

Zpozoroval, jak se Trinity prudce rozběhla. Najednou začala mela. Jake vyskočil z houpacího křesla a chtěl přeskočit přes věkovité zábradlí. Zachytil se však za jeden sloupek, který držel nahoře plátěnou markýzu. Zároveň doběhl jeho starý kamarád nahoru. Jako by to nestačilo, Elway z plna hrdla zaječel a černý pes jedním skokem dohnal Jakea a chňapl ho za kráťasy. Trhl jen jednou a Jake, sloupek i celá markýza v jenom okamžiku povolili.

Ardeth Gambleová zůstala jako opařená, protože se jí nabídl pohled na Jakeův holý zadek i jeho celé okolí. Ihned si sundala sluneční brýle, aby si pohled vychutnala. „No ne,“ vypravila ze sebe.

„Stístko, lehni! Podívej se, co jsi provedl, Jakeu Forreste! Budu to muset paní Gambleové zaplatit! Ale, pán se najednou stydí! Moc pěkné pozadí! To my zaplatíš, ty... ty... advokáte. Nechápu, jak to že nenosíš pod šortkami slipy. Beztak máš vlka. Ale na to stačí dětský pudr na opruzeniny, to nevíš?“

„Sklapni, Trinity Hendersonová. Blbých sedmatřicet centů ti nedává právo... Zavři pusu a vezmi tomu psovi moje kráťasy. A jestli je roztrhá, to si piš, že mi je zaplatíš! Jsou od Ralpha Laurena. Mám je moc rád. Trvalo mi roky, než jsem si je příjemně natáhl.“

Lisa došla k Stístkovi, který spokojeně šortky cupoval. Jedna nohavice už byla na kusy, zip visel na poslední nitce.

Štítivě je vzala mezi palec a ukazovák, jako by z nich mohla chytit mor.

Ardeth Gambleová schovaná za keřem kamélií pozorovala mladou dvojici ve stavu největšího vzrušení. Musela si dlaní zakrýt

pusu, když Trinity mrštila šortky přes dvůr do větví jejího oblíbeného ořešáku.

„Tak si pro ně dojdi, krasavce!“

Ardeth myslela, že se z toho pomine. Půjde Jake nahý až k ořešáku? Kdyby tomu tak bylo, naskytl by se jí nádherný pohled na jeho vybavení pěkně zepředu. Musela zadržet dech, aby nevybuchla.

„Ty čarodějnice! Hned mi dones ručník nebo něco! Království za fíkový list!“

„Za minutku.“ Lisa se uculovala. Posadila se do nejbližšího houpacího křesla a zírala na právníka, hlavně tedy na spodní polovinu těla, přes kterou se pokoušel přetáhnout krátké tričko. „Už jsem ti říkala, jak tě nesnáším? Jestli ne, tak teď to víš.“

Jake v duchu hledal pádnou odpověď, ale nic ho nenapadalo. Stahoval tričko co nejníže, ale stejně ho nedostal níž než pod pupek. „Víš, co si myslím, slečno nesnáším tě Hendersonová? Myslím, že sice nenávidíš to, co jsem udělal, ale ne mě. Nikdy nemůžeš nenávidět přítele. Občas je nemáš ráda nebo tak něco, stejně jen po omezenou dobu, ale nenávidět je nemůžeš, protože to by od tebe bylo pěkně hnusné, když sis je sama vybrala. Už jsem se ti omluvil. Byl jsem na koleji, cítil jsem se strašně důležitý a navíc jsem ten telefon nevzal já! I Mitzi by se zlobila, kdyby viděla, jak se ke mně chováš.“

„Ušetři si ty řečičky, Jakeu. Jsou to jen advokátské výmluvy. Dobře víš, že ses zachoval hrozně a že se to nedá napravit. Budu počítat do tří. Jestli nevypadneš z mé verandy, poštvu na tebe psa.“

Ardeth Gambleová v duchu počítala zároveň s Trinity.

„Jedna! Dvě! Tři!“

Jake se ani nahnul.

Ardeth Gambleová spadla mezi kamélie.

„Štístko, vem si ho! Vyžeň toho... advokáta od našich dveří!“

Černý pes skočil na Jakea a olízl mu ucho. Elway mu hupsnul na hruď a snažil se mu vetřít pod triko. Lisa se rozesmála, smála se a smála a nemohla přestat. Jake polohlasně nadával a marně se snažil jednou rukou zbavit dřevěného sloupku, psa i kočky, protože druhou si stále přidržoval tričko.

Lisa přikročila k nim a zvedla zábradlí. Hodila ho do hustých azalek dole pod domkem. „Vezmi si svou kočku a jeďte domů.“ Podala mu ruku, aby mu pomohla na nohy.

Ardeth Gambleové vyschlo v puse. Nespouštěla z nich oči.

Jake natáhl ruku. Lisa ho jediným mohutným škubnutím chtěla zvednout, jenže jí ujely nohy a dopadla na polonahého Jakea. Znenadání se jeho obě ruce přesunuly k jejímu zátylku a rty se přitiskly na rty.

„Bože, tohle jsem si tolik let přál,“ stihl se nadechnout Jake.

Ardeth Gambleová byla v rauši. Musela zatřepat hlavou, aby se vzpamatovala. Tak dlouhý polibek nikdy neviděla. Celá vzrušená roztáhla kamélie, aby lépe viděla. Bože, kde má to tričko? Vyhrnuté až na žebra. Zalapala po dechu. „Díky,“ procedila tiše mezi zuby.

Jake přerušil líbání a zaculil se. „Tak, teď když jsme si to vysvětlili, byla bys tak hodná a donesla mi nějaký ručník, než dostane paní Gambleová schovaná mezi kaméliemi infarkt? Moc bych se nedivil, kdyby tě po tom, co viděla, vystěhovala.“

„Ona se dívala?!“

„Hmm.“

Lisa se třásla na celém těle. Úplně jí vypadlo, že muže, se kterým se líbala, z duše nenávidí. Plně ji ovládala stará Trinity. „No, tak jí poskytneme opravdu dobrý důvod, aby mě odsud vykázala.“ Udělala několik prudkých pohybů a její tričko i šortky letěly před domek. Pes i kočka po nich současně skočili. Lisa v krajkové podprsence a tangách přitiskla polonahé tělo k Jakeovi tak silně, že prosil o milost. „Ještě se dívá?“

„Uf, uf. Jejda, snad už odchází. Jo, vidím ji, jde pryč. Fajn, můžeme jít na to!“

Lisa se odkulila. V mžiku byla na nohách. Vyzývavě se nad ním tyčila.

„Vypadáš jako bohyně,“ vydechl Jake a myslel to vážně.

„Vypadám ještě lépe,“ vtipkovala Lisa. „Přiznej si, že se ti to líbání zamlouvalo,“ durdil se Jake, že si dělá legraci.

„Jasně, stejně jako se mi zamlouvá třeba kopeček zmrzliny.“ Jakea to ranilo. „Jak to myslíš?“

Lisa se zasmála a houpavě vykročila dovnitř pro ručník. „Že je to zatím hodně málo.“ Zmizela a za pár minut se objevila v zelených minišatech s ručníkem pro Jakea.

„Jak si stojím v porovnání s Amandou Pettijohnovou?“ nadhodila.

Jake se chvatně halil do modrého ručníku. „Že žárlíš, vid’? Zřejmě to Mitzi moc mluvilo. Měla by se starat o sebe. A teď vyřešíme náš problém, ta dvě zvířata prostě chtějí být spolu, to je jasné. Navrhuji, abys je vždycky jeden den měla ty a druhý já. Protože nocovali u tebe, je řada na mně. Přivezu ti je zítra ráno.“ Bylo těžké tvářit se jako autorita, když tu stál s ručníkem kolem pasu. „No, a pokud jde o to srovnání... když to vezmu jen tak z hlavy... měla bys zapracovat na... na svém výkonu. U mě bys sotva prošla.“

„Ty jsi ale šašek! Jeď už. Zítra přesně v osm chci svého psa. Jestli se opozdíš jen o minutu, nakopu ti. A Jakeu Forreste, dovez mi ten ručník. Patří paní Gambleové.“

Šašek! Přezdívali mu různě, ale to si ještě nikdo nedovolil. Zabolelo ho to. Zítra musí přijet včas, jinak si ho Trinity zase vezme na paškál. „No, jestli já jsem šašek, ty jsi pěkná potvůrka. A taky máš na zadku celulitidu. Viděl jsem to na vlastní oči!“ Řekl to tak zděšeně, jako by celulitida byla horší než spalničky, příušnice, pásový opar a dýmějový mor dohromady. „U někoho v tvém věku je to fakt nechutné,“ dodal po cestě k autu. Hvízdal na psa a na Elwaye.

„Nemám žádnou celulitidu!“ ječela za ním Lisa. Slyšela, jak se Jake vítězoslavně směje.

Jen jí auto zmizelo z očí, vběhla do koupelny a rozsvítila tam všechna světla. Vyhrnula si minišaty a vytáčela se a ohlížela, aby se ujistila, že opravdu nikde nemá pomerančovou kůži. Dokonce se sehnula, aby viděla své pozadí se všech stran. „Magor jeden!“ odfrkla a uhladila si šaty. Nemá žádnou celulitidu.

Ardeth Gambleová se vymotala z kamélií, nasadila si sluneční brýle a sunula se k desetiletému cadillacu s najetými čtrnácti tisíci kilometry. Na voze nebylo jediné škrábnutí, ba ani šmouha. Bůhvíproč jí nápad jet koupit paví pera už nepřipadal tak úchvatný jako ráno. Spíše se starala, na kolik jí stoupl krevní tlak.

Lisa nasedla do saturnu. Nastartovala a počkala, až se spustí klimatizace. Než se vrátí za Mitzi, zastaví se na farmě pod Windsor Hill. Je na čase, aby si promluvila s Lillian Hendersonovou. Jen doufala, že se nerozpláče. Návraty domů jsou dost stresující. Aspoň se to píše v povrchních časopisech. Jestlipak by jí Mitzi takovou návštěvu schválila.

V hlavě jí vířily myšlenky a rozbíhaly se do všech směrů. Bude myslet na cokoli, jen aby se nesoustředila na Jakea a na to, co se jí stalo na verandě. Beztak si musí od Mitzi půjčit peníze, aby zaplatila paní Gambleové škodu. Jeden polibek nic neznamená, pokud sama neuzná za vhodné, aby znamenal. Musí se soustředit na to, co ji čeká. Zabývat se Jakém je jako plánovat cestu na měsíc. Společná budoucnost prostě nepřipadá v úvahu.

Lisa zastavila vůz u krajnice v místě, odkud dobře viděla na hliněnou cestu k farmě, na které vyrostla. Jak to, že se tu nic nezměnilo? Jenom dub, kterému přezdívala generál Lee, se hrozitánsky rozrostl. Dnes tu nejsou žádné děti, aby běžely po polích, hrály si ve stodole nebo lezly na stoh. Usmála se. Vždycky měla dost odvahy na to, aby se vyšplhala nejvýš ze všech. Pak se otřepala. Jake jí tehdy řekl, že je pitomá.

Je tu krásně. Mohutné stromy lemují cestu místy pokrytou mechem, všechny tolik vyrostly. Vytvořily nad ní přírodní střechu. A jak to tu voní, ještě víc než u domu paní Gambleové. Tam roste všechno divoce, ale tady Lillian s Johnem udržují ovocné stromy prořezané a záhony upravené. V Pensylvánii postrádala sladkou vůni jasmínu, jednoduše tam květy voněly jinak. Znovu se nadechla a čichala známé oděry. Půda. Čerstvý vzduch. *Něco tu krásně voní, úplně nadpozemsky!* Ještě jednou zkusila identifikovat, co to je. Gardénie!

Rozhlédla se. Lillian gardénie nemívala. Ano, musí to sem jít až z Windsor Hill. To Sarabess je miluje. Emily vždycky plnila vázy jasmínem a gardénii. Divná vzpomínka.

Lisa zařadila jedničku, počkala, až ji mine nákladňák, a pak dojela až před farmu.

Je doma. Tady má jediný domov, který poznala. Do koutku oka se jí drala slza. U Kolinů nikdy domov neměla. Zůstala tam dlouhých

patnáct let, ale doma se tam nikdy necítila. Od počátku věděla, že je to jen zastávka na dlouhé cestě.

Z auta si prohlížela sluncem prosvícené zápraží. Vypadalo jako namalované. Na schodech v hliněných květináčích kvetly letničky. Stejně jako kdysi. Lillian květiny miluje. U krytého vchodu nechybělo kapradí v proutěném koši. Ano, i stará houpačka zůstala na svém místě, jenom je nově nazeleno přelakovaná, stejně jako zábradlí u schodiště. A za dveřmi zůstal zelenoběžový kokosový koberec, podobný, jaký mají na každé farmě široko daleko. Když se rozpršelo, hrála tam s kamarády monopoly. Je doma.

Zaklepala na prosklené dveře. Cítila pečený chléb a skořici. Odněkud tlumeně hrálo rádio, asi z kuchyně. Otevřela a polohlasně zavolala na Lillian. Dovnitř nešla. Už tu není doma. Nepatří sem. Musí zaklepat jako každá návštěva.

Zničehonic se objevila Lillian. „Už jdu, co pro vás můžu udělat, slečinko?“

„Lillian, tys mě nepoznala? To jsem já, Trinity.“

Lillian spráskla ruce. „Bože dobrotivý! Jsi to ty, dítě?“

„Ano, jsem. Lillian, můžu dál?“

„Jistě, jistě. Nevěřím vlastním očím. To je pohled pro moje staré oči.“

Trinity s úlevou padla Lillian do náruče. Tak dlouho vyrůstala bez objetí. „Vůbec ses nezměnila, Lillian.“

„Kdybych tak mohla říct totéž o tobě, dítě moje. Odjelas odsud samá ruka, samá noha, pamatuju si, jaké mezery jsi měla mezi zuby. A teď jsi hezčí než modelky z telky. To se John bude divit. Kdy ses vrátila? Zůstaneš u nás, nebo jsi jen na návštěvě? Slyšíš? Moc mi to mluví, že?“ utírala si stará žena oči.

„Zůstanu ve městě. Bože, všechno je tu stejné, voní to tu stejně, asi se toho moc nezměnilo, co jsem byla pryč, že?“

„To bych netvrdila, Trinity,“ opáčila rovnou Lillian. „Pojď dál, zavažu broskve. Mám připravený čaj a zrovna jsem vytáhla z trouby chleba. Dáš si kousek s máslem?“

Lillian čile pobíhala po kuchyni a spustila celou salvu otázek. „Proč jsi utekla, Trinity? A proč jsi mi nenapsala? Udělali jsme ti s Johnem něco? Nebo to bylo kvůli... té ženské z Hill? Mělas mi

všecko říct. Byla jsem tak nešťastná. Slečna Všemocná shora nám s Johnem nedovolila zavolat policii. Ale Mitzi tě nechala hledat. Najala detektivy. Dostala jsem od tebe ty peníze. Nikdy jsem to nikomu neřekla, až před pár týdny jsem se svěřila Mitzi.“ Vyfoukla vzduch jako splasklý balónek.

Lisa si navlhčila suché rty. „Tehdy jsem neměla na vybranou. Dneska vím všechno, Lillian. Sarabess Windsorová je moje matka. A Harold byl můj otec. Chci, abys mi pověděla všecičko, co o tom víš. Nemusíš se bát, že vám někdo ublíží. Postarám se o vás. Mám... mám hodně peněz, víš. Mitzi mi to říkala. Ale nevěděla úplně všechno o mé minulosti, ty mi musíš povědět zbytek. Přišla jsem hlavně pro svůj rodný list. Potřebuji důkazy o tom, že jsem Trinity Hendersonová nebo Windsorová nebo kdo kčertu vlastně jsem. Uděláš to pro mě, Lillian?“

Lillian zuřivě přikyvovala. „Všechno mi dala, když jsem tě zapisovala do školy. Udělala jsem si tehdy kopie, protože originály jsem jí musela vrátit. John to neví. Asi to nebylo správné, před manželem se nemá nic tajit. Nevadí. Cítila jsem, že je jednou budeš potřebovat. Mám tě tak ráda, Trinity. A John taky. My to asi neumíme dát najevo, nejsme tví praví rodiče, ale celou dobu jsme se jí báli, nejvíc toho, že nám tě sebere. Zlomilo by nám to srdce. Nakonec to dopadlo ještě hůř.“

„Co bylo, bylo, Lillian. Začínám znova. Jak říká Mitzi, máme nové kolo a na pálce jsem já. Pamatuješ, jak se mi podařil ten dlouhatánský odpal přes celé hřiště? Mám pocit, že tentokrát do toho praštím ještě víc a někdo dostane silnou ránu a poletí hodně daleko.“

Lillian se oklepala, mladá žena mluvila tak výhružně. „Ano, ano, pamatuju si na to. John se tím tak dlouho chlubil. Smál se, že jsi lepší než ti ukňouraní kluci.“

Lisa se usmála, ale veselo jí nebylo.

Kapitola dvacet dva

Jake připravil pro své oba spolubydlící misku dobrot, teprve potom vyšel z bytu. Mířil k Mitzi. Právě zamykal, když za sebou uslyšel známý hlas. „Haló, Jakobe!“

Zarazil se. „Slečno Claro! Neříkejte, že zase chcete změnit závěť.“

„Ano, ano, mladý muži, a tentokrát je to naposledy. Šla jsem k vám do kanceláře, ale prý už tam nepracuješ. Nejde to provést u tebe v bytě?“

„Ne, to opravdu nejde. Ale víte co, půjdeme spolu do kanceláře a vyřídíme to. Tu poslední vůli vám klidně změním otec, přece nechcete přejít k jiné firmě, ne?“

„Asi by to pan Forrest mohl udělat, ale můj právník jsi ty. Tobě věřím. Nemám zapotřebí, aby o mých záležitostech tlachalo celé město. A on by to asi vybreptal té... ženštině z Hill.“

Ženština z Hill. To Jakea přesvědčilo. „Dobře, slečno Claro, sejďme se v kanceláři nebo pojedete rovnou se mnou? Zavezu vás pak zpátky k vašemu autu.“

„Moc dobrý nápad, Jakobe. Ne každý mladý člověk je tak rozvážný. Tvoje matka a Mitzi vychovaly skvělého mladého muže.“

Jake se zarděl a počkal, až se slečna Clara usadí na předním sedadle. Teprve pak si sedl za volant. „Tak co provedeme tentokrát, slečno Claro?“

„Všechno odkážu klubu důchodců. Po mém pohřbu si vyjedou na můj účet na pěkný výlet. Vyjde to na všechno. Ubytování, jídlo i kapesné. Na dva týdny. Pokud něco zbude, přeji si, aby se to rozdělilo mezi seniory. Každý dostane dolar místo mých nevděčných dětí.“

„Co vám provedly?“

„Spíš co neprovedly. Nechce se mi o tom mluvit, Jakobe. Jsi sice můj právník, ale osobní záležitosti s tebou probírat nemusím. Bez urážky, Jakeu.“

V ten moment dostal Jake ďábelský nápad. Všichni ve městě ví, že Clara a Ardeth Gambleová jsou největší drbny. Momentálně Ardeth nad Clarou vede, tak se rozhodl trochu ji popíchnout. „Chcete slyšet nový drb, slečno Claro?“

Clara našpulila rty a málem šeptala. „Víte to ještě někdo kromě tebe? A je to sólokapr?“

Jake se uculoval. „To určitě je, ale nesmíte nikomu prozradit, že to víte ode mě.“

„Spolehni se. Ven s tím, Jakobe.“

„Trinity Hendersonová je zpátky ve městě. Viděl jsem ji na vlastní oči právě před hodinou. No, možná už je to hodina a půl.“

„Ne!“

„Jo.“ Jake se neudržel a dodal: „A víte, kde bydlí?“

„U Mitzi?“

„Ne. Je v zahradním domku u Ardeth Gambleové. Představte si, že Ardeth neví, komu ho pronajala.“

„Blahoslavení chudí duchem. To je teda pecka. Jak to ubohé dítě vypadá?“

„Je z ní pěkná kočka!“ smál se Jake.

„Fakt hezká?“ Clara se kvákavě zachechtala. „Trumfne Amandu Pettijohnovou?“ zeptala se.

Jake vyhodil blinkr. Projel celé parkoviště a zaparkoval blízko u budovy, aby Clara nemusela jít velký kus. „To nevím, slečno Claro.“

„Stejně máš Amandu jenom na sex, že jo?“ ujistila se prohnaná stařenka.

Jake se málem udusil vlastními slinami. Bůhvíproč starým lidem neuměl lhát, hlavně Claře, kterou do jisté míry obdivoval. „Tak nějak.“

„Tse, tse,“ zamlaskala Clara. „Mitzi to taky povídala. Souhlasila jsem s ní. Amanda Pettijohnová pořád vypadá, jako by ji právě vyžehlili. Všechny ženské od Pettijohnových jsou takové divné.“ Jake vykulil oči, nechápal, co tím popisem míní. „Pořád vypadá, jako by byla mokrá.“

„Ehm,“ na víc se Jake nezmohl.

„Tak jdeme na to, mladý muži.“

Čtyřicet minut trvalo, než Jake sepsal změny v Clařině poslední vůli. Před podpisem pozval jako svědkyně otcovu sekretářku a recepční. Clara dokument třesoucí se rukou podepsala.

„Je to hotovo, slečno Claro. Chcete, abych si tu nechal obě kopie, nebo si jednu vezmete k sobě?“

„Nech je obě tady. Moje děti jsou trochu moc zvědavé. Kolik jsem dlužná?“

„Dnes je to bez poplatku. Vlastně tu už nepracuji, udělal jsem to prostě pro vás. Za laskavost se neplatí.“

„To dává smysl. Výborně. Zítra ti upeču sušenky. Platí?“

„Jasně. Rád bych už šel,“ dodal šeptem, „nechci se srazit s otcem, víte.“

„To já taky ne. Jdeme.“

Jake popadl papíry z kopírky. Doma je opatří razítkem a založí do modré složky.

Byli už skoro ve voze, když se objevil Rifkin Forrest.

„Dobrý den, slečno Claro. Dlouho jsme se neviděli. Vypadáte moc dobře.“

„To bude tím, že mi dobře je, Rifkine. Zato vy vypadáte... ztrhaně.“

Rifkina její poznámka popudila. „To je tím horkem a vlhkem. Ahoj, Jakobe.“

„Ahoj, tati.“ Znovu ho něco ponouklo, aby prozradil tajemství. „Slyšel jsi tu novinu?“

„Jakou?“ volal Rifkin přes rameno.

„Trinity Hendersonová se vrátila. Viděl jsem ji na vlastní oči. Už se zastavila za Mitzi. Myslel jsem, že bys to rád věděl.“

Rifkin zvolnil krok, ale jinak vůbec nedal najevo, že synovu zprávu vyslechl.

„Neumím se přetvařovat. Nikdy jsem tvého otce neměla ráda. A od té doby, co se zapletl se Sarabess Windsorovou, připadá mi ještě horší. To tvoje matka, to byla moc milá paní,“ pronesla Clara přes ohrnuté rty. „Šlápní na to, Jakeu, ať tu novinu zateplá rozesu. Nechci, aby mě tvůj otec předběhl.“

Jakeovi vyschlo v krku. Přikývl na souhlas a pomohl slečně Claře do vozu. Pak hodil její hůlku na zadní sedadlo, aniž by ho napadlo, že ho otec přes prosklené dveře stále pozoruje.

Za patnáct minut zastavili u Jakeova bytu. Clara ho poklepala po ruce. „Jsi hodný chlapec, Jakeu. Máma by na tebe byla pyšná. Jsem moc ráda, že máš Mitzi. Každý někoho potřebuje.“

Jakea najednou pálily oči. Objal starou paní. „Kdykoli budete něco potřebovat, víte, kde mě najdete. Pro vás jsem vždycky k dispozici.“

Stará dáma se zasmála. „Proč myslíš, že tak často měním testament? Domácí zvířata jsou bezvadná, ale lidské tělo potřebuje občas obejmout.“

To je pravda, pomyslel si Jake, když usazoval Claru do jejího vozu. Nesmí zapomenout poslat jí koš letniček na verandu. Počkal, až mu zmizí z dohledu, a zamířil k Mitzi.

Vlak se rozjel a on odbrzdil první vagon. Teď se stačí dívat, co podnikne otec se Sarabess Windsorovou.

Rifkin Forrest nemrhal čas, sotva synovo auto zmizel, naskočil do svého a spěchal na Windsor Hill. Srdce mu divoce bušilo. Došlo k tomu, co nikdy nepředpokládal.

Vždy obdivoval propracovanou krajinu po cestě na Hill, kde ho očekává jeho princezna. Nikdy se nepovažoval za prince, ale občas se tak cítil, i když bez poskvrnky rozhodně nebyl. Momentálně myslel jen na nepříjemnou záležitost a na to, jaké důsledky může objevení Trinity přinést.

Sotva zastavil, Sarabess sešla se schodů, aby ho přivítala. Když spatřil její dokonale nažehlené plátěné šaty, napadlo ho, jestli si vůbec někdy sedne. Jako obvykle byla nalíčená, dokonale učesaná i ozdobená šperky.

Stačil jí jediný pohled na svého prince a chytila se za hrdlo. „Co je miláčku? Co se stalo?“

Rifkin ji vzal kolem ramen. „Vždy to na mě poznáš. Ráno přišel do kanceláře Jake a pověděl mi, že se vrátila Trinity Hendersonová. Bydlí v domku v zahradě Ardeth Gambleové. Ardeth je sestra Donnyho Gamblea, veterináře. Cestou sem jsem projížděl kolem farmy Hendersonových a viděl před ní cizí auto. Jake nelhal, Sarabess. Je tady. Musíme se s tím smířit.“

Sarabess nehnula brvou. Jen si tiskla ruku ke krku. „Proč právě teď?“ šeptla.

Rifkin ji uchopil za loket, aby jí pomohl do schodů. „Protože se chce ujmout svého fondu. Asi nevěděla, že Harold zemřel. Ale Jake jí o tom určitě řekl, jistě nezapomněl ani na obsah jeho poslední vůle. To víš, že jsem udělal všechno, co jsi chtěla. Založil jsem do složky tu novou poslední vůli. Ale Mitzi má dobré právníky, půjdou po tom jako honící psi. Jake se pustí do práce každým dnem, a jestli bude

Trinity a Mitzi trvat na svém, dojde k ošklivému sporu. Musíš s tím počítat. Ještě jednou chci od tebe slyšet Sarabess, že ta nová závěť není padělek. Kdyby náhodou... kdyby byla, Mitzi by tě nechala zavřít.“

„Odmítám odpovídat na tak nehoráznou otázku,“ ohradila se Sarabess. „Jestli máš pochybnosti, co tu vůbec děláš? Jestli mi nevěříš, proč jsi tu závěť přijal do úschovy?“

„Protože ti důvěřuji. Ale Mitzi nechá ten papír prověřit nejlepšími experty. Dělá mi starosti to datum. Od začátku jsem tě na to upozorňoval.“

Sarabess se napřímila, jako by ji dráždily záhyby, které se jí vsedě dělaly na šatech. Pokusila se je uhladit. „Řekla jsem ti jasně, že se tu Harold občas zastavil. Byl už sice... pod vlivem Mitzi, proto to nebyly veselé návštěvy, dokonce jsme spolu ani nemluvili, spíše jsme se jeden druhého štítili. On se zamykal do pracovny a tam si dělal svoje. Přesto jsme zůstali manželé, Rifkine. Zнала jsem Harolda dobře, trápilo ho černé svědomí, proto se rozhodl správně a sepsal novou poslední vůli. Podívej se, pokud mi nevěříš, klidně mi ten dokument vrať. Najmu si právníka z Beafortu nebo Columbie.“

Rifkin jí přirozeně nevěřil ani slovo, ale rozumně si to nechal pro sebe. „A co bude s Trinity?“

Sarabess si hlasitě povzdechla. Ještě že je Rifkin na její straně. „Co s ní? Trinity Hendersonová není moje dcera. Je tady, dobře, tak ať jí vezmou vzorek DNA. Nemyslím si, že pak bude klást nějaké požadavky.“

Rifkinovi se udělalo špatně od žaludku. Šokovalo ho to natolik, že se ani nezeptal, co Sarabess sleduje tvrzením, že Trinity není její dcera. „Musím už jít. Mám za půl hodiny schůzku s klientem.“

„Vrátíš se na večeri? Kuchař dělá krabí polévku.“ Rifkin si pomyslel, že to říká, jako by jí na tom nezáleželo.

„Ještě nevím, zavolám ti.“ Došel k sloupkovému zábradlí, které vedlo podél celé verandy. „Pojď ke mně, Sarabess. Chci, abys něco viděla. Ten vůz dole pod kopcem, ten, co parkuje před farmou. Podle mě patří Trinity. Sarabess, možná bys měla sejít dolů a pozdravit se s dcerou.“

„Sakra, Rifkine, ona není moje dcera. Copak jsi hluchý? Pokud je to pokus o podivný humor, neocenila jsem ho. Když to tak probírám, snad bude lepší, když večer nepřijdeš. Promiň, miláčku. Nemyslela jsem to tak. Prosím přijď. Ano? Jenom... je to příliš stresující. Kdyby tak Mitzi... Nevadí. Dneska se rozhodně Hendersonovy navštívit nechystám. Jestli musíš tu mladou ženu vidět, klidně se tam zastav. Promiň, že jsem na tebe vyjela, Rifkine. Řekni, že mi odpouštíš.“

Rifkin si své princezny přestal všímat a naskočil do vozu. Výjimečně se neohlédl ani nezamával. Prostě odjel s hlavou plnou trablů.

Není moje dcera. Celých třicet let se o Trinity bavila jen šepem za zavřenými dveřmi, ale vždycky jako o své dceři. Teď najednou to není její dcera. Tak kdo pak je Trinity Hendersonová? Nebo se Sarabess pomátla? Oklepal se, když si vzpomněl, jak bezcitně hovořila. Ne, ta rozhodně má všech pět pohromadě. Jestli je někdo při smyslech, pak je to právě ona.

Mitziin zvěřinec přihlížel, jak Jake bere schody po třech. Pohládl jedno zvíře za druhým, teprve pak se uklidnila. Ohlédl se na zaparkovaného saturna a zkusil si představit, o čem se ty dvě právě baví. Pak otevřel prosklené dveře a zavolal na tetu. Ozvala se zezadu, kde má kancelář zaplněnou papíry.

Jezabel proletěla chodbou a přistála mu na rameni. „Ahoj, Džejku,“ skřehotala.

„Čau, Jezzie. Co je nového?“ odpověděl, jako by mu papoušek skutečně rozuměl. Zachechtal se, když zelenočer-vený pták vážně zakrákal.

„Velké trable, malé trable.“ Majestátně vzlétl a dosedl na rustikální trám pod stropem.

„Tady jsem, synovce. Je tu i Trinity.“

„Ahoj, Trinity,“ pozdravil Jake chladně.

„Ahoj, Jakeu,“ odvětila ještě chladněji. „Jak se má můj pes?“

„Dobře. Trýzní mou kočku.“

„Chtěls snad říct, že tvůj kocour otravuje mého psa, ne?“

„No tak, mládeži, nechte toho, hádat se můžete později. Koukej, Jakeu, co Trinity přinesla od Hendersonových.“ Mitzi mu podávala hromádku papírů. „Řekni mi, jak to ta ženská dokázala... tohle všechno,“ ukazovala na doklady.

Jake papíry zalistoval. „Rodný list, očkovací průkaz... co je na nich tak divného?“

„Přece jméno, Jakeu. Jsou to padělky. Nikde doklady o adopci. Na rodném listě je přímo jméno Trinity Hendersonová. Ale Lillian nikdy dítě neměla. Trinity se přece správně jmenuje Windsorová. Taky tu není žádný údaj o porodnici, kde se dítě narodilo. Nebude problém zjistit to. Harold se mi zmínil, že se narodila v Lenox Hill v New Yorku. Jakeu, je třeba, abys zašel nahoru na půdu a donesl krabice s Haroldovým jménem. Nikdy jsem nedokázala... nemohla jsem...“

„Víš, co v nich je?“

„Záznamy o jeho životě. Tak mi to vysvětlil sám Harold. Řekl, že bych je jednou mohla potřebovat. Asi nastal ten správný čas. Všechno sem donesl, když se Sarabess vrátila z New Yorku. Než se mě zeptáš – ne, nevracela se s Trinity. Tu přivezla k Hendersonovým nějaká zdravotní sestra. Jenom jim ji předala a zmizela. Představila se Lillian jako Grace nějaká. Snad v těch krabicích najdeme její příjmení. Harold byl na papíry pedant.“

Na jedné návštěvě tady mi Sarabess sdělila, že pokud se Trinity někdy vrátí, bude požadovat testy DNA. Byla jsem z toho úplně vedle. Byla si tak jistá, že se Trinity nikdy neobjeví.“

Lisa si utřela oči. „Když nejsem Lisa Summersová ani Trinity Hendersonová nebo Windsorová, kdo tedy jsem?“

Mitzi se rozhnila. „Zlato, ty jsi Trinity Windsorová. Vypadáš přesně jako Harold zamlada. Mám fotky, na kterých to sama uvidíš. Taky mám Haroldovy karty od lékaře. Dokonce i kadeř vlasů, jeho, mých i matčiných. Bude snadné dokázat, že je Trinity Haroldova dcera. Necháme Sarabess lhát tak dlouho, až se v tom utopí. Stejně vyhrajeme.“

Jake se podíval na ztrápené tváře obou žen. Tak rád by je objal, ale poznal, že na to není správná chvíle. „Můžeš mi přesněji popsat, kde najdu ty krabice, Mitzi?“

„Jsou nacpané nalevo nahoře na schodišti. Vezmi je všechny dolů.“

„Ano, paní,“ vyskočil Jake a už se hrnul po točitých schodech nahoru. Na moment se cítil v pohodě. Mitzi používala na zábradlí stejnou polituru jako jeho matka: včelí vosk. Dal by cokoli za to, kdyby se mohl vrátit do věku deseti let a doběhnout do jejich staré kuchyně za maminkou.

Když uviděl kupu krabic, dobrá nálada ho přešla. Musí je snést tak po dvou kusech, to znamená, že půjde dolů do pracovny asi devětkrát. *Harold měl určitě hodně zajímavý život, když dokázal nashromáždit osmnáct krabic dokumentů*, pomyslel si.

Než snesl všechny bedny, pěkně se zapotil. „Jak to provedeme? Rozdělíme si je po šesti?“

„Jsem pro, synovce. Rozdělte je, já zatím udělám čaj.“

Jake dal ruce v bok. „Koukni, Trinnie, uzavřeme průměr, co říkáš? Máme tu vážnou práci, nechci se celou dobu bránit tvým útokům kvůli událostem starým patnáct let. Jo, za tu poznámku o celulitidě se ti omlouvám. Až budeme vědět, kdo jsi a dáme ti do pořádku život, můžeš mi vynadat a dát do těla, co srdce ráčí. Ale musím tě upozornit, že to budeš dělat na dálku, protože z Crestwoodu odjedu. Vezmu to místo ve Washingtonu.“

Odjede. Zůstala jako omráčená. Jako by se uvnitř jejího srdce něco zhroutilo. Chtěla něco namítnout, ale jazyk ji neposlouchal. Přikývla a uhnula pohledem. Nakonec ze sebe vypravila něco jako „dobře“.

Jake se zaměřil na obsah jedné bedny. Divil se, proč ho pořád tolik pálí oči.

Kapitola dvacet tři

Po třech hodinách, které strávili tříděním, zasunováním do složek a spínáním kancelářskými sponkami, se Jake svalil na podlahu a začal do ní bušit pěstmi. Jsou tu samé obchodní smlouvy, Mitzi. Víš jistě, že je v těch bednách někde pohřbené něco, co pomůže Trinnie?“

Mitzi se v dřepu opřela o psací stůl a přejela si umazanou rukou po líci. „Ne, zlato, to nevím. Ale pokud Harold jednou řekl, že je v nich celý jeho život, předpokládala jsem, že Trinity byla jeho součástí. Pořád ještě zbývá šest krabic. Určitě v nich něco najdeme. Asi jen potřebujeme pauzu. Mám návrh, umyjeme se a něco sníme, co vy na to?“

Trinity vyskočila jako kočka a podala Mitzi ruku, aby jí pomohla vstát. Pak napřáhla ruku k Jakeovi. Ten se na ni zkoumavě podíval a zvažoval, zda to není nějaký uskok. Uchopil ji. Po dotyku mu projel tělem přímo elektrický šok. Usmál se na ni. Ale ona se tvářila nešťastně. Bylo mu jí líto, proto prohlásil:

„Jistě něco najdeme. Znáš to, bude to v poslední krabici. Nesmíme to vzdát.“ Opět ji vzal za ruku a jemně ji stiskl. Už se ji chystal pustit, když Trinity stisk jemně opětovala. Srdce mu poskočilo v hrudi. V duchu se napomínal, že si nesmí dělat velkou naději, že u téhle ženské člověk nikdy neví.

„Jen chci vědět, kdo vlastně jsem. Myslela jsem... měla jsem podezření... že jsem Trinity Windsorová. Za Hendersonovou jsem se nikdy nepovažovala, a přestože mám doklady na jméno Lisa Summersová, taky se necítím jako ona. Mám v tom zmatek, nevím, co si mám myslet. Proč se to sakra stalo zrovna mně? Kdo jsem, Jakeu?“ zanaříkala.

Jake jí opět stiskl ruku. „Jestli se ptáš na můj názor, jediný, kdo ti může na tohle odpovědět, je Sarabess Windsorová. Podle mě jsi Windsorová, protože se jim podobáš. Pokud to pro tebe něco znamená.“

„Ale Jakeu... jestli je opravdu má matka, proč by chtěla zkoumat DNA? To spis napovídá, že ví nebo si myslí, že nejsem její dcera. To by mi samozřejmě vůbec nevadilo. Prostě chci vědět jistě, kdo byli mí rodiče. Podle tebe to Sarabess ví?“

„Určitě je o tom přesvědčena. Podle mě to ví i můj otec. Pojďme se umýt a najíst. Máme celý den na to, abychom našli nějakou odpověď. A já celé tři týdny, kdy ti můžu pomáhat. Pak nastupuju ve Washingtonu. Dobře?“

Trinity svěsila hlavu a zamířila do koupelny. Měla v krku knedlík velký jako pomeranč. Pouhé tři týdny. Jen jednadvacet dní. Na

spočítání hodin a minut by potřebovala kalkulačku. *Tři týdny.* Ramena jí klesla pod tíhou beznaděje. Někdy je život zatraceně nefér!

Jake prošel kolem Mitzi do prádelny. Stiskla mu ruku. To něco znamená. Kdyby řekla jediné slůvko, zapomněl by na celý Washington. Beztak ani neposlouchala, co jí povídá. Nervózně si mydlil ruce a přitom myslel na to, že nechá starou kamarádku v těžké situaci samotnou a odjede za novým životem v hlavním městě.

Možná by měl zavolat do firmy a požádat o odložení nástupu. Kdyby tak tu práci vůbec nevzal! Kdyby – chyby...

Když se s Trinity objevili v kuchyni, Celeste měla prostřeno. Na stole ležely barevné umělohmotné talíře na jedno použití.

„Celeste nesnáší myčku, tak se jí to pokouším usnadnit, když jde do let,“ poznamenala Mitzi.

„To je nestoudná lež. Nakoupila těch strašných talířů tunu, proto je teď používáme. To víš, Jakeu, byl to výprodej za neuvěřitelně výhodnou cenu.“

„Každý cent dobrý. Co je k obědu?“ nedala se vyvést z míry Mitzi.

Celeste nakrčila nos. „Pro hosty sendviče se šunkou a sýrem, k tomu houbová polévka a salát. Jako dezert ostružinový koláč. Pro tebe zrní, plevel a hromádka mizerného tofu, které tak opěvuješ. Místo koláče máš banán. Pro hosty k pití čerstvě chlazený sladký čaj, pro tebe ten děsný řepný džus, ať tě to třeba potrhá.“

Mitzi hodila plastový talíř, který držela v ruce, po hospodyni. Měla ji ráda snad stejně jako dva nejmilejší lidi, co se jí konečně sešli u jednoho stolu. Život by byl nesnesitelně nudný, kdyby jej netrávili s hádavou uštěkanou Celeste spolu.

„Zapomeňme chvilku na problémy. Trinity, zmínil se ti Jake, že mu nabídl místo v prestižní firmě?“

Trinity přikývla a tvářila se jako spráskaný pes.

„Měl by sis koupit jeden z těch přepychových domů v Georgetownu, synovce. Podle toho, co o něm píší, je to městečko, které žije, originální a přímo ve středu politického dění. Budeš od sebe muset odhánět ženské,“ poznamenala prohnaná dohazovačka, když ztěžka polykala kus tofu. Nenápadně pozorovala přes sklenici

Trinity, aby vyhodnotila její reakci. Synovec se tvářil rozpačitě, což považovala za dobré znamení.

Jake ihned přistoupil na tetinu hru. „To je nápad k nezaplacení, Mitzi. Hned napíšu email do realitky, ať pro mě začnou něco hledat. Třeba starobylé yankeeské sídlo, to by se mi líbilo. Budu taky potřebovat nový vůz, asi si vyberu dvousedadlové BMW. Mají výborné bezpečnostní parametry. Pryč se starým, vstříc novému! Pozvu vás... tě na Vánoce.“

Mitzi se najednou zatvářila vyděšeně. „Ty nepřijedeš na Vánoce domů? To ale musíš! Bez tebe to nebudou žádné Vánoce!“

Trinity vypadala, že se každou chválu rozpláče.

Mitzi usoudila, že to prozatím stačilo. „Pamatuj si, že podle mě stejně děláš chybu. Jsi příliš velký volnomyšlenkář na to, abys obstál v mozkovém trustu advokátů z velkoměsta. Mezi těmi Yankei se ti dobře nepovede. Nezapomeň, že správný Jižan věří nejvíc vlastní půdě a nikdy nespolehá na Yankee.“

„Mitzi, všimla sis, že válka už skončila? Sever s jihem už mají delší dobu přátelské vztahy. Tak toho nech. Rozhodl jsem se, pojedu. Ber to tak, že získáš nové místo, kde můžeš kdykoli strávit dovolenou.“

„Ty jsi ale chytrolín, Jakobe Forreste. A jez!“ poručila synovci.

„Děkuji za oběd,“ dojíдалa Trinity. „Koláč bych si dala později. Pokud se vy dva dál chcete škorpit, klidně pokračujte. Já se vrátím k těm krabicím.“

„Já taky, už jsem skončil,“ odstrčil Jake talíř.

Mitzi se spokojeně usmívala, když se nimrala v nevzhledné hromádce na svém talíři.

Mladí prošli chodbou vedle sebe. Trinity přerušila ticho první. „Nikdy jsem ve Washingtonu nebyla. Mám ho na seznamu míst, která navštívím, hned po Disneylandu. Byl jsi v Disneylandu?“

Jake se zasmál. „Před sto lety. Vzala mě tam Mitzi. Seděla na lavičce a nechala mě řídit. Dneska se to asi nehodí, ale tehdy to pro mě byl zážitek.“

„Co... uděláme s našimi zvířaty, až odjedeš?“ nadhodila Trinity.

Kam se poděla její příslovečná neústupnost a drsnost? 1 Jake jí poznal na hlase, jak se trápí. „Nevím. Před pár dny bych s Elwayem

neměl problém. Ale teď bude nutné něco vymyslet. Já na tom starém kocourovi visím. Myslím, že mě má rád. I když u zvířat jeden nikdy neví.“

Trinity přikývla. „Mě si Stístko sám našel, když jsem jela sem. Mám pocit, že jsme nějak spřízněni. Majitelka psa umřela a jeho dcera ho převážela k sobě, přestože o něj vlastně nestála. Stístko vyskočil z jejího auta, co jelo do Ohia, a naskočil si ke mně. Samozřejmě jsem ho vzala k veterináři, ten pak zjistil, komu patří, podle mikročipu. Nejspíš budou se zvířaty potíže.“

„Nebudeš brečet, že ne?“ obával se Jake.

„Proč bych dělala něco tak pitomého?“ opáčila a usedla na podlahu. Rozrazila další krabici tak prudce, že víko letělo přes půl pokoje.

Jake pochopil, že nemá cenu s ní dál diskutovat. Otevřel novou bednu a s vervou se pustil do práce.

Za hodinu Trinity naskládala papíry zpátky. Přitáhla si další krabici. „Zlomil jsi mi srdce, Jakeu Forreste,“ zamumlala.

Jake údivem otevřel pusu. Málem mu vypadly oči z důlků. Slyšel dobře nebo se mu to zdálo? Ještě víc ho překvapilo, když upřímně odpověděl:

„Vím to a strašlivě mě to mrzí.“

„Byla jsem do tebe tak zakoukaná, že jsem nic jiného neviděla. Tehdy v noci, když jsem ti volala, jsem věřila, že se vším praštíš a přijedeš za mnou. Nebo že přijdeš na to, jak mám dojet za tebou.“

Tentokrát nesouvisle mumlal Jake. „Promiň... kdyby... kdyby se ta noc dala nějak vymazat, byl bych moc rád... Dá se s tím něco udělat dneska?“

Pohlédla na něho očima plnými slz. Poprvé si všimla, že tu s nimi není Mitzi. „Sama nevím, co mám dělat, Jakeu. To jsem celá já, nikdy nepřemýšlím co dál. Nečekám až bude voda vřít, rovnou vybuchnu jako přetopený kotel. U Kolinů jsem se sice chovala jinak, ale o tom se mi teď nechce mluvit. Kdo sakra jsem, Jakeu? Musím to vědět. Nepohnu se dopředu, dokud to nezjistím.“

Přisedl k ní, aby ji mohl vzít kolem ramen. „Nevím, Trinity, ale určitě ti na to pomůžu přijít. Jak už jsem řekl, pokud dáš na mě, jsi Trinity Windsorová.“

Trinity vzlykla. „Víme jistě jen to, že nejsem Lisa Summersová. Nechci být mrtvá dívka z Virginie. Tu bych ráda uložila k zaslouženému odpočinku. Cítím se mizerně, když užívám její identitu, musím to napravit. Až to tu skončím, zajedu do Západní Virginie a pohrbím... pohrbím všechno, co mám společného s jejím jménem. Musím se jí omluvit u jejího hrobu.“

Jake přikývl. „Zároveň je jisté, že nejsi Trinity Hendersonová, protože Hendersonovi si tě nikdy doopravdy neadoptovali. Jen ti půjčili jméno. Zbývá jediné příjmení – Windsorová. Každý ví, že Sarabess nemá čisté úmysly. Jestli se skutečná Trinity nenajde, spadne jí do klína tvoje jmění. Pokud prokážeš, že jsi opravdová Trinity, budeš ji moci vyhnat z Windsor Hill a ona nebude mít nárok vůbec na nic. Tak to stanovil Harold Windsor.“

Jake s Trinity se tak soustředili, že si nevšimli Mitzi, která se mezitím zastavila na prahu. „To mohu potvrdit,“ dodala tiše. „Pokud stojíte o můj názor, podle mě by měla Trinity ty testy DNA klidně podstoupit. Taky byste oba měli promluvit s Jakeovým otcem a pak zajít na Windsor Hill a povědět, co máte na srdci. Už jsem najala detektivy, aby vyhledali tu ženu, o které Rifkin mluvil se Sarabess, když jsi je tehdy tajně vyslechla, Trinity.“

Jake si uvědomil, že stále objímá Trinnie kolem ramen. Nenápadně na ni kouknul. Přitulila se blíž, byl to moc příjemný pocit.

„Mitzi, nenašli jsme vůbec nic,“ stěžoval si Jake. „Jsou to samá daňová přiznání, záznamy ocelárny, bankovní výpisy, smlouvy, prostě samé obchodní dokumenty. Dokonce tu není nic ani o Emily. To nechápu, vím, že máma měla celou krabici papírů, které se mě týkaly. Všechno si schovávala a zakládala. Třeba to obvykle ženy dělávají. Mitzi, co když se budeme musíme spoléhat pouze na to, co ti řekl Harold.“

„Harold nikdy nemluvil o té ženě jménem. Zcela jasně si pamatuju, jak se zmínil, že dítě Hendersonovým přinese zdravotní sestra. Nevyslovil její jméno. Doufám, že v nemocnici detektivové najdou záznamy o operaci kostní dřeně, lékaři musí psát zprávy. Doufám, že se to tak dělalo i před třiceti lety. Domnívám se, že tehdy

šlo o dost náročnou a drahou operaci, nepříliš častou. Ale třeba se mýlím.“

„Kdy se ti ozvou z detektivní kanceláře?“ zeptala se Trinity.

„Brzy. Odhadem za den dva. Nemám ponětí, jak dlouho trvá sehnat třicet let staré papíry. Bude to někde v archivech. To není jako dneska, kdy si párkrát klikneš a máš z nemocnice všechny údaje. Dostávám samozřejmě denní záznamy jejich práce, ale zatím na nic zajímavého nenarazili.“

Trinity uzavřela další bednu. „Tak a je to. Tady v té taky nic.“ Znechuceně mávla rukou. „Co teď?“

„Měla by ses objednat na polikliniku a nechat si vzít vzorky na testování DNA,“ prohlásila Mitzi. „Vůbec nevím, jak se to dělá, zeptám se svého doktora. Podle mě bys měla získat výsledky co nejdříve. Může to trvat dva týdny nebo i měsíc. V jednom filmu to tak bylo, takže kdovíjak to funguje ve skutečnosti.“

Jake pomalu kýval hlavou a přitom zavíral poslední z přidělených beden. „Doufal jsem, že aspoň v jedné najdeme něco, co ti pomůže, Trinity. Je mi líto, nevyšlo to. Asi je odnesu zpátky na půdu.“ Trinity se zvedla. „Pomůžu ti.“

„To znamená, že jsme zase přátelé?“

„Ano, Jakeu. Musela jsem si vylít hněv. Taky je mi líto, že... Bože, tolik věcí se mohlo stát jinak. Kdybych tak mohla usnout a vzbudit se před patnácti lety. Ale to nejde. Potřebuji nějaký plán, postup. Konkrétní a s nadějí na úspěch.“

Jake kráčel po schodech první se dvěma bednami v náručí, Trinity těsně za ním. Šlo se mu tak lehce, jako by se vznášel. Není pravda, že ho Trinnie nenávidí. Snad se nemýlí.

Sarabess Windsorová si musela sluchátko vypáčit z ruky, protože ho svírala tak pevně, že nemohla ruku rozevřít bez pomoci druhé. Měla úplně bílé klouby prstů a ruku skoro necítila. Celým tělem jí lomcoval takový vztek, jaký dříve nepoznala. Musí se uklidnit, jinak ji klepne pepka. Co si počne? Ruka jí sjela k řetízku na krku s malým zlatým klíčkem od Emilyina pokoje. Rozběhla se k němu. Otevřela a pak za sebou práskla dveřmi. Zhroutila se na dceřinu postel. Nebrečela. Byla příliš vzteklá na to, aby se rozplakala.

Mumlala do polštáře výhrůžky, dokud ji vůně růžového saténu nakonec neuklidnila. Překulila se s polštářem přitisknutým na prsa a zaměřila pohled na překrásný obraz Emily, který visel nad krbem. Taková krásná holčička. Zvedla se a došla ke krbu. Musela si stoupnout na špičky, aby na obraz dosáhla. Dobře si pamatuje, jak se Emily fotila. Nejdříve se dělaly fotografie, protože se nedalo předpokládat, že by dítě vydrželo dost dlouho sedět malíři. Ty fotky má Sarabess v nočním stolku. Dívá se na ně denně, někdy i dvakrát.

Emily v nádherných šatečkách z bílého hedvábí se dvěma stovkami růžových saténových minirůžiček ručně našitých švadlenou. Saténová šerpa kolem pasu byla vzadu ukončená dlouhými plisovanými konci. Ano, byly to šaty jako na princeznu. Její princeznu. Sarabess má ty šaty zabalené v jemném papíře dodnes, bohužel jsou na kusy. Emily dostala záchvat vzteku přímo před fotografem a servala je ze sebe. Naštěstí předtím stihl udělat pár překrásných snímků. Ještě teď si pamatuje dceřino zlostné vrískání. „Proč nesmím nosit džíny a baseballovou čepici jako Trinity? Nenávidím ty pitomé šaty! Ať sem Trinity přijde a hraje si se mnou! Slyšíš, mami? Ať hned přijde. Chci si hrát. A chci taky Jakea! Nesmím mít Trinity raději než mě.“

Sarabess si olízla rty. Ten den volala Lillian Hendersonové a poručila jí: „Pošlete Trinity sem nahoru. OKAMŽITĚ!“ I po letech si Sarabess pamatuje, jak byla Emily na Trinity ten den hnusná. Malá holčička to nakonec nevydržela a chtěla odejít. Pamatovala si, že ji Emily oběma rukama chytila a strčila zpátky do židle. „Dohraješ to, Trinity,“ chladně jí poručila.

Ale Trinity byla pružná jako kočka. Vyklouzla Emily z rukou a unikla jí. „Nikdy se sem nevrátím! Nikdy!“ zařvala z plných plic.

Emily začala fňukat a mrštila hracím plánem na zem. Kopala kolem sebe a ječela, až i Sarabess myslela, že se zblázní. Za hodinu měla horečku. Museli poslat pro doktora.

Večer jí pak volal Harold. Vydal jednoznačný příkaz. „Nikdy už nebudeš to dítě nutit, aby k vám chodilo. Jestli neposlechněš, Sarabess, budeš toho později moc litovat.“

Poslechla ho?

Jistěže ne.

A nikdy toho nelitovala. Až dneska.

Kapitola dvacet čtyři

Za hodinu byla Trinity domluvená, že přijde na polikliniku na testy DNA. Jake si teatrálně oklepal ruce a vyšel s Trinity na verandu. Posadili se na houpačku. „Otec je určitě ještě v kanceláři, jestli jsi připravená se s ním setkat. Pokud ne, počká to do zítřka. Je to na tobě Trinny.“

Odrážela se nohama, aby rozhoupala starou ratanovou houpačku. Jake se přidal. „Já vím. Vyprávěj mi něco o tvém otci. I o matce. Jaké to je mít rodiče, kteří tě opravdu mají rádi? Viděl jsi, jak jsou na tebe pyšní, když se ti podařilo něco, co od tebe nečekali? Vsadím se, že tě máma pořád objímala, když jsi byl malý. Mitzi také ráda objímá lidi, takže tvá máma byla jistě taky taková... Nebo o tom radši nemluv. Tak jo, pojedeme navštívit tvého otce,“ rozhodla Trinity a přibrzdila houpačku, aby mohli seskočit.

Jake ji zadržel. „Ne, ještě ne. Moje máma byla jako Mitzi, uměla projevit svoje city, ale dokázala být i tvrdá. Nejlepší bylo, když mě vzala do náruče. A nejhorší vidět jí na očích, že je zklamaná. Jako třeba ten den, jak jsem ti na farmě řekl, že jsi hubená a ty zase mně, že jsem takový a onaký. Ale dneska by na mě, myslím, pyšná byla.“

Pokud jde o tátu, to je úplně jiný příběh. Řekněme, že se na otce moc nehodí. Je výborný právník, to mu nikdo nebere. Jenže zlomil mámě srdce a to mu nikdy v životě neodpustím. On to ví. Mitzi tvrdí, že vsadil na špatného koně. Věřil, že dostane mámin majetek, a zmýlil se. Nakonec mámě zaplatí za to, co jí provedl. Udělala to v jižanském stylu, jak *říká* Mitzi. Dodnes jsem nechápal, proč se ještě se Sarabess nevzali. Mitzi tvrdí, že nemá dost peněz. Sarabess se spoléhala, že Rifkin zdědí majetek Grangerů, jenže máma ho odkázala mně. A ona je taky na dně. Jsou vlastně oba žebráci. Ty i já jsme tu vítězové. Jenže já se jako vítěz vůbec necítím, ty snad ano?“

„Ne, taky se necítím jako vítěz. Možná to uvidím jinak, až budu vědět, kdo jsem. Třeba mi ani to nepomůže. A jak spolu s otcem vycházíte, Jakeu? Nenávidíš ho?“

Jake se zamyslel. „Ne, to ne. Nenávidím to, co provedl mámě i mně. Nesnáším i to, jak se chová dneska. Přesto mám bláznivý pocit, že se svým šíleným pokřiveným způsobem snaží dát věci do pořádku. Ani nevím, co mě k tomu vede. Prostě to tak cítím. Táta je pro mě jako někdo... někdo známý, koho nemám moc rád. Jestli se snad chceš zeptat, jestli si ještě někdy budeme blízcí, odpověď zní ne. Bylo by to neloajální k mámě. Stejně je mu to podle mě jedno. Má svůj život, já zase svůj. Ani neví, že se stěhuju do Washingtonu, nemyslím, že mu to povím. Mitzi mu to jistě při nějaké příležitosti sdělí sama.“

Zase slyší ta slova, po kterých jí běhá mráz po zádech. Jake za tři týdny odjíždí. Přikývla, aby dala najevo, že chápe, jak se Jake cítí.

„Pro mě byla jako máma maminka od BL. Volala jsem BL, jak se jí daří; bude v pořádku. Taky jsem BL řekla, ať u ní zůstane. Dcera by se měla o matku postarat,“ dodala Trinity smutně.

Jake se kousl do rtu. Rád bych řekl utrápené mladé ženě něco povzbudivého. „Mezi námi, Trinny, uvidíš, že všechno dobře dopadne. My dva se o to postaráme. Máma vždycky říkala, že ať dobré nebo špatné, všechno nám v životě přináší zkušenost. Je mi líto, že jsi nevyrůstala se svou skutečnou matkou, Trinny, že tě nemilovala. Ale Mitzi s Haroldem tě milovali jako nikdo jiný. Stejně jako Lillian a John Hendersonovi. A já tě taky miloval.“

Slyšela dobře? „Proč ten minulý čas?“ zeptala se a se zatajeným dechem čekala na odpověď.

„Protože jsme mluvili o minulosti. Až se dostaneme k současnosti, dám ti vědět.“

Trinity seskočila z houpáčky. „Stejně se už o tom netoužím bavit. Pojďme za tvým otcem. Chci vidět, jak se bude tvářit, až mě uvidí.“

Jake skočil z houpáčky a vzal ji za ruku. „Tak jdeme na to!“

Mitzi s Celeste je pozorovaly oknem z kuchyně. „Jóóó!“ zvolala Mitzi a vítězoslavně máchlá pěstí ke stropu.

Celeste ji štbuchla do ramene. „Měla by ses starat o sebe. Jestli se to mezi nimi pokazí, bude to tvoje vina. Všechno jsi to spunktovala, to nezapřeš.“

„Proč bych zapírala? Ti dva jsou pro sebe jako stvoření. Miluju, když se moje plány plní tak rychle,“ zatleskala si Mitzi. „Zvoní telefon, Celeste. Nemyslíš, že bys ho měla vzít?“

„Jsi doma?“

„Vidíš, že tu stojím, ne?“

Za minutku už Celeste zavolala, že je na drátě detektivní kancelář. Mitzi se málem přerazila, jak spěchala ke sluchátku. „Dobrý den, tady Mitzi Grangerová,“ ohlásila se zadýchaně.

Poslouchala hlas na druhé straně linky, ale její obličej neprozrazoval žádné emoce. Když zavěsila, obrátila se k Celeste. „Jmenuje se Grace Finneganová. Dneska Grace Tanzyová. Znovu se provdala. Pracovala jako zdravotní sestra v porodnici, kde Sarabess rodila. No a tahle Grace dala výpověď přesně měsíc po tom, co Sarabess propustili z nemocnice. Udělej kávu, Celeste. Musíme to probrat. Myslím pravou kávu, ne tu bez kofeinu.“

„Určitě chceš normální kafe? Naposled jsi ho pila, když umřel pan Harold. To budeš i kouřit jako tehdy?“

„Sakra, jasně, Celeste. Nemyslí mi to bez cigarety. Víš, že nešlukuju a ty taky ne, takže to ani není kouření. Musíme si promyslet, co z toho vyplývá.“

Za pár minut seděly u kuchyňského stolu. Celeste kuckala a prskala, oči plné slz z cigaretového kouře. „Co z toho máš?“

„Vůbec nic. Víš přece, že nešlukuju. Prostě jenom mám něco v ruce. Myslím, že Sarabess té ženské zaplatila, aby něco provedla. Musíme přijít na to, co to bylo. Nevíme, jestli právě Grace přinesla dítě k Hendersonovým. Bylo to před třiceti lety. Kdybychom aspoň měly její fotku, ale detektivové ji nikde nenašli. Prý ale mají číslo jejího zdravotního pojištění a podle toho seženou adresu. Přemýšlej, Celeste, k čemu by ta Grace byla dobrá? Proč by ji Sarabess po třiceti letech najednou hledala?“

Celeste uhasila cigaretu, zvedla se a ihned ji pohrčila do drtiče odpadků. Pak upřeně pohlédla na Mitzi. „To dítě se mělo narodit tajně, že?“ Mitzi přikývla. „Proto se narodilo v New Yorku. Je možné, že ta sestra znala někoho tady v Crestwoodu a Sarabess se bála, že její tajemství vyradí, ne?“

„To je moc přitažené za vlasy. Porodila Trinity kvůli kostní dřeni. Možná to je tajemství, ale byla zoufalá, chtěla, aby Emily žila. Dokážu si představit, že mnohé matky by udělaly totéž. Ty ani já jsme nikdy dítě neporadily, Celeste, proto nevíme, jak strašné je, když se má matka dívat, jak jí dítě umírá. Neviním Sarabess za to, že to udělala. Viním ji z toho, že se nechovala jako k dceři k Trinity, z toho, že ji zavrhl. Sakra, proč na to nemůžu přijít?“

„Protože na to myslíš moc úporně. Odpočiň si, dej si kávu, nechej myšlenky volně běžet. Jestli někdo Sarabess zná, jsi to ty. Představ si sebe na jejím místě a řekni, co bys udělala.“

Mitzi zavřela oči. Mumlala si něco snad deset minut. Najednou vykulila oči a vyskočila. „Ty jsi miláček, Celeste. Zvednu ti plat. Jsi prostě génius. Génius. Sleduj mě, ano? Sarabess se zmínila, že bude požadovat testy DNA, pokud se Trinity objeví. Požaduje je proto, že ví, nebo si myslí, že ví, že Trinity, která právě přijela, není její biologická dcera. A jak to může tak jistě vědět? Protože... protože Grace Finneganová vyměnila v porodnici nemluvnata. Tehdy stačilo vyměnit identifikační náramky přivázané k ručkám. Novorozenci jsou jeden jako druhý. Někde jsem to četla. Vyšlo by to. A dává to smysl.“

Sarabess Grace za tu hnusnou výměnu určitě zaplatila slušnou částku, proto Grace okamžitě dala výpověď a přestěhovala se. Sarabess i její tajemství bylo v bezpečí. Novorozeně se dostalo k Hendersonovým a Sarabess k němu pochopitelně vůbec neměla mateřský vztah, protože věděla, že to není její vlastní dítě. Proto tolik trvá na testech DNA. Zároveň chce najít Grace Finneganovou, aby jí prozradila jméno matky, u které je její skutečné dítě.“

„Jenže to děvče jako by panu Haroldovi z oka vypadlo,“ mínila Celeste. „Mám to! Už vím, jak to bylo! Grace Finneganová si to na poslední chvíli rozmyslela, nedokázala děti vyměnit. Možná to i zkusila, ale dostala strach, proto děti vrátila tam, kam patřily. To přece taky dává smysl, ne? Musela to být zkažená osoba. Ubohé děti.“

„Můj bóóže!“ zaúpěla Mitzi. „Kápla jsi na to, Celeste. Zvýším ti plat hned dvakrát. Proto Sarabess chce, aby tu ženskou našel právník – bude vázán mlčenlivostí o záležitostech svého klienta. Nepožádala

o to Rifkina, protože se mu nikdy nepřiznala, co ta Grace kvůli ní před třiceti lety provedla. Věřím, že ani Rifkin by něco takového nepřipustil. Dokážeš si představit, že někdo žije celé roky s takovým tajemstvím a vinou na srdci?“

„Dej mi ještě jednu cigaretu,“ zažadonila Celeste. „Co budeme dělat? Povíš to Trinity a Jakeovi?“

„Sarabess ani nelituje, co provedla. Chce najít Grace a matku druhého dítěte, aby měla jistotu, že jí nepřekazí plány. Když se objeví skutečná Trinity, dcera Harolda, ztratí Sarabess všechno. Věří, že se tady ukázalo to cizí dítě. Že vzorky DNA nebudou odpovídat Haroldovým. Myslí si, že je v bezpečí a že bude bohatá.“

„Dala bych obě zvýšení platů za to, kdybych mohla vidět, jak se ta ženská zatváří, až ji Trinity navštíví. Je to celé tak šílené a nepravděpodobné. Až přijdou výsledky těch testů, Sarabess se z toho zcvokne.“

„Típní tu cigaretu, Celeste. Vypadáš s ní stejně pitomě jako já.“

„Tak co uděláš, Mitzi?“ zeptala se hospodyně a poslušně zamáčkla nedopalek.

„Dokud se mi neozve ta detektivní kancelář, tak nic. Tohle jsou jen naše dohady. Přestože do sebe všechno zapadá, neznamená to, že to tak proběhlo. Jediné skutečné vodítko pro nás je fakt, že je Trinity Haroldovi tak podobná. Taky se může přihodit, že jsou si podobní dva lidé, kteří vůbec nejsou příbuzní. Počkáme pár dní nebo i týdnů, tím nic nepokážeme.“

Posadím se na verandu a promyslím si to. Kdybych přišla na něco závažného, hned ti to sdělím.“

„Chceš tam donést kávu?“

„Ne, sakra,“ nabručeně odsekla Mitzi. „Víš, že to svinstvo je zabiják. Slunko je už za dvorem, přines mi bourbon s ledem. Toho ledu nemusí být moc.“

„Ano, madam,“ neprotestovala Celeste.

Jake zabrzdil na parkovišti před advokátní kanceláří. Vystoupil a otevřel dveře Trinity. Pocítil přímo elektrizující impuls, když se při vysedání z auta opřela o jeho ruku. Najednou mu bylo těžko ze slibu, že nastoupí ve Washingtonu. Kdyby zůstal tady, zažil by vzrušujících okamžiků mnohem víc.

„Co je ti, Jakeu?“

„Nic, proč?“

Trinity si povzdechla. „Teď jsi vypadal, jako bys byl miliony kilometrů odsud. Myslíš, že tam máme jít? Jestli je ti to nepříjemné, můžu za tvým otcem přijet jindy a sama.“

„Ne, to ne. Musíme se nějak zorientovat v tvé minulosti. Je dobré začít u mého otce. Jeho reakce nám hodně napoví. Jenom mě napadlo... jestli jsem se nerozhodl pro Washington příliš ukvapeně. Fakt je, že je to lákavá nabídka. Nevšímej si mě, sám nevím, co chci.“

„Je moc... těžké opouštět domov. Musíš vědět jistě, že to opravdu chceš, Jakeu. Nedělej stejnou chybu, jakou jsem udělala já. Peníze nejsou v životě všechno. Napadlo tě už, že je čas zasadit strom a tak dále?“

„Jo,“ přidržel jí Jake vchodové dveře do budovy. Když prošla, zastavil se u recepce a zamával Jocelyn. Pak nasměroval

Trinity k otcově kanceláři. Důrazně zaklepal. Nevstoupil, dokud ho otec nevyzval.

„Jakeu!“ zvolal udiveně Rifkin Forrest. „Kdopak je to s tebou?“ napřáhl automaticky ruku, aby se seznámil.

„Tati, dovol, abych ti představil Trinity Hendersonovou.“

Jake otce pátravě sledoval, ale Rifkin nehnul brvou.

„Moc mě těší, mladá dámo,“ přátelsky si s ní potřásl rukou.

„Mě taky, pane,“ sladce zašveholila Trinity.

„Dáte si kávu, čaj nebo nějaké nealko? Posad'te se, prosím.“ Jake s Trinity protestovali, ale Rifkin jen ukázal na pohodlná kožená křesla a přesunul se za svůj psací stůl. „Co pro vás můžu udělat, Jakeu? Nebo se jedná pouze o společenskou návštěvu?“ Podle ledabylého tónu se zdálo, že je mu to úplně jedno.

„Totiž, pane Forreste, já za vámi chtěla zajít, protože bych se ráda sešla se svou matkou. Nejlépe na nějakém neutrálním místě. Taky jsem vám přišla říct, že mi Mitzi navrhla, ať se objedná na testy DNA. Přišlo mi to vhodné, proto už mám domluvené odběry. Třeba to povíte mé matce, až budete domlouvát naše setkání.“

Rifkin se pohodlně uvelebil v ergonomickém křesle a zaťukal prsty do stolu. Byl moc rád, že syn s tou dívkou neslyší, jak mu bije

srdce na poplach. Mizerný způsob, jak zakončit den. „Jistě mohu paní Windsorové navrhnout, aby se s vámi sešla, ale to nezaručuje, že tak učiní.“

Jake se naježil. „Proč by se neměla s Trinity sejít, tati?“

„To je prosté, Jakobe. Všude je plno podvodníků. Když jsou ve hře peníze, zjeví se odnikud jako na zavolání. Tím nechci říct, že tady slečna je šarlatánka, ale paní Windsorovou to jistě napadne. Vaši žádost jí budu tlumočit. Přejete si ještě něco?“

Jake se zvedl, pochopil, že je audience u konce. Chtěl vzít Trinity za ruku, ale byla rychlejší.

Naklonila se ke stolu a oběma rukama se opřela o lakovanou desku. „No, pane Forreste, ještě jedna maličkost. Povězte mámě, že vím o Grace a té druhé ženě. Ale ne, vidím, že vám to jméno nic neříká. To je pochopitelné; třicet let je dlouhá doba. Lidi snadno zapomenou. Legrační, jak mě to jméno utkvělo v hlavě.“

Trinity zvedla ruce ze stolu a napřímila se. „Moc mě těšilo, pane Forreste. Díky, že jste mě přijal. Počkám, až můj vzkaz vyřídíte matce. Pak zavolejte Mitzi nebo Jakeovi.“

Rifkin vstal a rozčileně si syna měřil. Nekomentoval jejich odchod.

„Jaká jsem byla?“ zeptala se Trinity Jakea na chodbě.

„Ježíši, starému pánovi se málem podlomila kolena. Nikdy bych nečekal, že s ním něco tak otřese. Přesto si myslím, žeš mu nemusela všechno hned vyklopit. No nic, vypadneme odsud.“

Ruku v ruce proběhli chodbou a pak pokračovali ven na parkoviště.

Teprve když si Trinity ve voze zapnula pás, povzdechla si. „Asi jsem se o Grace neměla zmiňovat. Vážně vypadal, že mu to jméno nic neříká. Nakonec si nemůžu být jistá, že ten muž, který se o ní se Sarabess bavil, byl tvůj otec. Třeba to byl Harold. Nebo někdo úplně neznámý. Tys otce pozoroval, myslíš, že to jméno zná?“

„Otec je vynikající hráč pokeru. Právníci jsou naučení nedávat na sobě nic znát. Když jde o Sarabess Windsorovou, dává si pozor dvojnásob. Jedno je jisté, zkazila jsi mu zbytek dnešního dne. Jen co skončí v kanceláři, rozjede se na Windsor Hill. Myslím, že tyto

novinky nebude chtít probírat po telefonu. No, dnes v noci ani jeden z nich spát nebude, to je na sto procent.“

„Ale co když nejsem opravdová Trinity Hendersonová, Jakeu?“

„Mitzi myslí, že ano, to mi stačí. Zvykej si na novou identitu.“

Trinity sledovala krajinu kolem. Pořád jí to vrtalo v hlavě. „Ale co když ne, Jakeu?“

„I kdyby se Mitzi mylila, vypořádali bychom se s tím, nedělej si starosti.“

„Jenže ty tu nebudeš, stěhuješ se,“ zašeptala nešťastně Trinity.

Jake se nikdy v životě nerozhodl tak rychle. Pronesl bezprostředně lehkovážným tónem: „Nikam nepojedu. Rozhodl jsem se, že se nechci ocitnout v prestižním Montroském institutu.“

Trinity sebou cukla a pohlédla na culícího se chlapíka za volantem. „Vážně, Jakeu?“

„Vážně.“

Kapitola dvacet pět

Rifkin Forrest zíral na mohutné teakové dveře, ze kterých právě vyšla jeho nejnovější noční mūra s jeho synem. Zavřel oči a opřel se. Jakkoli se to zdálo nepravděpodobné, Sarabess ho přesvědčila, že se Trinity neobjeví. A když se objeví, že nebude pravá. Sarabess si byla tak jistá, že jí to sežral.

Jenže před necelými pěti minutami se mladá žena, která se nikdy neměla objevit, zjevila přímo v jeho kanceláři. Sarabessina dcera seděla přímo proti němu. I kdyby ji v životě neviděl, ihned by poznal podobu Harolda a Sarabess Windsorových. Vždyť ona má dokonce stejný nos jako Emily. Ještě teď je nervózní, když si vybaví, jak na něho upírala svůj bojovný pohled.

Jake se tvářil arogantně a našťvaně. Jak tu ženu po tolika letech našel?

Musí si to promyslet. Rozhodnout, jestli mu Sarabess lhala. Při tom pomyšlení se mu chvělo srdce. Jde jí o peníze. Vždycky jí šlo o peníze. Sarabess peníze miluje.

Vědomě tento drobný nedostatek u své princezny ignoroval.

Rifkin otevřel oči, dovnitř doléhala ozvěna kroků na chodníku. Pracovní den končí. Každý jde domů věnovat se osobnímu životu. Kdysi dávno tak žil i on. Na konci pracovního dne si sbalil aktovku, rozloučil se a mířil domů k synovi a manželce. Sešli se u výborné večeře. Všechno se změnilo přímo nadzvukovou rychlostí, když poznal Sarabess. Byl jí tak posedlý, že nic jiného nevnímal. Ztratil ženu i syna, jejich

lásku i jejich respekt. Ano, celou dobu ho to trápilo, ale nikdy to nezmírnilo jeho city k Sarabess. Ona je jako návyková droga. Žil jen proto, aby slyšel její hlas, aby cítil její ruce na svém těle. Jeho závislost se časem nezmírnila ani o stupínek. Nic jí nedokáže odmítnout.

Pomyslel na všechno, oč kvůli Sarabess přišel. Na manželku Nolu, která pro něj pak měla jen obviňující pohled něžných očí. Nikdy mu nevyčetla ani slovo. Byla to pravá jižanská dáma, nemohla si přiznat, že její manžel má oči jen pro jinou ženu. Vybavil si také, jak se mu ulevilo, když ji doprovodil na poslední cestě a navždy se s ní rozloučil.

Asi není o nic lepší než Sarabess, pokud jde o peníze. Suverénně očekával, že zdědí celý obrovský majetek Grangerových, který na něho měl po smrti manželky přejít. Nestalo se tak. Velký dům i všechny finanční rezervy připadly Jakeovi. Úplně všechny. Včetně procent z výnosu firmy, ve které oba s Jakem pracovali. Byla to Nolina pomsta za všechna léta, kdy mlčela a trpěla. Teď se dře za plat a prémie na konci roku, nic víc mu nepřipadne. Věděl, že z toho má radost celé město. Nola Grangerová možná mlčky přihlížela, jak ji manžel podvádí, ale kdo se směje naposledy, ten se směje nejvíc.

Rifkin se v myšlenkách zaměřil na zůstatek na svém účtu a na své akcie. Ani jedno nevypadalo nijak slibně. Jestliže bude dál pracovat a pravidelně brát plat, může si v klidu žít a dočká se i slušné penze. Pak bude přinucen šetřit. Ale nejsou na tom stejně všichni důchodci? Nechá si členství v klubu, bude chodit pětkrát týdně na večeři, auto mu taky zůstane, i na pojistky mu to vyjde. Může se přestěhovat do města, kde si pořídil dům hned, když ho Jake vykopl z No-liny, vlastně svojí vily. Samozřejmě bude nutné zachovat zdání, to je jasné. Místo hospodyně si najme někoho na tři odpoledne v týdnu,

třeba bude stačit i jedno Odpoledne na jeden hrubší úklid. Jistě, mít hospodyní patří k základním předpokladům, aby vás mezi sebe přijali lepší lidi. Kdyby došlo k nejhorsímu, obejde se i bez ní a naučí se vařit. Jestli se jeho investice nezúročí a akcie padnou, bude se muset hodně uskrovnit, to je pravda. Musel by zapomenout na večere v restauraci. Nevadí, tvrdil by, že vaření byla jeho tajná vášeň. Kuchařské knihy nejsou drahé. Naučí se postupovat podle návodu.

Avšak kam v takových plánech zapadá Sarabess Windsorová? Nezapadá. Rifkinovi se při tom pomyšlení stáhl žaludek.

Jaké je tu nepřírozené ticho. Úplně strašidelné. Měl by si posbírat věci a vypadnout. Najednou jako by měl zadek přilepený ke křeslu.

Pohled mu sklouzl na hromadu složek, které mu sekretářka přinesla kolem třetí odpoledne. Prošel je všechny a zatočila se mu hlava. Mitzi a její zatracená smečka právníků nelenily. Všechno, co se týkalo Sarabess, bylo zadrženo, dokud na to nekývla Mitzi a neodsouhlasili to její advokáti. Sarabess se to nebude líbit. Ani trošičku. A jako vždycky za to podle ní bude moct on. Nechá si všechno líbit, bude před ní stát jako tupec ne proto, že by ji někdy podvedl nebo obelhal, ale právě proto, že ona oklamala jeho.

Rifkin došel k pojízdnému baru a nalil si štedrou dávku whisky. V minichladničce našel pár kostek ledu a hodil je do sklenice. Až dodnes nikdy nepotřeboval před cestou na Windsor Hill podobnou posilu.

Srkal alkohol a přejížděl pohledem výstavu diplomů a cen rozvěšených po stěnách. Mnohé z nich mu udělila městská rada. Zaměřil se na svůj diplom, tolik pro něho kdysi znamenal. Pálily ho oči i hrdlo. Ano, pokud bude Mitzi chtít, může si na něho stěžovat u advokátní komory. Mnohokrát mu tím vyhrožovala. Třeba tentokrát nezůstane jen u slov. Věděl, že kdyby před ní padl na kolena a prosil ji, ať ho neničí, dělala by hluchou. Mitzi Grangerová umí nenávidět z celého srdce. Nikdy neuvěří, že nebyl se Sarabess spolčený. Ani za milion let. Žádný zákon sice nepřekročil ani nezanedbal své povinnosti, dělal jen, co po něm chtěla jeho klientka. A Sarabess by nikdy vědomě jeho profesionální čest neohrozila. Nebo ano?

Rifkin se neklidně zavrtěl. Ohrozila by ho? Dosud ho nikdy nenapadlo zkoumat, zda Sarabess jednala legálně. Ale ta poslední vůle se mu hned nezdála. Pořád mu to vrtá v hlavě.

No, co nevidět se dozví, jestli je to padělek. Mitziini chrti už jdou po stopě. Zároveň mu poslali dvě další oznámení, jedno o fondu, ve kterém se píše, že Mitzi už předložila všechny potřebné doklady, aby mohl být včas převeden na Trinity Hendersonovou. Druhé se týkalo Windsor Hill a psalo se v něm, že Mitzi podala jménem Trinity žádost o soudní vystěhování Sarabess.

Hodinu předtím mu přišel fax z polikliniky, že si tam Trinity Hendersonová nechá dělat testy DNA. Mitziini právníci k němu přiložili žádost o vzorky od Sarabess k porovnání.

Rifkin se zahořkle usmál. Jako by to bylo třeba. Vždyť Harold prožil s Mitzi patnáct let. Má vzorků k porovnání, kolik potřebuje. Znovu se zasmál. Jeho vyhlídky nejsou růžové, spíš se nad ním zatahuje nebe.

Nenáviděl kliše, ale věděl zatraceně dobře, že pravděpodobnost, že jeho princezna zůstane na svém zámku, je stejná, jako že v pekle bude sněžit. Jak jí to má oznámit? Copak bude schopná opustit dům, ve kterém přebývá Emilyin duch? Jak to jen udělat?

Rifkin se zvedl, aby si znovu nalil. Tentokrát do sklenice vhodil jen jednu kostku ledu.

Emily.

Nebyl pyšný na to, že toho malého d'áblíka, který si uzurpoval Sarabess jen pro sebe, nesnášel.

Moc dobře si pamatoval, jak malý Jake řval jako tur, že si na Hill ani za nic nepůjde hrát. Žádné domluvy nepomohly, prosadil si svou. Chlapec tehdy odmlouval jemu i Nole. Co synovi toho dne řekl? Aha, už ví. „Tak dost, mladý muži. Musíš se naučit, co je to soucit, proto uděláš, co ti přikážu.“

Nola svým obvyklým mírným tónem chlapce napomenula za sprostá slova a za to, že se nechoval k otci *ís* respektem. Pak probodla manžela pohledem. „Už nikdy Jakobovi nepřikazuj, že musí jít na Windsor Hill, Rifkine. Nenechám nikoho, aby plival na mého syna; žádné zkažené dítě po něm nebude házet hračkami.

Dobře víš, že minulý týden mu zašili hlavu dvěma stehy, protože po něm Emily ve vzteku hodila nůžky. Už o tom nechci slyšet.“

Sarabess mu tehdy vynadala, že je slaboch, když nedokáže poručit manželce a synovi. Nebo ho nazvala hlupákem? Dost dlouho na něho křičela a on jen stál a nechal si to líbit. Potají měl radost, že už si jeho syn nebude muset s tou protivnou holkou hrát. Zároveň si říkal, že musí Sarabess odpustit, protože nedokáže nemocnému dítěti nic odmítnout.

Rifkin si nalil potřetí. Byl opilý, v takovém stavu za volant nemůže. Objedná si jídlo do kanceláře a vyspí se tady na gauči. Mnohdy to dělá, když pracuje do večera. Vlastně se mu ulevilo. Odloží hádku se Sarabess na zítra. Nebo se třeba zase opije. Kčertu, proč by se nemohl stát alkoholikem? Pak by na Windsor Hill už nikdy nemusel.

Pozvedl sklenici. „Na tebe, Mitzi, aby ses smažila v pekle za to, že nám ničíš životy! Ne, to jsem nemyslel vážně. Ať se všichni usmažíme v pekle kvůli tomu, co jsme provedli té malé!“ mumlal si.

Sarabess hleděla na svátečně prostřený stůl, na z poloviny ohořelé svíčky, na porcelánovou polévkovou mísu uprostřed stolu. Salát pomalu uvadal, čerstvé pečivo vychladlo a ztvrdlo v rozích. Odsunula židli a vstala. No, Rifkin se k ní dnes večer zřejmě nepřipojí. Přitom ho čekala přesně o půl sedmé. Byl zvyklý, že začínali aperitivem na verandě a přesně v sedm pak jedli. Bylo půl osmé.

Třásla se vzteky, když vyšla z jídelny a hrnula se přes chodbu do menší místnosti, kde míval její manžel pracovnu. Nezlobila se kvůli plýtvání jídlem, drahými svíčkami. Nevadilo jí, že si pro Rifkina oblékla nové šaty. Dráždilo ji, že se ani neobtěžoval zavolat, že se opozdí nebo nepřijde. Nikdy ji nenapadlo, že si něco takového dovolí muž, který si stejně jako všichni z okolí myslí, že ho Sarabess miluje. Možná ho opravdu miluje. V poslední době si přestávala být jistá.

Pohlédla na starožitný francouzský telefon. Zaťukala dokonale upravenými nehty na stůl a zvažovala, jestli má volat ona. Musí mu pořádně vyčinit. Nejdříve to zkusila na Rifkinův mobil, ale nebral ho. Normálně jí vždycky mobil zvedal.

Někdy se jí zdálo, že má tu hroznou věc přímo nalepenou na ucho. Pak zkusila pevnou linku v jeho pronajatém domě. Nenechala mu žádný vzkaz na záznamníku. Nakonec vytočila číslo jeho kanceláře, kde nechala zvonit jeho osobní linku sedmnáctkrát, než to nakonec vzdala.

Byl vždycky v dosahu na jedno zavolání. Nikdy nečekala, až se ozve. Spočítala by na prstech jedné ruky, kolikrát za třicet let ho nemohla sehnat. Nakonec se lekla, že se něco stalo.

Vadilo by jí, kdyby se mu stalo něco zlého? Ani ne. Pokud by se jí to nějak negativně nedotklo. „Rifkine, stejně jsi mě začal otravovat,“ zabručela polohlasně.

Měla by se ale ujistit, že je v pořádku. Během deseti minut nasedla do vozu a rozjela se k němu domů. Sluší se to, opakovala si.

Zaparkovala skoro za tmy. V domě se nesvítilo. I jeho parkovací místo zůstalo prázdné, to znamená, že není doma. Nemělo smysl vystupovat z auta a bušit na dveře.

Třeba pracuje přes čas. Když už je stejně venku, může se stavit v kanceláři, není to autem dál než pět minut od jeho bydliště. Kupodivu se jí žaludek sevřel po cestě strachy. Ulevilo se jí, když na určeném místě uviděla Rifkinovo auto. Vystoupila, zamkla vůz a vydala se rovnou ke kancelářské budově. Snad bude otevřeno. Naštěstí bylo.

Sarabess suverénně prošla přízemím k chodbě, kde byly advokátní kanceláře. Jakmile otevřela dveře té Rifkinovy, ucítila alkohol. Pak uviděla miláčka nataženého na gauči s jednou nohou volně visící dolů. Jednu botu měl zutou, druhou obutou. Nerušeně chrápal. Nakrčila nos a prošla po perském koberci k jeho stolu. Posadila se přímo k hromádce složek. Na každé bylo napsáno NALÉHAVÉ. Rifkin se ani nehnul. Pořád hlasitě chrápal. Sarabess se z alkoholických výparů udělalo špatné. Pokud si pamatovala, nikdy se neopíjel. Jednou dokonce pronesl:

„Copak má smysl zpíjet se do němoty? Dopadne to tak, že člověk ztratí sebekontrolu. Po tom rozhodně netoužím. Jsem přece právník.“

Sarabess ohrnula nos. Není pochyb o tom, že tentokrát to provedl. Zjevně ho k tomu přiměly informace z těch složek. Ještě jednou se ujistila, že tvrdě spí, pak otevřela první. Neměla by si záznamy

odnést s sebou? To by mu patřilo. Ano, vezme si je. Ať se probere a myslí si, že ho vykradli.

S hromádkou papírů pod paží došla ke gauči. Rifkin se zavrtěl, ale nevzbudil se. Po tváři mu stékala slina. Jak nemůžné. A nechutné. Oklepala se a spěchala ven.

Za dvacet minut seděla Sarabess doma na verandě se skleničkou šery v ruce. Pohlédla na nebe poseté hvězdami a pomyslela na to, jak dlouho si ještě bude užívat pohodlí Windsor Hill. Dole v zahradě zářily světlušky, které v letu malovaly spletité vzory. Emily jako malá vyžadovala, aby jí je chytala, tak jako to dělají jiné děti. Sarabess ji poslechla, nachytala jí je do sklenice od kompotu, jenže když nebohá stvořeníčka přestala ve dne svítit, Emily je nenávisťně rozmačkala a strašlivě přitom nadávala a všechny proklínala.

Náhle Sarabess něco nutilo běžet dolů a opět je chytat. Musela zarýt podpatky do koberce, aby tomu nutkání odolala.

Bylo nesmírně těžké vléct s sebou tak ošklivé vzpomínky, všechny jsou hrozně bolestné. Harold viděl, co Emily udělala světluškám, a vynadal jí, že je bezcitná a zlá. Emily samozřejmě dostala hysterická záchvat, ale Harold neustoupil. Dokonce popadl Sarabess za ruku a táhl ji chodbou pryč. Přitom ji neustále bičoval nadávkami. Řekli si tenkrát tolik odporných věcí, takových, které se neodpouštějí, které navždy zůstanou mezi vámi.

Emily samozřejmě hned po záchvatu dostala horečku, nakonec tak hořela, že ji museli odvézt do nemocnice. Harold nelítostně prohlásil, že je to trest za to, jak se chová k přírodě. Znovu se pohádali. Sarabess v hloubi duše věděla, že má manžel pravdu, ale nedokázala to přiznat nahlas ani za celý svět.

Po tváři se jí skoulela slza sebelítosti, když si vybavila Haroldova poslední slova té noci v nemocnici. „Ty jsi zodpovědná za to, co z toho dítěte roste. Ty sama jsi z ní udělala malého trapiče. Ano, jenom ty sama. Pamatuj si, že jednou budeš litovat, co jsi s naším dítětem provedla. A zaplatíš i za to, co děláš s Trinity. To bude jediné dědictví, které ti zanechám.“

Další slza si hledala cestu dolů. Sarabess zafňukala. Harold Windsor je po smrti a ona žije.

S pláčem vstala z ratanového křesílka a přešla dovnitř. Má co číst.

„Nikdy jsem tě nemilovala Harolde Windsdore,“ zašeptala v prázdném domě. „Milovala jsem jen peníze a pohodlí, které jsi mi přinesl.“

Kapitola dvacet šest

Jake energicky zaklepal na dveře domku. Dříve než se otevřely, slyšel zaštěkat Štíst'ka. „Jdeš zrovna vhod, Jakeu!“ přivítala ho nadšeně Trinity.

Sakra, sluší jí to, pomyslel si. Měla na sobě oblíbenou žlutou barvu. Co si asi myslí ona o něm? Raději se nezeptá. „No, dneska je den D. Mělas celý týden, aby sis to rozmyslela. Víš jistě, že chceš jet nahoru na Windsor Hill a postavit se tváří v tvář své matce?“

Trinity držela dveře doširoka rozevřené. Elway přiskočil k Jakeovi a začal příst. „Dáš si kafe? Zrovna jsem ho uvařila.“

Jake by souhlasil s čímkoli, jen aby mohl zůstat v její společnosti. „Jasně. Bez mléka. Hele, zdá se, že jsem mu chyběl. On mně teda určitě.“

Trinity se natáhla do linky pro hrnek. „Rozumím ti, Štístko mi taky chybí, když je u tebe. Měli bychom něco vymyslet, takhle to s těmi dvěma nepůjde věčně. Je to stresující.“

„To vím taky. Na něco přijdeme. Už nemáš výsledky těch testů DNA?“

„Ne, nic mi nepřišlo. Ale jak znám Mitzi, určitě si domluvila, aby první zprávu poslali jí. Stejně je to teprve týden. Co tvůj otec, ozval se ti?“

„Ne, ani slovem.“ Jake se rozhlédl a vdechl známou vůni. Na parapetu stála váza s několika větvíčkami jasmínu. „Máma taky mívala v kuchyni i v koupelnách jasmín. Mám tu vůni rád. Když mě Mitzi navštíví, vždycky mi ho přinese, jinak na něj zapomínám.“ Plácá zbytečnosti, místo aby se Trinity zeptal, jestli o něho stojí. Co by asi odpověděla, kdyby se jí přímo zeptal? Sám sebe překvapil, když otázku zničehonic položil.

Trinity zamrkala. Pak ještě jednou. „Není to, jako když se holky ptáš, jestli ji můžeš políbit?“

„Nevím, nikdy jsem se neptal. Prostě jsem holku políbil abylo.“

Trinity se usmála. „Tak vidíš.“

Jake se cítil jako blbec. „To znamená ano nebo ne?“

Trinity se zasmála, ale pak zvažněla. „Jakeu, musíme toho spoustu vyřídit. Nemyslím, že je správná doba na to nechat si emocemi zamlžit, co se skutečně odehrává. Řekněme, že jsme jeden druhého jako děti měli rádi a teď zkoušíme... zjišťujeme... uvažujeme nad tím, jestli... prostě...“

„A...“ dodal Jake, přestože si myslel, že už odpověď dostal. „Zajímalo by mě, kolik je na tom stole nátěrů. Ty věci jsou fakt staré,“ rozhlížel se po kuchyni. „Staré věci smrdí zatuchlinou. Možná proto dávají do všech starých domů jasmín. Mitzi tvrdí, že staré věci mají charakter. Já říkám, že smrdí. Mám rád modernu.“

„Já zase pohodlí. Je mi jedno, jestli je něco staré nebo nové, pokud je to pohodlné. Ale zpátky k tvé otázce, podle mě je na stole tak osm nebo devět vrstev laku. A zabýváme se tím jenom proto, že nechceme mluvit o nás dvou a odkládáme cestu na Windsor Hill, jak jen se dá.“

Jake vnímal jen jedno slůvko – my. Celý se zpotil. Všiml si, že Trinity čeká na odpověď. „Asi obojí.“ Pak ho zachránil Elway, který mu skočil na klín.

„Co děláš dneska večer, Trinity?“

„Nic, proč?“

„Šla bys se mnou na dobročinný karneval v YMCE?“

„Neříkej, že ho ještě pořád dělají? Chodívala jsem tam s Lillian a Johnem. Ano, půjdu moc ráda.“ Na hlase jí poznal, že se těší. „Patří k němu stále večere ve stylu: co kdo přinese?“

„Jestli se chceš najíst, musíš přinést něco narychlo připraveného doma. Já vždycky беру zapečené fazole. Recept jsem našel na krabici od sušených cibulových kroužků. Znáš Mitzi, je to výsledek jedné její nákupní akce se slevovými kupony. Mám spíž nacpanou naloženými fazolemi a cibulovými kroužky od země až do stropu. Je to hotové za deset minut. Co vezmeš ty? Myslím, že nepsané

pravidlo je, že toho, co přineseš, hodně sníš a zaplatíš deset babek za to, že ti to dovolí.“

Trinity se uchichtla. „Některé věci se fakt nemění, tedy kromě výše vstupného. Zastavím se v potravinách na zpáteční cestě z Windsor Hill. Už tak jsme tu promrhali dost času. Jdeme na to. Jak vypadám, Jakeu?“

„Báječně. Taky jako dcera Harolda Windsora. Stačí?“

Trinity pohodila hlavou. „Stejně jsem nervózní. Snila jsem o tom roky. Ve snu jsem pokaždé byla zlá a plná nenávisti. Vynadala jsem paní Windsorové, od plic jí pověděla, co si o ní myslím. I o tom, jaká podle nás byla Emily. Vždycky jsem ji chtěla rozbrečet, toužila jsem, aby mi řekla, jak toho lituje. Ale ona to nikdy neudělala. Jenom se na mě dívala jako na cizí. Přestože to byly jen sny, cítila jsem, jak mě porovnává s Emily a že pro ni nic neznamenanám. Pokaždé jsem se vzbudila ubrečená. Možná bych tam neměla chodit. Stačí, když se postaráš o soudní záležitosti. Třeba všechno zhorším tím, že k ní půjdu. Sarabess Windsorová možná je moje biologická matka, ale určitě není moje maminka. Chápeš to, Jakeu?“

„Naprosto.“ Vstali oba současně, dělilo je jen pár centimetrů. Jake ji tolik chtěl políbit, že mu z toho ztuhly pootevřené rty. Místo toho ji objal. Voněla létem a pudrem. Jestli ji hned nepustí, přestane se kontrolovat. „Musíme jít. Kdyby sis to cestou rozmyslela, stačí říct a otočím to.“

„Domluveno. Co když mě odmítne pustit dál? Nebudu pak za hlupáka?“

„Neudělá to. Věř mi, ta ženská je zvědavější než ty. Zvědavá asi není to pravé slovo. Ale nic nezjistíme, dokud tam nedojedeme. Chceš se ještě stavit u Mitzi pro morální podporu?“

Trinity si povzdechla. „Tak dobře. Třeba ani nebude chtít, abychom tam jezdili. Když jsem se o tom poprvé zmínila, netvářila se zrovna nadšeně.“

„Mohlo se to změnit. Víím, že od té doby, co ses vrátila, měla několik jednání s otcem. Jde o tu zatracenou poslední vůli, kterou se táta snaží ověřit. Sarabess o ní tvrdí, že ji našla nedávno. Mitzi si najala celý tým grafologů, aby dokázala, že jde o padělek. Snad už

má nějaké konkrétní výsledky i od soukromých detektivů, co pro ni hledají tu Grace.“

Trinity nasedla do auta. „Proč to všechno Mitzi dělá, Jakeu?“

Jake nastartoval. Počkal, až jim před autem přeběhne veverka, teprve pak se rozjel po sypané cestě. „Musí. Podle ní by byl celý její život s Haroldem prolhaný, kdyby se ukázalo, že opravdu sepsal novou poslední vůli. Přestože je Mitzi tvrdá a silná, tohle by podle mě nepřežila. Zhroutila by se. A já snad taky. Dělá jen to, co si přál Harold. Oba tě milovali. Dělá, co umí, aby splnila, co mu slíbila.“ Zahleděl se na ni. „Jak je ti po těle z toho, že Emily byla tvoje sestra?“

„I když to vím, nezmění to nic na tom, jaká byla. Často mě napadlo, jestli o mně náhodou nevěděla. Chovala se ke mně vždycky s takovou nenávistí. Dospělí si občas nedají pozor a mluví otevřeně, i když jsou děti nedaleko. Myslím si, že paní Windsorová s Haroldem o mně určitě mluvili. Jistě víš, že Emily byla pěkně zvědavá. Na tebe a ostatní byla jen protivná, zato ke mně se chovala odporně. Někde ta nenávist vznikla, proto bych hádala, že něco věděla. Později, před její smrtí, to určitě matce vyčítala. Jenom plácám, abych se necítila tak mizerně. Ano, Jakeu, mám tě moc ráda.“

Paráda! Smál se od ucha k uchu, když manévroval před Mitziiným domem. „Probereme to později, ano?“

„Dobrá, Jakeu,“ Trinity se chvěl hlas. „Tak jo.“

Zasmál se nahlas. Vzal ji za ruku a stiskl ji.

Mitzi čekala na prahu. Srdce jí radostně poskočilo, když se k ní po schodech rozběhli ruku v ruce ti dva, které milovala na světě nejvíce.

„Mám novinu,“ spustila.

„Jedeme na Windsor Hill. Má ta zpráva něco společného s naší cestou?“ otázal se Jake. „Došly ti výsledky testů DNA?“

„Ne, to ne. Posad'te se, honem.“ Zavolala na Celeste, ať přinese čaj. Než to dořekla, hospodyně stála s tácem u stolu, nalávala sladký nápoj a funěla. „Teploměr se šplhá nahoru, vypijte to, než se rozpustí led.“

Mitzi zakoulela očima, ale stejně jako oba mladí se ihned napila.

„Tak co je nového,“ zajímal se Jake.

„Vypadá to, že agentura, kterou jsem najala, není jediná, co hledá Grace Finneganovou. Grace se znovu provdala – vzala si jistého Geralda Tanzyho. Nikdy se nevrátila do práce, proto jim tak dlouho trvalo, než ji našli.“

„Myslíš, že ji nechal hledat i můj otec?“ zeptal se Jake.

„Ne, to určitě Sarabess Windsorová. Našla si právníka v Columbii, když jsi ji odmítl. A jeho firma zase najala soukromé detektivy, aby našli stejnou ženu, co hledáme my. Problém je v tom, že na sebe jejich a naši vyšetřovatelé neustále narážejí. Ti moji proto chtějí vědět co dál. Mimochodem, Sarabess zastavila v Columbii celou sadu šperků. Asi potřebuje hotovost.“

Jake se zašklebil. „Odkud to víš?“

Mitzi se pyšně usmívala. „Sousedka nejlepší kamarádky sestřenice švagrové Emmy Lanniganové pracuje v oddělení se šperky ve velké zastávám. Co vy na to?“

Jake jen pokrčil rameny. Trinity se tvářila zaraženě.

„Sarabess nechce, aby někdo věděl, co chystá. Potřebovala hotovost, aby zaplatila toho právníka v Columbii. Já ji peníze nedám, proto musela prodat šperky. Harold vždycky mluvil o tom, že jich má na kila. Kdykoli se na Hill pohádali, jediný způsob, jak utišit bouři, byl objevit se s drahocenným šperkem. Ona si myslí, že je to velké tajemství. A tvůj táta u ní nebyl víc než týden! To je všechno. Co máte nového vy? Celeste!“ zavolala.

Hospodyně se objevila s kbelíkem ledu v ruce. Beze slova jím praštila na stůl a zmizela. Mitzi znovu naplnila sklenice. „Tak spust', synovce!“

„Jedu s Trinity na Windsor Hill. Chce se sejít s matkou. Budu ji zastupovat, kdyby... pro jistotu, kdyby to bylo zapotřebí. Jestli nám máš ještě co sdělit, řekni to teď, Mitzi. Mimochodem, jdeš dneska večer na karneval?“

„To si piš, chlapče. Jasně že tam budu. Donesu tofu, zelené fazolky a kozí sýr.“

Trinity se pobaveně usmála. „O to se lidi poperou, Mitzi.“

„Jo.“ Jake se rozchechtal. „Budou utíkat všemi směry, abys jim to náhodou nenandala na talíř. Mitzi to pak sní s policejním ředitelem. Ten je na nijako med,“ znovu vybuchl smíchy.

Mitzi se začervenala. „Odjezd!“ poručila nesmlouvavě.

„Baví mě občas Mitzi vyvést z míry,“ řekl Jake, když pelášili po schodech. „Těšilo by mě, kdyby se s šéfem policie dala dohromady. Je to moc milý chlap, navíc vdovec, a fakt ji má moc rád. Jenže ona dělá, jako by nic nevěděla.“

„Zatímco ty si hraješ na dohazovače, co?“ smála se Trinity.

„Jestli si někdo zaslouží trochu štěstí, je to právě Mitzi. Přeju jí to kvůli ní. Co se má stát, stane se. Víš, že nezáleží na tom, co si přeju já. Musí to chtít sama. Sleduj je dneska večer na karnevalu, uvidíš, že mám pravdu. Bude tam celé město.“

„I Sarabess?“ zeptala se Trinity.

„Obvykle tam bývá. Přijíždí sama, pak se sejde s mým otce a odjede zase sama. Bůh ví, proč to dělá.“

„Vykašli se na ně, Jakeu. Musíš zapomenout na minulost, jinak se nepohneš kupředu.“

„Slibuju, že pohnu. Jen co vyřešíme tu tvoji.“

Sarabess myslela, že jí srdce vyskočí z hrudi. Hleděla na telefonní sluchátko, jako by to byl jedovatý plaz. Zavravorala a upustila je. Nenamáhala se je zvednout a správně uložit. Když se konečně vzpamatovala, přešla do ložnice, kde vyhledala peněženku a klíče od auta. Už z ní vycházela, ale zastavila se a otočila na patě. Vrátila se a vysypala obsah skříňky na klenoty do černé sametové kabelky. Ze zásuvky se spodním prádlem vytáhla hotovost, která jí zbyla z posledního prodeje zlata. Nezůstalo jí mnoho, nějakých patnáct tisíc, ale musí to stačit. Společně se šperky to snad bude dost.

Pojede do Charlottě v Severní Karolíně, kde momentálně žije Grace Tanzyová, kdysi Finneganová. Hraje o čas, protože jí detektivové řekli, že tutéž ženu hledá i jiná agentura.

Sarabess jim samozřejmě položila jen ty nejdůležitější otázky. Ví Grace, že ji hledají? Její agentura se může zaručit, že o nich neví, ale samozřejmě nemohou tvrdit totéž o konkurenci. Pak si nechala podrobně popsat cestu do městečka u jezera.

Jediné, na co myslela, bylo, že je konečně o jeden krok před Mitzi Grangerovou. Jak to všechno dopadne, to může stejně jen hádat. Jestli se ke Grace dostane dříve než Mitzi, je si jistá, že situaci využije ve svůj prospěch. Musí to vyjít. Nemá jinou možnost.

Pohlédla na hodinky. Jestli pojede přibližně o deset kilometrů rychleji, než jaká je povolena, dojde do Charlottě za tři hodiny; v nejhorším za tři a půl.

Mitzi, jak dobře věděla, dnes jistě nevynechá dobročinný karneval, kde se tak ráda předvádí. Ano, může být v klidu. Má celé hodiny.

Jestli to vyjde, s Grace se snadno domluví, nasedne do auta a vrátí se dřív, než se dostanou Mitziini stopaři zdravotní sestře na stopu.

Sarabess neměla na práci nic jiného, než uvažovat. Pomyslela na Rifkina, minulý týden se mezi nimi přiostrilo. Na Hill se neobjevil, jen jí volal. A každý nový hovor byl uštěpačnější než předchozí. Divné je, že se jí ani jednou nezeptal na dokumenty ze své kanceláře. Z ničeho ji neobvinil. Nevadí, Rifkina může klidně odepsat. Není nepostradatelný.

Oklepala se, když pomyslela na to, co jí ráno pověděl. „Sarabess, v tom domě na Hilton Head se ti nebude líbit. Střechou zatéká, je třeba tam udělat nové rozvody, elektrika je doslova starožitnost. Nebudeš mít ani zahradníka ani kuchařku. Nikdo po tobě neuklidí. Není tam ani garáž, fakt nevím, kam dáš všechny Emilyiny poklady. Nábytek je starý a smrdí zatuchlinou. Vstupní schodiště je taky rozpadlé. Abych nezapomněl, jsou tam termiti. Už před lety jsem ti říkal, ať ten dům udržuješ, ale nechtěla jsi za to utrácet. No, teď můžeme mluvit tak o sto tisících jen na údržbu, aby byl vůbec obyvatelný. Tohle tě čeká, pokud jsi Haroldovu závěť zfalšovala, jestli tě ovšem rovnou nezavrou. Slyšíš mě, Sarabess?“

Slyšela ho víc než dobře. Proto vynechala snídani. Tak nesmí dopadnout, nepřipustí to.

Nezfalšovala Haroldovu poslední vůli. Jenom zkopírovala jeho podpis. To je přece něco jiného než padělání. Zcela odlišná věc.

Zabočila na dálnici a vzpomněla si na něco, co buď viděla v televizi nebo někde četla. Nikdo se nedokáže podepsat dvakrát úplně totožně. Stejně, jestli nemají Haroldův originální podpis, nebudou to mít s čím porovnávat. Pamatovala si, že roztrhala i dopis, ve kterém si Harold na něco stěžoval, místo aby ho poslala. Roztrhala ho na sto

kousků a spláchla do záchodu. Do toho u Haroldovy ložnice. Rozeberou trubky? Pitomý nápad.

Kdyby ale Mitzi našla Grace dřív než ona, všechno by bylo v háji.

Jako by snad ona mohla žít v rozpadajícím se baráku v Hilton Hill se všemi těmi čumily z golfového hřiště přímo pod okny. To nepřipadá v úvahu. Prostě to nejde.

Pustila si rádio. Tichá hudba uklidní pocuchané nervy.

Zatímco poslouchala staré dobré hity, Trinity s Jakém zvonili u jejích dveří. Hospodyně jim řekla, že paní odjela a nesdělila, kdy se vrátí.

„Zřejmě nelže, není tu její auto,“ usoudil Jake.

„Nevadí, vrátíme se zítra,“ rozhodla Trinity, na které bylo znát, že se jí ulevilo.

Kapitola dvacet sedm

Jake Forrest se spokojeně podíval na připravené fazole. Ještě je posype strouhaným čedarem a je to! Strčil skleněnou mísu do trouby, nastavil teplotu a vesele si otřel ruce. Na Trinity jeho kuchařské umění určitě udělá dojem. Za dvanáct minut bude dílo hotovo. Otevřel si pivo a vzal si ho ke kuchyňskému oknu. Až nyní si všiml, jaká je venku tma. Pršelo.

Jestli nepřestane, večerní zábava se bude konat uvnitř. Nebude karnevalová přehlídka dětských masek, děti si neužijí ani plánované soutěže. I tak se maškarní vydaří, o tom nepochyboval. Objeví se celé město, protože výtěžek připadne na dobročinné účely. Mitzi dokonce zlákala Hootie a Blowfish, aby také účinkovali, protože po dobré zábavě se v dobročinné dražbě vydělá víc.

Jake sledoval, jak dešťové kapky bičují kuchyňské okno. Říkal si, že to bude jen letní bouřka, do šesti se vyjasní. Na poli bude sice bláto, ale co. Elektrické vedení ke kolotočům je jistě dobře uzemněné, všechno bude bezpečně fungovat. Hootie bude stejně účinkovat v tělocvičně. Atrakce zase mají vlastní plátěné střechy. Přesto zkřížil prsty, jako to dělával, když byl dítě, a přál si, aby déšť včas ustal. Chce se s Trinity projít kolem kolotočů. Rád by praštil

baseballovou pálkou do siloměru a vyhrál pro ni první cenu. Prostě si s ní chtěl užít všechno, o čem snili jako malí.

Zazvonil časovač na sporáku. Jake do sebe nalil zbytek piva a láhev hodil do koše na recyklovaný odpad. Když

z trouby vytáhl pochoutku, s chutí by si pyšně zabubnoval na hrud'. Cibulové kroužky získaly nazlátlou barvu, i když sýr ještě malinko bublal. Dokonalé.

Jake se podíval na hodiny. Má čtyřicet pět minut na to, aby se zastavil pro Trinity. Stihne se v klidu osprchovat, oholit, obléct i nakrmit zvířata.

Za necelou půlhodinu stál před zrcadlem v nových khaki kalhotách, bílé námořnické košili a světlých botaskách. Zamrkal na svůj obraz v zrcadle, naplácával si na tváře vodu po holení a nakonec se pokusil učesat neposlušné vlasy, které se mu ježily na všechny strany. Jeho máma se neustále čertila, že ty vlasy jsou její prokletí. Přehlédl řadu pánských kolínských, všechno dárky od Mitzi. Podle ní mají ženy rády, když chlapi příjemně voní. Otevřel tu, na které stálo, že bude vonět jako lesní stráž. Tak, teď voní. Další bod pro něho. Do kuchyně se přímo vznášel. Uložil své kulinářské dílo do papírové krabice a byl v podstatě hotov.

Ještě pustil televizní program na kreslené pohádky pro zvířata, nachystal jim dobroty a mohl vyrazit. Venku se zaradoval, když zjistil, že přestalo pršet. Asi bude bláto, ale karneval proběhne tak, jak má. Šťastný jako už dlouho ne uložil jídlo na sedadlo vedle řidiče. Trinity ho pak vezme na klín, nepojedou daleko.

Za deset minut zakroužil na dvoře Ardeth Gambleové a zacouval k domku vzadu. Čekala na něho na schodech v oranžových kapři kalhotách s topem stejné barvy. Držela v ruce tenisky, ale na nohách měla režné sandály s malými dýňovými květy nahoře. Elwayovi by se moc líbily. Jake poznal typ kalhot, protože Mitzi na sobě nedávno měla podobné a on se jí posmíval, že krejčímu došla látka. Hned na místě mu udělala přednášku o letní módě.

Trinity byla krásná.

Úžasná.

Oslňující.

Nádherná.

Jeho láska.

Možná jeho.

Třeba bude na konci dnešního večera vědět, že jsou pár. Co si o něm asi řekla ona, když vystoupil z auta, aby jí přidržel dveře. Na odpověď nemusel čekat dlouho.

„Hmmm, pěkně voníš, Jakeu.“

Sakra, Mitzi měla zase pravdu. „Je to vůně zalesněné strže?“

„Cože?“

„Nic. Taky krásně voníš.“

Trinity vybuchla smíchy. „Jmenuje se to Sensi od Giorgia Armaniho. Dostala jsem ji od BL loni na Vánoce. Podle ní mění muže na beznadějně zamilované idioty.“

„Tak to zůstanu u své lesní vůně. Budu se držet při zemi. Víš, jak je její matce?“

„Nedávno jsem BL volala, prý se jí daří docela dobře. Joyce je moc milá paní. Jsem ráda, že teď někoho má. BL odjede do Filadelfie a ona nezůstane sama. Obě mi chybí. Vzaly mě mezi sebe, cítila jsem se u nich jako člen rodiny.“

„Někdy se to stává. Hádám, že Kolinovi ti tolik nechybí.“

„Ani trochu. Zní to asi hrozně, ale je to tak.“

„Chápu tě. Těšíš se na dnešní večer?“

„Jasně, nemůžu se dočkat. Lillian mě tam brala každý rok. Pekla dva koláče ze sladkých brambor. Jeden nesla ona a druhý já. Cítila jsem se hrozně důležitá.“

„Pokud to nevíš, celou tu srandu organizuje Mitzi. Podle mě řídí i naši policejní stanici. Taky proto si tak rozumí s jejím šéfem, přestože to popírá. Kupuje jim vybavení a dohlíží na chod; nedávno jim pořídila nový hlídkový vůz, když ten starý dosloužil. Přiměla policii, aby seniorům dovolila jezdit po vedlejších cestách v golfových vozítkách. Zná rodinu každého policajta. Měla bys vidět vánoční večírky, které pro ně pořádá. Je to paráda. Asi víš, jak mám tetu rád. Myslím, že jí to neopakuju dost často.“

„Takové věci by se měly říkat každý den, Jakeu. Jen si představ, jaké to je, když nemáš nikoho, komu bys to pověděl. Tak jako já.“

„Ježíši, tak jsem to nemyslel... Promiň...“ Trinity se usmála. „To nic, Jakeu. Poslyš, pamatuješ si na ten rok, kdy paní Windsorová přivezla Emily na maškarní na

vozičku? Přinesla tehdy nádherné maličké koláčky zdobené deštníčky z marcipánu. Byly nádherně barevné, pamatuju si, že je položila doprostřed jednoho z těch dlouhých stolů. Pak přede všemi vyhlásila, že je Emily pomáhala péct. Strašně jsem si jeden chtěla vzít, ale Lillian mi to nedovolila. Měl jsi nějaký?“

Jake více poslouchal melodii Trinityina hlasu, než vnímal jednotlivá slova. Dobře si na ten večer pamatoval. Přestože byl dítě, už tehdy nesnášel Sarabess Windsorovou i její dceru. Věděl, že pro Trinity je jeho odpověď důležitá. „Máma říkala, že si můžu jeden vzít později, ale nikdy na to nedošlo. Emily najednou začala všem nadávat a její matka ji odvezla domů. Na žádné jiné oslavě jsem je pak neviděl. To Mitzi mi prozradila, že se Sarabess s otcem stýká i po matčině smrti. Sakra, celé město si o nich šeptalo.“

„Divné,“ pokyvovala hlavou Trinity. „Nikdo je nejedl. Takové krásné cukroví a nikdo je neochutnal. Na konci Lillian pomáhala uklízet. Ty koláčky pořád ležely uprostřed toho stolu. Nikdo nevěděl co s nimi. Nevím to jistě, ale nakonec je asi vyhodili.“

Jake si povzdechl. „Mnohokrát jsem si na Emily vzpomenu. Je to divné, ale před několika měsíci jsem hrál s Davem Doughertym golf a nějak na ni přišla řeč. Zeptal se mě, jestli jsme byli zlá děcka, když jsme s ní neměli žádný soucit. Pak jsme šli na hamburger ještě s Dinou a Zackem a znovu o ní mluvili. Shodli jsme se, že za všechno mohla paní Windsorová. Emily samotná se chovala jinak. Ty záchvaty mívala jedině před matkou. Bohužel jsme si to ještě jako děti nedali dohromady. Kdybychom na to přišli už tehdy, naše životy včetně toho Emilyina by byly určitě veselejší. Ty a já jsme byli její hlavní terče, pamatuješ si to, že?“

Emily souhlasně přikývla. „Myslím, že to poznala, Jakeu. Fakt si to myslím,“ zašeptala.

Vzal ji za ruku. „Rozhodně by to vysvětlovalo její postoj k nám. Ber to tak, Trinny, byli jsme divocí, lezli jsme na stromy, běhali každý den aspoň dva kilometry, plavali, jezdili na kolech, pořád jsme

byli spolu. Ona na to mohla jediné koukat a jet kolem v tom dětském vozíku taženém poníkem. I do toho poníka kopala.“

„Už se o tom nebavme, Jakeu. No ne, parkovací služba! Jak grandiózní podnik.“

Jake vyskočil z auta. Byl rád, že změnili téma. Úslužně otevřel Trinity dveře a pak předal klíčky od vozu mladíkovy v džínách tak nízko pod pasem, že se Jaké bál, že mu každou chvíli sjedou na kotníky.

Se zapečenými fazolemi v ruce přešli parkoviště, za kterým už se rozjížděla zábava. Nedočkavci už stáli ve frontě na štěstí, ale mladý pár zamířil na schody k hlavnímu vstupu do tělocvičny, kde se konala hostina z toho, co kdo přinesl.

„Jé, přesně takhle si to pamatuju. Tolik jídla. Všechno vypadá tak chutně. Jestlipak tu vůbec je Lillian. Koukej, tamhle vidím Mitzi. Teda, ta je nastrojená... vypadá dobře. Taky si nechala něco udělat s vlasy.“ Mrkla na Jakea. „S tím policejním šéfem máš asi pravdu. Ona se přece nerada strojí. Nezapomeň ji pochválit, že jí to sluší.“

Mitzi k nim majestátně doplula, objala je a ukázala na tělocvičnu. Splývavé světle modré šaty dokonale skrývaly její kostnatou postavu. „Že to tu senioři ale vyzdobili! Nejsou ty krepové myrty úžasné?“

Jake pohlédl na nápadné květiny v mohutných květináčích, nepochybně zapůjčené z Dylovy pohřební služby. Ubrusy i ubrousky s nimi dokonale ladily.

Všichni se bavili, bzučelo to tu jako v úle. Dospělí obyvatelé Crestwoodu korzovali a jedli, zatímco děti je tahaly za rukávy a naléhaly, ať jdou s nimi na parkoviště a koupí jim lístky na kolotoče.

„Vypadáš nádherně, Mitzi. Tvůj policista po tobě pojede celou noc.“

„Nech už toho pošetilého dohazování, zlato, nebo ti naplácám přímo tady před lidmi. Pustle se do jídla. Moc se povedlo. Vypadá úžasně. Joe Lewis nám věnoval barevné talíře a nádobí, přirozeně všechno z papíru. Policie o něm napíše ve svém věstníku. Pro lidi je to stejně důležité jako před dvaceti lety. Jenom abyste věděli, to, co jsem donesla já, se už snědlo.“ Zachichotala se.

„Ha-ha,“ řekl Jake a nabral si zapečenou bagetu se sýrem, kterou donesla Trinity. Ona si na oplátku vzala z jeho jídla. „Ty nejíš, Mitzi?“

Mitzi pohlédla na pestrou nabídku na stolech. „Zlato, slyším, jak se mi při tom pohledu ucpávají artérie. Pojedla jsem něco málo z vlastních zdrojů. Co vy dva, budete závodit v pytli?“

„Jo, mám přece novou partnerku. Je to profík. Letos to vyhraje.“ Otočil se na Trinity. „Poslední tři roky jsem byl druhý, první nikdy.“

„O co se soutěží?“

„O pětadvacetidolarový dárkový kupon do lékárny. Na volně prodejné zboží, samozřejmě. Dvanáct padesát pro tebe, dvanáct padesát pro mě,“ informoval Trinity. Zasmála se a odhodila prázdný papírový talířek do koše. „Koukej, to je Fernando!“ sykl najednou Jake. „Vsadil bych se, že na ten závod v pytli trénuje. A nic nejí. V tom to bude. My se tu vždycky nacpeme, ale on: hubený a fit. A jak se pochechtává. Já ti povídám, že trénoval.“

„Neblázni, Jakeu. Nikdo netrénuje na závody v pytli,“ smála se Trinity.

„On jo. Víím to. Vítěz má vždycky fotku na první straně věstníku. Dovedeš si představit lepší reklamu? Úplně zadarminko. Freddie prodává auta,“ otočil se k Mitzi. „Kdo mu letos dělá partnerku?“

„Proč se ptáš mě, synovce?“

„Protože ty víš všechno. Tak kdo?“

„Nějaká žena,“ odpověděla Mitzi vyhýbavě. „Jméno, chci slyšet to jméno, Mitzi.“ Mitzi se ošívala. „Dobře, tak jo, povím ti to. Jeho partnerka je Amanda Pettijohnová.“

Trinity se zúžily zorničky. Emily Windsorová nebyla jediná, kdo ji jako malou trápil. Amanda si dělala legraci z jejích šatů i vlasů a před ostatními dětmi jí neřekla jinak než Bugs Bunny kvůli mezeře mezi zuby. Amanda Pettijohnová, nejlépe oblečená, nejhezčí z celé třídy, ta, která mohla pořád utrácet. Ta, za kterou kluci šleli. Ta hnusná Amanda Pettijohnová.

„Opravdu?“ ozvala se Trinity sladkým hlasem. „No, Jakeu, to bude vážné. Nákopem jim zadky. Chci tu cenu.“ Nepřestala se usmívat.

Jake si pomyslel, že zlomyslnější úsměv ještě neviděl.

„Tak honem běžte, Arnie Wilson už vyhlašuje závod. Musíte se zapsat a zaplatit startovně. Vsadím si na vás padesát babek, tak mi neudělejte ostudu. Do toho!“

Jake vzal Trinity za ruku. Proběhli budovou a na parkovišti naši dráhu, na které se bude konat závod v pytli. „Jsi dobrá ve skákání v pytli, Trinny?“

„Modlí se velebníček? Každý rok na konci pololetí se ve škole u BL konal zápas učitelů proti studentům. Naši disciplínou s BL byly právě závody v pytli. Všechny jsme vyhrály.“

„No nevím, Trinny. Freddie je fakt dobrý. Beztak mu pokaždé zvednou plat, když vyhraje. A Amanda má zatraceně dlouhé nohy. Teda, nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo. Jenom že mají oba dlouhé nohy a budou skákat vysoko. Ale ona je trochu nemotorná... no, jestli se to tak dá povědět,“ zamumlal potichu.

„Chtějí prostě vyhrát, aby všem natrhli zadek. Nevadí, já jsem profesionálka,“ usmívala se Trinny.

Zase tak zlomyslně jako předtím. Jake se oklepal, zaplatil startovně a zapsal je do startovací listiny. Trinity převzala pytel a spěchala na start.

Jake běžel za svou partnerkou. Rozhlédl se po přihlížejícím davu. Závod v pytli v kategorii dospělých byl trhákem večera. Nervózně se rozhlížel po protihráčích. Zdálo se, že je jich neobvykle mnoho.

Arnie Wilson, chlap jako meloun s baseballovou čepičkou na hlavě, zastavil svůj golfový vozík přesně u startovní linie. Na vedlejší sedátku měl položený megafon, silnou baterku a vzduchovou pistoli. Bral svou úlohu vážně a nepřipouštěl žádné srandičky. Vystoupil z vozítka s hrstí papírů v ruce.

nity. „Jsou před námi. Přeskočíme plot a dopadnem na záda. Hlavně neztrat' pytel. Amanda to zároveň s Freddieem nedokáže, říkal jsem ti, že je levá.“

Zmýlil se. Amanda s Freddieem zvládli plot jako skokani na olympiádě.

„Hele, Pete ztratil pytel. Bernie je stále ve hře. Taky je dobrý. Dělá pojišť'ováka. I jemu by se hodila fotka na první straně.

Vyhrajam to, Trinny. Jenom jsme vypadli z rytmu. Amanda beztak trénovala s Freddiem. Budem první, neboj!“ Kéž by tomu věřil.

Dostihli Freddieho s Amandou u vysoké zdi. Jake slyšel, jak Trinity zalapala po dechu. Cítil, jak se vedle něho klepe. „Co je? Co se děje?“

„Nevěděla jsem... myslím, že to nedokážu. Nemám žádnou sílu v rukou. Jenom v nohách a ve stehnech. Zvládnou se udržet ve visu, ale nikdy nevylezu nahoru, když budu držet ten pytel. Neudržím se jednou rukou. Je mi líto, Jakeu, nedokážu to. Neměla jsem zdání, že je ta zeď tak vysoká.“

Jake na chvíli údivem ztratil řeč. Trinity přiznává, že něco nedokáže. „Kčertu, musíš. Podržím ten pytel, ty se chytíš oběma rukama a vylezeš. Pak přepadnem na druhou stranu jako předtím na plotě. Ted’!“

Trinity do toho dala všechno, jenže měla ruce lepkavé od bláta, nemohla se pořádně chytit.

Jake v dešti Freddieho s Amandou neviděl, ale slyšel, jak funí a sténají pod zdí, kam asi dopadli. Jake s Trinity se chystali na druhý pokus. „Tentokrát musíme, Trinny. Jsem fakt utahaný. Ten svinský pytel má snad třicet kilo.“

Trinity zasvítily v očích slzy, když se škrábala na nohy. Naštěstí nikdy nebyla baba, takže to nevzdá. Zatnula zuby, natáhla prsty a oběma rukama chňapla horní okraj stěny. Jake ji povzbuzoval. Bojovala jako o život, když se drala nahoru. Podívala se na něj, kupodivu se usmíval. „Jsou vedle nás. Jsme sehaní, soustřed’ se a přeskoč, jsem s tebou, ted’!“

Dopadli společně na zem. Pytel jim sjel na kotníky, ale neztratili ho. Arního reflektor našel Freddieho s Amandou právě v okamžiku, kdy oba dopadli na zem.

„Hej, Arnie, kolik nás ještě je v soutěži?“ zakřičel na něho Jake.

„Todd Mitchel právě leze přes zeď. Za ním je Toni Malfi. A nyní se blíží Donny Gamble. Vedeš, Jakeu, no vedl jsi,“ volal Arnie do megafonu, protože Freddie s Amandou právě kolem nich prokličkovali jako divocí králíci.

„Hlavně že se bavíš, co? Vedli jsme a ty ses zakecal! Ztratili jsme několik vteřin. Příště si najdu jiného partnera,“ bublala Trinity.

„Jo, a kdo se nemohl rozhodnout, jestli přeleze tu stěnu? Tam jsme přišli o minuty,“ opáčil našťvaně Jake. „Zvládneme to. Máme ještě šanci. Ted’ poběžíme. Freddie skáče, Todd, Tony ani Donny nás neohroží. Jdem na to, jo?“

„Jo. Jaký máš plán?“

„Překvapíme je. Vyvedeme z rovnováhy. Jsou před námi jen o prsa. Ty si vezmeš na starost Amandu, já Freddieho. Řekni něco, po čem se posadí na zadek. Rozumíš, Trinny?“

„Jasně.“ Pak Jakea tak zaujalo poslouchat, jak Trinity ječí na Amandu, že jí spadly umělé řasy a je vidět, že má uměle prodloužené vlasy, až úplně zapomněl, co chtěl říct Freddiemu. Nevadilo to. Amanda Pettijohnová pustila pytel a jala se kontrolovat, jestli má v pořádku řasy a vlasy. Díky tomu s Freddiem, který se nestihl ve skoku zastavit, spadli nějakých patnáct metrů před cílem.

Jake zahlédl Mitzi se seniory. Když jako první proskočili cílovou páskou, celá geriatrická skupinka pískala na prsty a jásala.

„Dokázali jsme to, Jakeu! Vyhráli jsme! Zítra jsme v novinách. Ted’ mi pomoz z pytle ven.“

Jake jí podal ruku a pomohl jí vysoukat se na nohy.

„Krásný závod, Jakeu. Příští rok ti to vrátím,“ podal mu Freddie ruku.

„Ani náhodou. Budu trénovat.“

Amanda se k nim přidala. „Nenapadlo by mě, že na to máš Bugs.“

„Cos to řekla, Amando?“

Jake sykl, ale ustoupil bokem, aby Trinity mohla k Amandě výhruzně vykročit.

„Řekla jsem, že jsi překvapila, Bugs.“

„Hej, Freddie, být tebou, tak kousek couvnu. Ted’ uvidíš, jak vypadá jednoznačná odpověď,“ varoval ho Jake, kterého Trinity odstrčila loktem.

„Myslela jsem si, žeš to řekla,“ usmívala se Trinity známým zlověstným způsobem. „Pamatuješ si na 12. listopad 1987? Tehdy jsem ti řekla, co ti provedu, když mě ještě jednou v životě oslovíš Bugs.“ Amanda se tvářila zmateně, pak se malinko lekla. „No, stalo se.“

Mitzi se všemi seniory i dobrá polovina Crestwoodu sledovali, jak Trinity vystřelila pěst Amandě přímo do nosu. Freddie zachytil padající partnerku. „Ještě jednou mě tak nazveš a staneš se postrachem zubařů, to ti garantuju. Jo, pošli mi účet za nápravu nosu.“

Jake přihlížel, jak si jeho láska spokojeně mne ruce a blíží se k němu. „Víš co, Jakeu Forreste? Mám náladu na...“ a zašeptala mu něco do ucha.

Jake měl náhle oči navrch hlavy. Nevěřil vlastním uším. „Tak honem... pojďme... jsem pro... Jdeme.“

Pokusil se zablácenýma očima mrknout na Mitzi a zároveň táhl partnerku k autu, zatímco kolemstojící obyvatelé maloměsta jim tleskali.

„Hej, zlato, a co cena?“ křičela za ním Mitzi a mávala nad hlavou dárkovým kuponem v průhledném pouzdře.

„Já svou cenu už mám,“ zavolal na ni Jake a ukázal na Trinity.

„To vidím, synovce,“ zašeptala Mitzi.

Kapitola dvacet osm

Když Sarabess sjela z dlážděné silnice k Tall Pine Lake, bydlišti Grace, padala jemná mlha. Pustila mlhovky, aby místo lépe našla.

O půl kilometru dál je vypnula a zajela ke kraji hrbolaté cesty. U poslední pumpy nabrala benzin a požádala o mapu. Mladý kluk od čerpací stanice jí ji podal do auta. Doufala, že si ji nezapamatuje, kdyby se někdo v okolí vyptával na cizí lidi. Bohužel mu určitě utkvělo v paměti auto, protože je okomentoval. To ji ale netrápilo. Rozevřela mapu a posvítla si na ni. Kolem jezera se v kruhu nacházelo asi sto domů. Všichni majitelé usedlostí měli přímý výhled na vodu. Plachetnice, motorové čluny a kánoe se tu používaly častěji než auta.

Grace Tanzyová bydlela v čísle 62. Sarabess poskládala mapu a zavřela ji do skříňky v palubní desce. Znovu rozsvítla mlhovky, pak pomalu projížděla kolem plotů s očíslovanými poštovními schránkami. Sodíkové výbojky vrhaly světlo na jezerní oblast, která jí najednou naháněla hrůzu. *Proč chtějí lidi žít na tak příšerném*

místě? pomyslela si. Předem věděla, že to v domech musí páchnout jako v bažině, nemluvě o neustálých problémech s vlhkostí.

Pustila dálková světla, aby přečetla čísla domů. Tady je to, 62, pěkně vklíněná mezi 60 a 64. Ihned vypnula motor a vystoupila.

Jak to, že není slyšet obvyklé noční zvuky? Žabí kvákání, cvrčky ani večerní ptactvo, kupodivu ani žádné děti? Třeba se sem lidé stěhují na důchod. Takové divné opuštěné místo.

Kde jsou všichni, co tu bydlí? Přece ještě není tak pozdě, podvečer bývá u domů rušný. Nebo mlha všechny přiměla, aby se uchýlili dovnitř? Vlastně jí to bylo jedno. Bude lepší, když ji nikdo neuvidí.

Už stála na kamenné cestičce zasypané borovicovým jehličím. Příjemně vonělo. Musí si dát pozor, bude to klouzat.

Grace se zmínila, že její muž touží po domečku u jezera. Stavení kupodivu vypadalo jako normální rodinný domek. Sarabess se rozhlížela po velké verandě ověšené barevnými květinami a plazivým vínem, které si našlo po sloupcích cestu až na střechu. Na jedné straně stála houpáčka s barevnými polštářky. Druhou zabíraly židle, proutěný stůl a větrák.

Přední vchod byl dokořán, za chodbou svítilo světlo – někdo je doma. Sarabess hledala zvonek, našla ho kousek od kliky. Silně ho stiskla.

Slyšela někoho volat. Snažil se přehlušit televizi, ve které zrovna běžela nějaká zábavná soutěž. Pak někdo ztišil zvuk a rozsvítil světlo na verandě. Sarabess se ocitla ve zlatavé záři.

Chvíli na sebe zíraly. Pak Grace vyletěla ruka k hrudi. „Vy!“

„Nepozveš mě dál, Grace? Ujela jsem kus cesty, abych tě našla, a venku je nepříjemně vlhko. Taky si myslím, že nebudeš chtít, aby nás slyšeli sousedi. Večer se hlasy nesou daleko, znáš to.“

Grace se nehýbala. „Co... co tu chcete?“

Nehezky zestárla, pomyslela si Sarabess. Ty pytlovité šaty jistě skrývají nadváhu. Šedivé vlasy si česala z čela a spínala sponkami, to Sarabess nesnášela. Netušila, žc ty hnusné obyčejné kovové pinetky ještě vyrábějí. Provokovaly ji i vytáhané bačkory na bosých nohou. „Chci si s tebou o něčem promluvit, Grace. Pustíš mě dál?“

„Vy... slibovala jste, že se už nikdy neuvídíme. Co po mně teď chcete?“

„Něco důležitého. Nenuť mě přistoupit na jiné metody, Grace. Pusťme dovnitř.“

Grace Tanzyová jí neochotně ustoupila z cesty. Sarabess rychle vklouzla do chodby, kde vycvičeným nosem ihned poznala vůni skořice a bergamotu. Samozřejmě že v domě bylo vlhko a také tam cítila bahno a rybinu. Přesto se někomu líbí žít u jezera. No, budiž jim přáno.

Když mījela svou hostitelku, ucítla také odér ženského těla. Honem začala dýchat ústy. S trochou štěstí se za čtvrt hodiny rozjede domů.

Grace jí nenabídla žádné občerstvení, Sarabess by si stejně nic nevzala. Opatrně usedla na okraj pohovky, která zjevně poznala lepší časy. Grace se svalila na sklápěcí křeslo. „Dodržela jsem naši domluvu do puntíku, tak co tu chcete? Jak jste mě vůbec našla?“

„Najala jsem si detektiva. Nevěděla jsem, že ses znovu provdala. Líbilo se tady manželovi... v tom malém ráji? A co děti, dokončily prestižní univerzity a našly si dobrá místa?“

„První manžel bohužel umřel, ale ano, líbilo se mu u jezera. Taky druhý manžel už bohužel není naživu. Děti odpromovaly a mají vlastní rodiny. Občas se navštěvujeme.“

„To jsem ráda, Grace. Moc mě těší, že jsem tvé rodině pomohla. Teď ale potřebuji tvou pomoc já. Chci, abys to považovala za součást naší původní úmluvy. Rozumělas?“

„Nejsem idiot, paní Windsorová. Něco po mně chcete, o co jde?“

„Kdyby sem někdo přišel a vyptával se, nechci, abys s ním mluvila. Jenom řekni, že k tomu nemáš co dodat, že nic nevíš, prostě chci, abys nepodávala žádné informace.“

„Proč?“ opáčila Grace drze.

Sarabess rozčilil ten troufalý tón. „Protože to říkám, Grace. Mimo chodem, kde je Louise Amityová?“

Grace Tanzyová sebou cukla a ztuhla. „Jak to mám vědět? Vůbec jsem tu ženskou neznala. Pokud si vzpomínáte, byla to jen náhodná pacientka, ne moje kamarádka.“ Mluvila tak chladně, že by hlasem mohla mrazit potraviny.

To je mi pěkný přístupl „Ale Grace, myslím, že to víš. Jistě jsi sledovala pohyb paní Amityové, protože tě napadlo, že se jednoho dne objevím na tvém prahu. No, ten den přišel. Chci

vědět, kde je moje dcera. Moje skutečná *vlastní* dcera. Potřebuji to vědět, protože se mi do života vetřela osoba, která tvrdí, že ona je moje dcera. Chce se hlásit o dědictví. Obě víme, že to nemůže být ona, že, Grace? Proto mi prosím pověz, kde je má vlastní dcera, ano? Samozřejmě jsem ochotna za tu informaci zaplatit.“

Zaražené Grace se vrátila řeč. „Takhle je to... jde vám o prachy. Vy jste ale bezcitná ženská. No, když jde o dědictví, bude ve hře pěkný balík, co? Rozumíte, že, paní Windsorová? Tak kolik?“

„Po tom vám nic není, Grace. Jsem ochotná dát ti patnáct tisíc dolarů za malou informaci. Chci vědět, kde najdu Louise Amityovou. Jinak...“

„Jinak to oznámíte mé rodině a sousedům? To bych se divila. Přece nechcete, aby se o tom mluvilo. Vy to držíte v tajnosti. Jestli jsem se něco v životě naučila, pak to, že nikdy nemáte vyhrožovat něčím, co nemůžete udělat. Obě víme, že nechcete, aby se vaše ošklivé tajemství provalilo.“

„*Naše ošklivé tajemství*, Grace. To ty jsi vyměnila děti, ne já. Bude to tvé slovo proti mému.“

„Ale vy jste za to zaplatila.“

„Hotově. Hotovost se nedá vystopovat. Budu tvrdit, žes mě vydírala.“

„To je pěkná pitomost,“ ohrnula Grace rty. „Proč bych vás jako měla vydírat?“

Proč vlastně? Grace má pravdu, je to blbost. „Na něco bych přišla. Vždycky u sebe mívám hotovost. Řeknu, žes mě okradla. Komu myslíš, že budou věřit? Tak kde je Louise Amityová?“

Grace Tanzyová stiskla rty do tenké linky a rozhlédla se po pokoji, který byl přeplněný starými krámy. Patnáct tisíc dolarů by stačilo jako pěkné přilepšení k penzi na dost dlouho. Možná by taky něco koupila vnoučatům, kdyby se k ní chovaly s troškou úcty. Ale to asi nehrozí. Nevadí, tím líp pro mě, pomyslela si. „To ale nestačí, paní Windsorová,“ odvětila chladně.

„A kolik stačí, Grace? Řekni svou cenu.“

„Dvě stě tisíc,“ tvrdě na ni pohlédla Grace.

Sarabess ani nemrkla. „Dobře, dostaneš je. Ale musíš vzít šperky. Nenosím u sebe takové částky. Dohodnuto? Mám je v kufru auta. Domluvíme se?“

Grace se uvolnila. *Proč ne?* Už jednou od této ženy peníze vzala, přestože neprovedla nic strašného, jenom lhala. S penězi a šperky se bude moci přestěhovat do malého bytečku ve městě, nelíbí se jí mezi chátrou, co žije na jezeře. Prodá to tu nějakému praštěnému Yankeovi, co touží po penzi u jezera. Zaváhala. Pak zvítězila hrabivost. „Dobře, paní Windsorová. Domluvíme se.“

„Jestli cekneš někomu jediné slovo, obviním tě. Pak mi bude všechno jedno. Rozumíme si?“

„Ano, ano. Vezmu ty peníze a šperky, a kdyby se kdokoli na cokoli ptal, budu mlčet jako hrob. Nebo chcete, abych odpověděla něco speciálního?“

„Neřekneš víc, než že jsi dítě odvezla k Hendersonovým. Tvůj manžel byl nemocný, proto jste se pak přestěhovali sem, kde je to levnější než na jihu. Tak kde najdu Louise Amityovou?“

„Chci ty peníze a šperky vidět. Až je vytáhnete z auta, povím vám to.“

Sarabess se tak ulevilo, že se málem vznášela. Nakonec se jí cesta vyplatí. Přikývla a vstala z pohovky. Z verandy uviděla, že lijí. Bude na kost promočená. Nemá na vybranou. „Nemáte deštník?“ zavolala na Grace. Ta se jen hlasitě zasmála. Sarabess to pochopila.

Vrátila se do domu za tři minutky. Vešla sama přímo do ošoupaného obývacího pokoje. Napadlo ji, jestli ten dům v Hilton Head, kterým ji strašil Rifkin, vypadá taky tak hrozně. Usedla na pohovku a otevřela sametový sáček. Nejdříve vytáhla svazek bankovek, pak čtyři diamantové náramky, troje náušnice a jeden prsten. Seřadila šperky na konferenčním stole.

Grace přistoupila s otrhaným papírkem v ruce.

„Jak mám vědět, že to jsou pravé šperky?“ vyhrkla.

„Protože já bych raději umřela, než bych na sebe vzala bižuterii.“

Grace vzala do ruky jeden z náramků a škrábala kamínkem po stolním skle. Pak spokojeně vzala peníze i šperky do dlaně. Papírek upustila Sarabess do klína. „Běžte, paní Windsorová.“

„Jak víš, že paní Amityová žije na stejné adrese? Nesnaž se mě podfouknout, Grace, víš dobře, že bych se vrátila. Našla jsem tě tentokrát, našla bych si tě znovu. Je jedno, kolikrát se přestěhuješ.“

„Posílá mi každý rok přání k Vánocům. Žije tam celou dobu, nikdy se nepřestěhovala.“

Sarabess vyšla ven, samozřejmě až když si přečetla adresu na lístečku. Musí si ji zapamatovat. Louise Amityová bydlí v Perte Amboy v New Jersey, ulice First Street 187.

Grace Tanzyová čekala ve dveřích, dokud drahý mercedes neodjel. Pak se z plných plic rozesmála. Pěkně tu bábu natáhla. Má dvě stě tisíc dolarů, ale přitom jí nic neprozradila. To je teda hlína. Znovu se rozchechtala.

„Tak, paní Windsorová. Sice jsem děti vyměnila, jak jste si přála, jenže pak se mi to rozleželo v hlavě, protože Louise byla tak milá holka. Prostě jsem jí to nemohla udělat, proto jsem je vyměnila zase zpátky. Takže hádám, že o dědictví se vám hlásí vaše vlastní tělo a krev a vy o tom nemáte páru.“

Grace Tanzyová se horečně pustila do balení. Sbalila dva lodní kufry a chvatně je uložila do otřískaného sportáku. Stejně si musí koupit nové auto. Když odjede až ráno, sousedi si budou myslet, že jela na nákupy. Pokud si vůbec všimnou, že tu není.

V celém domě uklidila, vypnula všechno ze zásuvek, hodila obsah lednice do popelnice postavené u cesty. Naštěstí je zítra brzy ráno vyvážejí. Někdo ze sousedůji pak hodí zpátky do zahrady. I kdyby ne, nebude už to její starost.

Pak obvolala čtyři syny a všem řekla, že jede na sever k přátelům a navštívit tetu do domova důchodců. Beztak jim to bylo jedno. Věděla, že sem každý měsíc na povinnou návštěvu jezdí jen z donucení. Kdyby tak věděli, kde vzala peníze na jejich přepychové vzdělání. No nic, k čemu brečet nad rozlitym mlékem.

Až se někde usadí, třeba pošle vnoučatům po padesáti dolarech – možná.

Ráno obvolá elektrárnu a vodovody a kanalizace, taky musí nechat odpojit telefon. Všechny účty už sice zaplatila, v nejhorším jim ty přeplatky nechá. Musí se taky zastavit na poště, ať jí ukládají všechny zásilky, dokud se nevrátí. O životní pojistku, pojištění auta a

jedinou kreditku se postará později, až se někde usadí. Zbývá zařídit, aby jí někam chodil důchod. To stačí udělat telefonicky.

Poslední čin před spaním ji uspokojil. Na malé kousíčky pak roztrhala všechny dopisy od Louise Amityové a spláchla je do záchodu.

Ráno vyrazí směrem na západ do Gilbertu v Arizoně. Navštíví přítelkyni z dětství, se kterou se celou dobu stýká. Za dveře domku u jezera zastrčí lístek, na který naškrábe něco jako: „Vrátím se v lednu.“

Sousedí, se kterými se tu stýká, určitě promluví s každým, kdo se na ni bude vyptávat. V minulosti se pokaždé zmiňovala toužebně o New Yorku a životě tam, logicky je napadne, že jela tím směrem. Detektivové ji budou určitě hledat na severu.

Poslední myšlenka, než usnula, se týkala toho, že musí dokonale ustlat postel. Chtěla nechat domek jako ze škatulky. Tak jako v detektivním románu, hlavní hrdina zmizí z povrchu zemského, ale jeho byt nebo dům zůstane uklizený, jako by se měl vrátit. Ano, celá léta usínala s pocitem viny a spala bezesným spánkem. Konečně může spát spokojeně.

Sarabess Windsorová vypnula zapalování půjčeného vozu. Bylo poledne. Na sedadle vedle ní ležela mapa, kterou jí dali v půjčovně. Do Perth Amboy jí zbývalo nějakých třicet kilometrů. Stačí najet na rychlostní silnici číslo jedna a držet se jí. Agent z půjčovny jí poradil zastavit u místní pumpy a zeptat se na dům, který hledá. Jak prosté. Třicet minut až hodinu počítá na návštěvu u Amityových, další půlhodinu jí zabere cesta zpět na letiště v Newarku. Mohla by chytit let v pět do Charlestonu. Do devíti večer se vrátí na Windsor Hill – nikdo nebude vědět, kde se celou dobu toulala.

Byla nervózní z množství tiráků, proto se držela v pravém pruhu a přemýšlela. Jedná správně? Nepraskne to? Neměla by zkusit plán B? Málem se zadusila, když si uvědomila, že žádný alternativní plán nemá.

Co když Grace Tanzyová zavolala Louise? Těžko hádat, ale možná by měla o všem zpravit Rifkina. Jenže jak by mu to řekla? Kdyby aspoň nebyla tak strašně vyčerpaná. Sice si v jednu šla

lehnout, ale stejně nezamhouřila oka. Proto se vůbec necítila tak čilá a probraná jako normálně.

Že by ji vyvedl z míry vzkaz, který jí nechala na nočním stolku hospodyně? Prý ji na Windsor Hill hledal mladý muž se ženou. Problém je v tom, že za ní nikdo mladý nechodí. Musel to být Jake Forrest s Trinity Hendersonovou. Jestlipak o tom ví Rifkin? A varoval by ji, kdyby to věděl? Nechtělo se jí věřit, že se včera vůbec neozval. A co znamená jeho mlčení?

Za dvacet minut projela Sarabess branou mýtného a soustředila se na cestu podle mapy. Zastavila u první stanice Shell, aby se zeptala kudy dál. Dvakrát si popis cesty zopakovala, aby si ho zapamatovala.

Projížděla Smith Street a napadlo ji, že se městečko ani zdaleka nemůže rovnat Crestwoodu. Hlavně to tu smrdělo průmyslovou výrobou a to není nic pro její citlivý nos. Dávala pozor na značky, zabočila podle popisu k tržnici a na First Street zpomalila. U křižovatky s Gordon Street pak pomaloučku projela a našla místo k parkování. Vystoupila z vozu, a než si to stihla rozmyslet, spěchala k číslu 187.

Stála před dvouposchodovým domem z červených cihel. Dřevěné zábradlí podél venkovního schodiště bylo kupodivu nové. Na druhé straně na budově nikde neviděla ventilátory a návštěvníky nevítal jediný truhlík s kytkami. *Jak depresivní*, pomyslela si. *Těším se, až odsud zase vypadnu.*

Nenašla zvonky, jen uprostřed dřevěných dveří bylo namontované klepadlo se lví hlavou. Zvedla rukojeť a nechala ji padnout na dveře. Ozvala se tak silná rána, že uskočila. Za chvíličku se dveře otevřely. Příjemná paní s brýlemi s kovovými obroučkami si ji zvědavě měřila. „Prosím, co si přejete?“

„Hledám paní Louise Amityovou.“ Za zády jí projeli dva kluci na kolech, oba na sebe hlasitě pokřikovali. Za nimi proběhl velký černý pes, který se mohl vzteky uštkat.

„Pak jste ji našla. Já jsem Louise Amityová. Co pro vás mohu udělat? Musím vás varovat, jestli něco prodáváte, nikdy nenakupuji z ulice.“

Sarabess se nuceně usmála. „Ne, nejsem dealerka, paní Amityová. Jmenuji se Sarabess Windsorová. Ležely jsme spolu v

New Yorku ve stejné porodnici. Nedávno jsem mluvila s Grace Tanzyovou a ona se zmínila, že tu bydlíte. Právě jsem na cestě do New Yorku a napadlo mě... vlastně ani nevím, co jsem si myslela,“ skončila nejistě.

„Propána, Sarabess, pojd' dál, nepoznala jsem tě. Dáš si ledový čaj nebo kávu?“

Sarabess se ulevilo, Grace ji určitě nevarovala. „To by bylo moc příjemné, děkuji. Jenom jsem chtěla pozdravit, když tudy projíždím. Nemám moc času, ale... Málokdy dělám takové pitomosti. Jak se má tvoje dítě? Byl to hoch nebo děvče?“

„Děvče. Jmenuje se Marion. I ty máš dceru, dobře si to pamatuju.“

Sarabess následovala ženu přes několik místností, uklizených a útulných, do příjemné kuchyňky z červených cihel se zelenými rostlinami a nerezovým vybavením. Kulatý stůl vypadal jako starožitný dubový rodinný jídelní stůl. Věvodila mu keramická mísa plná bílých a červených broskví. „Moc hezká kuchyňka.“

„Ráda vařím. Před rokem jsem šla do důchodu, kuchyně je moje hobby. Žijeme tu samy s dcerou, synové zůstali v New Yorku a manžel umřel před lety.“

„Dcera bydlí s tebou? To musí být příjemné.“

Louise byla pořád hezká žena s vlnitými vlasy a štíhlou figurou. „Není to tak, jak si myslíš,“ dodala tiše. „Dcera měla před dvěma lety autonehodu. Je na vozíčku. Já to... nevím, jak to říct... nebyla jsem na něco takového připravená. Těšila jsem se, že budu v důchodu cestovat a trochu si užívat. Teď je všechno jinak. Marion pracuje doma pro jednu banku. Jsem moc ráda, že ji nevyhodili z práce. Dvakrát denně k nám chodí opatrovník, ale stejně musím být pořád doma. Jak se má tvoje dcera?“

Její dcera je křipl. „To je mi moc líto. Dcera se má dobře, děkuji. Ráda bych se s tvou dcerou seznámila, myslíš, že by to šlo?“

„Samozřejmě.“ Louise se podívala na kuchyňské hodiny. „Stejně jsem dneska trošku pozadu, je čas na oběd. Á, už ji slyším.“

Sarabess byla ráda, že sedí. Zjev na vozíčku ji tak šokoval, že se musela oběma rukama zachytit okraje dubového stolu. Dalo jí práci ovládnout se.

Louise je představila. Marion se chovala vlídně, Sarabess zdvořile a formálně.

To není moje dcera. Ne, tahle je zrzavá a modrooká, jako by Louise vypadla z oka. Má stejnou bradu i nos jako ona. Nikoho na světě by nenapadlo tvrdit, že Marion není Louisino vlastní dítě.

Sarabess se udělalo zle od žaludku. Hledala slova. „Jsou i bratři tak krásně zrzaví?“ zeptala se trochu nevhodně.

„To si pište,“ vesele jí odpověděla mladá žena na vozičku. „Jsme si strašně podobní, když jsme byli malí, lidi si mysleli, že jsme trojčata. Jsme od sebe po roce. Mami, kde je ta fotka z Velikonoc, jak jsme tam všichni tři?“

„Přímo tady na lednici.“ Louise ji podala Sarabess.

Ano, jsou jako trojčata. „Kde... se u vás v rodině vzaly ty rusé vlasy?“

Žena na vozičku dojela k lednici. Otevřela ji a vytáhla tuňáka. „Přece po tátovi. U nich jsou všichni zrzci. Kromě toho máme taky všichni na jednom místě mateřské znamínko, není to legrační?“

Sarabess vyschlo v krku. „Ano, to je.“

Mladá žena drmolila dál. „Táta mámu vždycky škádlil, že by nás nemohla prodat cikánům, protože máme ta znamínka a stejné vlasy.“

Sarabess se pokusila tvářit pobaveně. „Asi jste nikdy nebyli na testech DNA, že?“

Louise mávla rukou: „Ale byli. Po nehodě Marion doktoři mysleli, že bude potřebovat štěp kostní dřeně, proto nám všem udělali testy. Nakonec se díky bohu uzdravila i bez toho. Prý je odběr kostní dřeně hodně bolestivý.“

Není to moje dcera. Ale kde tedy je? Musím hned vypadnout.

Sarabess se podívala na náramkové hodinky. „Už musím jet. Doufám, že jsem vás příliš nezdržela. Moc ráda jsem vás poznala, Marion. Děkuji, že jsi mě pozvala dál, Louise. Ne, nevstávejte, vyprovodím se sama.“

Až venku na čerstvém vzduchu se Sarabess poddala vzteku. *Ta děvka! Ulhaná děvka. Nikdy ty děti nevyměnila! Vzala si prachy a obelhala mě. A včera jsem se nechala nachytat znova. Vařila se v ní krev.*

Jak je situace vážná, si uvědomila až ve voze. Trinity Hendersonová je její pokrevní příbuzná, je to její vlastní dcera. Ta, kterou porodila, aby mohla žít Emily. Patnáct let rostla Sarabess přímo pod nosem. Bydlela na farmě rovnou pod Windsor Hill. „Nikdy mě to nenapadlo,“ mumlala si zaskočeně. Není divu, že Mitzi Grangerová tak spěchala s testy DNA. Koneckonců to vysvětluje i to, jak náhle změnil své chování Rifkin.

Dcera, kterou nikdy nemilovala, zrovna ta, které se vzdala, dcera, kterou přede všemi zapřela, se vrátila a zmocní se windsdorského majetku.

Kapitola dvacet devět

Ctihodný soudce Malcolm Collins se podíval na svůj protějšek v restauraci. Nesnášel podobná setkání, protože bez rozdílu končila tak, že někdo odcházel smutný nebo i vzteklý. Obával se, že dnes se setká s oběma emocemi. Sám nevěděl, proč tuto schůzku svolal. Rifkina Forresta nijak zvlášť nemiloval, ale uznával, že je schopný jak na golfovém hřišti, tak v soudní síni. Jeho syna Jakea měl raději, protože ten se uměl jinak rozšoupnout. Přesto si uvědomoval, že v jádru nemá Rifkina rád jen a jen kvůli Sarabess Windsorové.

Za starých dobrých časů Harolda Windsora považoval za svého přítele. A ne ledajakého. Už tehdy si byl vědom, že jeho manželství není bezproblémové. Snažil se příteli poradit, ale nenaléhal. Po Haroldově smrti dlouho cítil ve svém životě prázdné místo.

Soudce Collins věděl, že se ocitl na hraně. Dokonce možná porušuje zákon. Přitom mu do důchodu zbývá jen pět měsíců, je mu jasné, že si má dávat pozor. Podíval se na svůj koňak, pak na Rifkinovo víno. Dvěma silnými loky vypil bourbon. Musel se posílit na to, co ho čeká.

Pomyslel na pozdní návštěvu Mitzi Grangerové. Poseděli společně na verandě, pozorovali světlušky a hovořili až do dvou do rána. Pozorněji vyslechl, i když většinu toho, co mu povídala, dobře znal. Když mu vyličila nejnovější události, ztratil řeč. Snad proto ho přiměla, aby jí slíbil, že s Rifkinem promluví. Dobře mu tak.

„Pěkný den,“ poznamenal Rifkin. „Měli bychom ho trávit na golfovém hřišti.“

Soudce přikývl. Pohrával si s nožem. „Pozval jsem vás na oběd, abych vás varoval, Rifkine. Prakticky tím překračuji svou pravomoc, ale... nerad bych vás viděl ve vězení za něco, co jste neudělal. Chápete, kdybych si myslel, že jste se něčeho dopustil, nehnul bych pro vás prstem. Chci věřit, že jednáte v nejlepším zájmu své klientky. Hovořím tu o Sarabess Windsorové.“

Asi se divíte, jak se ke mně ta záležitost donesla. Všechno vím od Mitzi Grangerové. Netuším, jaké má pro to důvody, ale nechtěla hovořit přímo s vámi, proto o to požádala mě. Slíbil jsem jí, že s vámi promluvím. Dnes jsem odložil líčení jen proto, abych si její informace ověřil, a teď to proberu s vámi. Sledujete mě, Rifkine?“

„Jistě, Vaše Ctihodnosti,“ odvětil chladně Rifkin. „Vypadá to, že mladá dívka jménem Trinity Hendersonová je vlastní dcera Sarabess a Harolda Windsorových. Nechala si udělat testy DNA. Souhlasí s DNA rodičů, myslím tedy Sarabess a Harolda. Poslední vůle, kterou jste předložil k přezkoumání, není pravá. Podpis byl nějakým způsobem zkopírovaný. Neznám odborné podrobnosti, snad se našla jakási drobná přerušení linie čáry na podpisu. To značí, že to není najednou napsaná signatura. Proto se ptám: Věděl jste o tom nebo jste jednal v dobré víře, že je závěť pravá?“

„Jednal jsem v dobré víře, Vaše Ctihodnosti. Má klientka mi tvrdila, že vůle je pravá, a já neměl důvod nevěřit jí. Jistě víte, že jsme se Sarabess dlouholetí přátelé.“

Soudce si namazal kus rohlíku a strčil ho do pusy. Zaujatě vzhlédl, když číšník přinesl filé z tuňáka s pečenými brambory a mangovou omáčkou. Souhlasně přikývl, že ví.

Rifkin pohlédl do vlastního talíře, jako by si nebyl jistý, že do sebe dokáže vpravit sousto. „Co bych měl podle vás udělat, Vaše Ctihodnosti?“

„Nejprve byste měl promluvit se svou klientkou. Povězte jí, že se dostala do kalných vod. Ať stáhne závěť a uzná tu předchozí. Myslím, že s pomocí několika kolegů dokážu zařídit, aby se v tom nikdo neštbural. Každý má právo zmýlit se. Pokud jde o tu mladou dámu, nemohu vám sdělit nic jiného, než že v lednu převezme svůj

fond a veškerý majetek do vlastnictví. Nakonec se Harold o svou dceru postaral, že?

Dále pro vás mám osobní radu, Rifkine. Nemluvím jako soudce, ale jako starý muž, který má děti i vnoučata. Usmířte se s Mitzi a se svým synem. Přestaňte se schovávat za minulost a udělejte správnou věc. Nebudete ani první ani poslední, kdo musí přiznat svou chybu. Život je příliš krátký na to, abychom nedělali věci správně.“

Rifkin dostal křeče do žaludku. V ústech měl tak sucho, že nemohl pozřít ani sousto chutně vypadající ryby. Bude rád, když se ještě někdy nají. Lokl si vína a cítil, že mu stéká po bradě. Rychle se utřel ubrouskem.

„Slyšel jsem, že Jake s tou Windsorovic dcerou vyhráli závod v pytli na dobročinném maškarním bále. Ráno byla v novinách fotka. Mladá Trinity jako by Haroldovi z oka vypadla, nemyslíte?“

Rifkin nebyl schopen slova. Znovu se napil vína. Nečetl noviny, protože byl celé dopoledne nervózní z této schůzky. Zvedl zrak a podíval se soudci do očí. Ten právě napíchl podařený kousek ryby. Rifkin se zmohl jen na přikývnutí.

„Myslím, že dnešní rozhovor zůstane jen mezi námi, Rifkine. Samozřejmě budu informovat Mitzi a povím jí, že podniknete patřičné kroky. Pokud jí to ovšem nechcete sdělit sám.“ Rifkin vrtěl hlavou. „Rád se u ní zastavím na sklenici čaje. Mám ten starý dům rád. Mitzi je neobyčejná žena. Za ty roky vás mohlo napadnout, že není dobré si ji znepřátelit. No, teď to snad víte, pokud vás Sarabess Windsorová úplně neoslepila.“

Rifkin zůstal jako opářený, když se k němu soudce naklonil a zašeptal:

„Mezi námi, Rifkine, poslechněte mě. Ta Windsorová vás utáhne na vařené nudli, musíte se od ní odpoutat. Asi toho teď máte hodně na práci, takže klidně běžte. V klidu dojím a pak zajdu k Mitzi.“ Soudce mu pokynul vidličkou v jedné a nožem v druhé ruce.

Rifkin se postavil, podíval se na soudce Collinse, poslušně přikývl a hledal nejkratší cestu ven. V hlavě mu hučelo, jako by mu mozkiem prosvíštělo tornádo.

Na Mitziině verandě to vypadalo jako na zahradní párty, hosté popíjeli nápoje a ovívali se bílými ubrousky. Větráky jim tiše

bzučely nad hlavami, až se vějířovité listy kapradí kolem roztančily. Celou verandou se nesla opojná vůně čerstvě rozkvetlých gardenií.

Šéf místní policie v nablýskané uniformě popíjel čaj v houpacím křesle vedle soudce Collinse, který prokládal bourbon doušky balené vody. Mitzi srkala citrónovou šťávu, když dorazil rozesmátý Jake s Trinity, samozřejmě s Elwayem a Štístkem v patách.

Mitzi energicky zazvonila na malý zvonek na stole. Celeste se jako kouzlem vynořila zároveň se zvoněním, protože jako obvykle poslouchala za dveřmi. „Dám si pivo, Celeste,“ řekl Jake a tázavě koukl na Trinity. „Dvě piva, Celeste,“ opravil se.

Mitzi se zadívala na synovce: „Máme dobrou zprávu a taky jednu méně dobrou. Ale ne nijak strašlivou. Přišly výsledky testů DNA, takže Trinity má nepopiratelný důkaz, že je Windsorová. Jsi dcera Sarabess a Harolda Windsora, přesněji řečeno. Opravdu nevím, jaké jméno bys měla používat, ale to snad teď není důvod ke starostem. Pro mě zůstaneš navždycky Trinity, mé milé dítě.“

„A co ta horší zpráva?“ zeptal se Jake a uvažoval, jestli je tu policejní šéf náhodou, nebo opravdu jede po jeho tetě. Později se zeptá. *Někdo by se měl o Mitzi postarat*, pomyslel si.

Mitzi usedla vedle policisty. „Soukromý detektiv mi dnes ráno volal, že Grace Tanzyová zmizela. Zřejmě se k ní dostali dříve z té agentury, co najala Sarabess. Sousedé'nic zajímavého neví, ale jsou to prý starší divní nekuřbové. Na dveřích měla cedulku, že se vrátí až v lednu.“

Trinity vzala Jakea za ruku. Po tvářích se jí koulely slzy. „Vím, kdo jsem, Jakeu! Mám jméno! Můžu vrátit Lisu Sumnersovou do hrobu. Můžu se rozjet do jejího rodiště a pohřbít všechno... všechno tam, kde leží ona.“

„Samozřejmě.“

„Asi bych měl jít,“ ozval se soudce. „Jestli mě svezete, veliteli, stihnu ještě pár jamek.“ Oba muži se rychle rozloučili.

Trinity ještě plakala. „Nechce se mi tomu všemu uvěřit.“

„Trochu tomu pomůžeme, drahoušku. Počkej tu.“ Vrátila se za pár minut s kopií Haroldovy závěti v ruce. Podala ji Trinity. Mladá žena ji třesoucíma se rukama převzala. „Musíš si přečíst a pochopit, co si tvůj otec přál, dítě.“

„Pojď, Jakeu, dopřejeme Trinity chvilku klidu. Kromě toho tě potřebuju v kuchyni.“

Jake samozřejmě poznal, že jde o válečnou lest. „Co je, co podle tebe bude dělat?“ vyptával se hned za dveřmi kuchyně.

Mitzi pokrčila rameny. „Doufám, že začne tím, že vykopne Sarabess z Windsor Hill. Sám Harold jí radil, aby to udělala, když byla malá. Ne doslovně, ale obrazně a dost výmluvně. Tak výmluvně, že si to Trinity dodnes pamatuje. Čeká ji náročná doba, Jakeu. Určitěji zaplavily rozporuplné pocity.“

„To vím, Mitzi. Ale ona to zvládne. Bavme se radši o tobě a o veliteli.“

„To tedy ne,“ vyštěkla Mitzi.

„Je to tvé poslední slovo?“

„Je. Co ty, co provedeš se svým otcem?“

„Sakra, Mitzi, co po mně chceš?. Nikdy pro mě neměl chvilku. Zradil mámu. Stavěl se proti tobě, kde mohl, vždycky nám přinášel jen smutek. Nemohu ti dát lepší odpověď, než že momentálně fakt nevím.“

„Soudce s ním včera obědval. Udělal mi laskavost a sdělil mi všechno o té falešné závěti a o výsledcích testů DNA. Podle soudce Rifkin nevěděl, že je ta vůle padělaná. Prý ho to tak zarazilo, že se ani nenajedl. Sarabess ho taky podvedla, Jakeu. Víš, dneska mu skoro rozumím. Obdivoval Sarabess

246

stejně jako zpočátku Harold. Někteří lidé se zamilují jen jedenkrát za život. Asi jsme měli s Rifkinem něco společného. Neodpověděla jsem tím jasně i na tvou otázku o veliteli?“

„Je to prima chlap, Mitzi. Neměla by ses připravovat o jeho společnost, jestli jsi s ním ráda. Ani ty nemládneš, vždyť víš.“

„Kdys nabral tolik rozumu, synovce?“

„Tu noc, kdy jsi před deseti lety usnula,“ plácl Jake. „Myslím, že půjdu za svým děvčetem, třeba mě potřebuje.“

„To tak!“ ohrnula nos Mitzi. Když se Jake znovu objevil ve dveřích, starostlivě se optala: „Tak jak?“

„Odjela. Vzala si auto. Tu závěť si asi vzala s sebou, protože nikde neleží. Jela rovnou na Windsor Hill, že, Mitzi?“

„Taky bych řekla.“

„Měl jsem jet s ní. Jsem její právník.“

„Jakeu, podívej se mi do očí. Tahle holka právníka nepotřebuje, poradí si. Možná se mýlím, ale asi chce některé věci zařídit sama. A nediv se, když o tom nebude mluvit, až se vrátí.“

„Ale co když...?“

„Žádné co když nebude, Jakobe. Podívej, nakrm zvířata, já se postarám o své. Musím připravit stránku do novin pro seniory.“

„Ano, madam,“ neodporoval Jake a zasalutoval. Pak hvízdal na zvířata, která k němu hladově přiběhla. Seběhla se kolem něho celá zoo, ale aspoň ho zaměstnala, takže se nemusel zabývat rozběhlými myšlenkami.

Rifkin Forrest s kufříkem v ruce zvonil na dveře Windsor Hill. Dověděl se, že paní trhá na zahradě květiny do Emilyina pokoje. „To mě nepřekvapuje,“ zamumlal a odložil kufřík na židli.

Sešel ze schodů a prošel do květinové zahrady. Spatřil ji mezi květy – vypadala jako součást zátiší z ženského časopisu. Dávno si oblíbila slamáky se saténovými mašlemi vlajícími na záda, samozřejmě sladěnými s krémově modrými

šaty a sandálky. Vybírala a stříhala květy do proutěného košíku. Několik minut ji pozoroval přes sluneční brýle. Srdce se mu rozbušilo, když zaslechl, že si prozpěvuje. Dělá, jako by se o nic na světě nestarala. Sakra, je to skoro surrealistická představa.

Tahle kouzelně vypadající žena pro něj bývala vším. Kvůli ní zradil svou manželku, navždy ztratil synovu lásku a úctu. Ona mu na oplátku nikdy nic neslíbila, ani lásku. Myslel na to, co mu pravil soudce, na jeho radu. Starý pán to s ním myslí dobře. *Jak jen mi to mohla udělat? Jak jen mohla? Udělala to proto, že jsem si to nechal líbit.*

Rifkin si hlasitě odkašlal. Sarabess se otočila a ihned se rozzářila vřelým úsměvem. „Miláčku, nečekala jsem tě. Na oběd je moc pozdě a na večeři brzy. Dáš si čaj?“

„Jsem tu obchodně, Sarabess. A je to dost naléhavé, víš?“ Znovu ho napadlo, jestli ještě někdy dostane chuť k jídlu.

„V tom případě to dokončím později. Jak vždycky říkáš, obchod je věc svatá, musíme mu dát přednost. Budeme jednat v pracovní

nebo na terase?“ Vzala ho pod paží a opět se usmála. „Myslím, že v pracovní to bude lepší, venku je hodně vlhko, je mi z toho slabo. Nevypadáš dobře, drahoušku, stalo se něco?“

Rifkin se bál, že bude mlčet. Proto nejdříve vyvlékl svou paží ze Sarabessina sevření a sundal si sluneční brýle. Pečlivě je uschoval do kapsy. Když automaticky zamířil ke schodišti, stále mu v hlavě zněla slova soudce Collinse.

„Jsi dneska nějak hrubý, drahoušku. Kromě toho ses mi celý týden neozval. Teď se objevíš a jsi nabručený. Dělá Mitzi potíže? Přála bych si, aby už bylo po ní, konečně by nás přestala soužit.“

Zastavili se v Haroldově pracovním. Pokoj měl mužský charakter, Rifkina napadlo, jestli se v něm Harold před Sarabess neschoval. Ohlédl se a bylo mu to jasné. Pevné mahagonové dveře byly opatřeny titanovým zámekem, nejlepším a nejbezpečnějším na trhu. Ano, tady se Harold zamykal, aby za ním nemohla. Sarabess začala být netrpělivá. „Tak co je, Rifkine?“

Omluvil se, že si musí z terasy donést kufřík. Za pár minut se vrátil. Pomalu kufřík otevřel, vytáhl papíry, některé v modré složce, jiné sepnuté kancelářskou svorkou. Udělal z nich úhlednou hromádku, kterou upustil Sarabess do klína. „Jak jsi mi to mohla udělat? Jak ses mě mohla pokusit tak hnusně využít?“

Malcolm Collins mě pozval na oběd a pořádně mi vyčinił. Slíbil, že to nebude rozpitvávat, když okamžitě stáhneš tu padělanou závěť. Budou to brát, jako že ses zmýlila. Je mi líto, ale mají tě na lopatkách. Klidně by tě mohli i zavřít. Všichni grafologové se shodli, že Haroldův podpis byl okopírován. Kdybys ho zfalšovala vlastní rukou, byl by to menší zločin. Navíc máme také zprávu o DNA té mladé dámy. Trinity Hendersonová je nepochybně tvoje dcera. Ztratíš dům i právo na její peníze. To znamená, že se musíš vystěhovat. Jedině že by tvá dcera byla tak štedrá, že by tě tu nechala – ale o tom velmi důvodně pochybuji. Mitzi ti dál bude vyplácet měsíční příspěvek přesně podle Haroldovy poslední vůle.“

„Na nic z toho jsem se tě neptala, Rifkine. Proč jsi s tím něco neudělal? Copak jsi nemohl někoho podplatit? To vy právníci děláte v jednom kuse, ne? Jestli je ta ženská moje dcera, určitě se o mě

postará. Jsem přece její matka. Dcery se ke svým matkám neotáčejí zády.“

Rifkin pohodil hlavou a hlasitě se zasmál. „Myslím, že je víc než jisté, že tvá dcera tě nenávidí. Být sebou, nečekal bych od ní zvláštní štědrost. Copak jsi se k ní odmalička neodvracela? Copak jsi ji neodložila? Hledala jsi ji snad, když utekla? Ano, porodila jsi ji, ale neměla jsi pro to ty správné mateřské důvody. A ona to ví, Mitzi jí jistě všechno řekla. Nečekej od ní odpuštění. Pokud jsi to zapomněla, Mitzi píše paměti. Dovedu si představit, že tvé jméno figuruje v každé kapitole.“

„Ty to musíš vědět. Mitzi sem, Mitzi tam. Mám té kostnaté báby plné zuby,“ prskala Sarabess.

Rifkin si jejího pištivého hlasu nevšímal. „Kdybys chtěla, abych tě přestěhoval na Hilton Head, zavolej mi. Musíš se podle nové situace zařídit velice brzy, Sarabess. Dny, kdy jsi kralovala na Windsor Hill, jsou u konce. Stačí, aby tvá dcera zavolala na policii, a jedeš odsud. Nemusím ti připomínat,

že Mitzi je s velitelem jednu ruku. Přijedou v mžiku a rádi tě osobně vyvedou ven. Omotají dům tou hnusnou žlutou páskou a zakážou ti vstup na celý pozemek. Klidně tě můžou dát do vazby nebo i zavřít.“

„Copak ty bys to dovolil?“ rozklepala se. „Není to v mých rukou, Sarabess. Taky si rozmysli, co s tou svatyní, co sis udělala z Emilyina pokoje.“ Rifkin se zničehonic otočil a došel k mahagonovým dveřím.

„Kam jdeš? Okamžitě se vrať, Rifkine Forreste. Tak běž za mnou... za tou mladou ženou a pros za mě. Musíš udělat cokoli, jen abych tu mohla zůstat.“

„Už jsem ti řekl, že to není v mých rukou, Sarabess. Vsadila jsi na špatného koně, Sarabess,“ dodal, když prošel dveřmi. „Myslím, že tvoje dcera bude bezvadná holka. Asi si vezme mého syna, víš. Budou spolu mít děti. A ty o to všechno přijdeš. Já nechci přijít o to nejhezčí, co nás ještě čeká. Půjdu, omluvím se synovi i Trinity a budu si jen přát, abych zůstal součástí jejich života. A jestli bude nutné, abych se ponížil, klidně to udělám.“

„Myslíš, žeš mě překvapil? Nedivila bych se, kdybys mi tvrdil, že ses skamarádil s Mitzi Grangerovou. Kdopak tě potřebuje? Běž si, nezdržuj se. Stejně už tě nechci nikdy vidět.“

Rifkin se kousl do rtu. Mluvila tak zahořkle. Cítil se, jako by mu vyřízla kus srdce. „Adresa na Hilton Head je v papírech, které máš v ruce. Sbohem, Sarabess.“

Sarabess se rozhlížela kolem, jako by se topila. Nikdy v životě nebyla sama. Musela si to ujasnit. Ano, nikdy v životě nebyla bez muže.

Aby vybila vztek, nakopla manželův psací stůl. Vyjekla bolestí, ale pokračovala v ničení manželova oblíbeného útočiště. „Ty za to můžeš, ty starý šmejde!“ hrozila pěstí Haroldovu obrazu. Když jeho pracovnu proměnila v hromádku trosek, rozběhla se chodbou do Emilyina pokoje.

Fňukala s malým zlatým klíčkem v ruce. Pak si otevřela a padla na postel. Zůstane tu navždycky, když bude muset. Odsud ji nikdo nedostane.

Kapitola třicet

Trinity, jak se nakonec rozhodla si říkat, zaparkovala před domkem Hendersonových. Lillian seděla na zápraží a loupala fazole. Trinity ji při tom jako malá pozorovala snad stokrát. Jestlipak budou k večeři nebo je bude konzervovat?

Lillian odložila fazole i síto a došla k autu. „Co se stalo, dítě?“

Trinity hlasitě polkla. Pak ukázala na poslední vůli Harolda Windsora na vedlejším sedadle. „To je otcova závěť,“ ukázala prostě. „Dala mi ji Mitzi.“

„Já vím.“

„Opravdu víš, co v ní je, Lillian? Chápeš, co to znamená?“

Starší žena pomalu přikývla. „Znamená to, že musíš nahoru na Hill postavit se své matce. Chceš, abych jela s tebou, Trinity?“

Jestli chce? Jasně že ano. Kdyby měla na výběr, chytla by se Lillian a už by ji nepustila. „Moc ti děkuji, ale musím to udělat sama. Jenže jsem strašně nervózní, Lillian.“

Lillian vzala třesoucí se dívku kolem ramen. „To je pochopitelné. Konfrontace nejsou příjemné. Ale i ona je jen člověk, Trinity. Nemá nad tebou žádnou moc. Pokud mám pravdu a pan Harold ti všechno odkázal, pak jsi to ty, kdo má navrch. Už ti nemůže ublížit, zlato. Před chvílí jsem viděla, jak nahoru jede pan Forrest. A dlouho tam nezůstal. Jel dolů tak rychle, že se za ním prášilo. Předtím se neukázal celý týden. A to je moc divné, jezdíval sem každý den, někdy i dvakrát. Pověš mi, co je nového?“

„Máme výsledky testů DNA. Jsem skutečně Trinity Windsorová. Potřebuji kopii rodného listu. Chci ji vidět na vlastní oči. Taký si myslím, že jí teď můžu rozkazovat. Přečetla jsem si... otcovu poslední vůli. Všechno nechal mně, Lillian. Všecičko. Nevím, jak se s tím vypořádat. Je toho na mě příliš. Tak dlouho jsem čekala, než jsem zjistila, kdo vlastně jsem. A teď musím vyřešit všechno najednou. Myslíš, že dělám chybu?“

„Myslím, že ne. Chovej se tak, jak ti diktuje srdce. Třeba už pan Forrest paní Windsorové řekl, jak se věci mají, proto sem dneska zajel. Je její právník. Myslím, že tě Sarabess už čeká.“

„O tom pochybuji, Lillian. Co když mě nepustí dál?“

„Ale zlato, patří ti i celý dům a ona to jistě ví. Máš právo na přístup ke svému majetku. Kdyby tě nechtěla pustit, klidně zavolej policii. Seženu Johna a oba budeme nachystaní tady na dvoře. Je odsud dobře vidět nahoru. Kdybys nás potřebovala, budeme tam za pět minut. Ta ženská je strašně prchlivá.“

„Tak jo. Jedu tam. Často se mi o tom zdálo, byla to noční můra – bála jsem se, že je moje matka. Ted' je to jisté, tím se hodně věcí mění.“

„Zlato, nic jí nedlužíš, rozumíš? To ona ti dluží víc, než se dá splatit za celý život. Neboj se. Jak říká John, jsi teď dospělá, malá slečno. Zvládneš to.“

Trinity se usmála. „Tak by to řekl John?“

„Ano, přesně tak.“

Trinity ji objala: „Lillian, jestli jsem někdy nebyla...“

„Pšš... není třeba o tom mluvit. Milovali jsme tě, dítě. To je všechno, víc vědět nemusíš.“

Trinity se vrátila za volant. „Je načase bojovat s dračicí.“ Slyšela, jak se Lillian směje.

Cesta se jí zdála delší, než když musela na Hill jako malá z donucení pěšky. Tehdy chodila co nejpomaleji, aby odložila nevyhnutelné setkání s Emily. Dneska cestu ukusovalo auto BL a Trinity se v duchu odhodlávala. Nahoře přibrzdila a vypnula motor.

Venku na horkém vlhkém vzduchu si uhladila vlasy, aby jí nelezly do čela. Odhodlaně vystoupala po schodech a zazvonila. Hospodyně nebo pokojská v úhledné uniformě se na ni zkoumavě podívala.

„Prosím, řekněte matce, že ji chci vidět. Jmenuji si Trinity Windsorová.“

Žena vykulila oči. „Řekla jste matce? Ale paní Windsorová nemá dceru. Měla jednu, ale ta dávno umřela.“

„Ano, má sestra Emily. Prosím, nezdržujte a povězte jí, že jsem tady. A že ji chci ihned vidět.“

Pokojská nevěděla co dělat. „Totiž... paní Windsorová je... je v Emilyině pokoji, to ji nikdy nesmíme rušit.“

„V tom případě ji vyruším osobně. Neztěžujte to. Ten dům teď patří mně, vím přesně, kde ten pokoj je. Je opravdu horko, co kdybyste mi nachystala něco studeného k pití a pak si šla po své práci?“

„Ale... to já... paní...“

„Jděte!“ zahřímala Trinity. Pokojská zmizela vzadu v domě, zatímco Trinity suverénně zamířila do druhého patra.

Nic se tu nezměnilo, vše zůstalo přesně tak, jako to vypadalo, když ji jako malou nutili stoupat po schodech k nenáviděné Emily.

Zastavila se až přede dveřmi. Než si to mohla rozmyslet, rychle zaklepala.

Ozval se tlumený hlas, ale Trinity slyšela dobře. „Víte, že mě nikdy nemáte rušit, když jsem tady. Za to vás propustím. Vypadněte.“

„Otevři dveře... *matko*. Jestli ihned neotevřeš, zavolám Johna a nechám ho rozbít zámek.“ Když se nic nedělo, Trinity se otočila na patě a kráčela chodbou zpátky. Došla do půlky cesty, pak Sarabess prudce otevřela.

„Co chceš? Jak si dovoluješ sem vpadnout! Taková troufalost!“
Trinity klidně vstoupila do sestřina pokoje a postavila se matce.
„Chci svůj rodný list.“

„Je mi fuk, co chceš. Vypadni z mého domu.“

„To mám říct já, *matko*. Ty jsi v *mém* domě,“ Trinity se protlačila do místnosti. Zastavila se až u postele a z vysoka na ni „Ty samé, co okopírovali Haroldův podpis na podvržené závěti? Odcházím. Pošlu ti to i písemně, ale jen abys věděla, máš přesně třicet dní na to, abys navždy opustila tento dům. Podle toho, co jsem slyšela, má pan Forrest klíč od vilky v Hilton Head, kterou ti Harold odkázal. Nemysli si, že tu chceš bydlet. Změním ten příšerný dům na domov pro opuštěné a invalidní děti. Seženu ty nejlepší pečovatele a učitele, které se dá najít. Na to budou použity Haroldovy peníze. Myslím, že by to tak chtěl. Jednou se zmínil, že se mu líbí představa Windsor Hill plného pobíhajících dětí.“

„Jsi šílená,“ zachrčela Sarabess. „Nemůžeš chtít, abych bydlela v takovém... brlohu. Střechou teče a ta vilka vůbec není v dobrém stavu.“

Trinity pokrčila rameny. „Máš třicet dní, paní Windsorová. Jestli se zdržíš jen jeden den navíc, nechám tě policejně vystěhovat. Jake mé rozhodnutí sdělí svému otci. Jistě ti rád pomůže.“

Sarabess přestala Trinity vnímat. Pečlivě urovnávala přikrývku na Emilyině posteli. Trinity poznala, že je v myšlenkách úplně jinde.

„Paní Windsorová... podívej se na mě.“ Sarabess se otočila. Nenávistně na ni zírala. Trinity nevěřila svým očím. „Kdybys pro mě měla jediné milé slůvko, kdybys mi řekla něco hezkého, snesla bych ti modré z nebe. Dala bych ti vše, co bys chtěla. Porodila jsi mě jen proto, aby Emily déle žila. Rozumím ti.“

„Nerozumíš ničemu. Nepovedlo se to. Emily umřela. *Umřela mil* Nedokázala jsem ji zachránit.“

„To ale není moje vina.“

„Je to tvoje vina. Jdi pryč. Nemůžu se na tebe ani podívat!“

Trinity odcházela se svěšenými rameny. V očích ji pálily slzy. Ještě dole pod schodištěm se otočila, přála si, aby Sarabess vyšla a vyprovodila ji alespoň pohledem. Nebyla tam.

Aťje po jejím.

Za pět minut běžela k Hendersonovým, kteří na ni čekali s otevřenou náručí. Objímali ji, utěšovali ji. Vybřečela se jim na prsou. Konečně cítila, že ji někdo miluje. Ano, tihle obyčejní pracující lidé ji měli rádi. Brečela a brečela, nechala se zavést do kuchyně a teprve tam se uklidnila natolik, aby jim byla schopná vylíčit, jak setkání se Sarabess proběhlo.

Podívala se na Johna Hendersona a podivila se, že i on má v očích slzy. Lillian se rozbrečela. Pak všem podala papírové utěrky na osušení slz a v klidu podávala ledový čaj. Na stole ležel připravený mrkvový koláč. Lillian ho nekrájela, prostě každému kus ulomila a podala. Johna to rozesmálo a i Trinity se zachichtala.

„Tak, a je to. Paní Windsorová má třicet dní, aby se sbalila a odjela. Udělám z Hill dětský domov se školou, je jedno, jak se bude jmenovat. Prostě tam budou žít opuštěné a invalidní děti. Přála bych si, abyste tu oba zůstali za dvojnásobný plat. Domek nechám přepsat na vás; to nebude problém. Ale kdybyste se chtěli raději přestěhovat, Mitzi mluvila o nějakém domově, samozřejmě to pochopím. Přesto si myslím, že ty děti, které sem přijdou, budou potřebovat mateřskou lásku, Lillian. A kluky zase někdo musí naučit hrát baseball, lézt po stromech, pracovat v dílně. Všechno to, co jsi ukázal mě i Jakeovi, Johne. Nemusíte mi odpovídat hned, nechte si to projít hlavou. Samozřejmě se neurazím, když budete chtít pryč.“

John mrkl na Trinity. „Nemáme si co rozmýšlet, malá slečno. Jenom nám řekni, až to vypukne. I pro nás to bude nový začátek, a že jsme na něj čekali hodně dlouho.“

Trinity se znovu rozplakala. „Proč to bylo všechno špatně? Rodiče a sestru jsem si nikdy nezamilovala, přestože jsem tolik chtěla... Stejně to nikdy nepochopím.“

„Psss,“ přivinula ji k sobě Lillian. „John to vyjádřil správně, bude to nový začátek pro nás pro všechny. Copak na tebe nečeká mladý muž?“

Trinity si utřela oči. „Ano, já vím. Poslyš, hned se vrátím, ano? Musím ještě hodně věcí zařídit, než... než začneme ten nový život plný nadějí.“

„Kdykoli, malá slečno. Budeme na tebe čekat,“ přitakal stroze John.

Znovu se objímali a líbali, uronili pár slz.

Trinity se ohlédlá, než se rozjela. Oba divoce mávali. Třikrát zatroubila na rozloučenou. Má rodinu. Johna, Lillian, Mitzi, Jakea a BL. Báječnou malou rodinu. „A všichni jsou moji.“

Bylo načase zatelefonovat BL. Vzala mobil po prvním pípnutí. Trinity na ni během deseti minut vychrlila všechny novinky. Svou tirádu zakončila:

„A tak jsem jí dala třicet dní na vystěhování. Hned najdu stavební firmu, aby opravila tu vilku, kde má bydlet. Ať má novou moderní kuchyň a aspoň malý bazén v zahradě. Vzadu pěknou terasu, kde se dá příjemně posedět. Nábytek určitě vyměním, bude jí tam dobře. Představ si, že jsme s Jakem vyhráli závody v pytlích. A máma je dobrá? Přijedeš sem a pomůžeš mi s novými plány? Dá se tvoje smlouva zrušit? No tak něco pověz, BL!“

Trinity slyšela, jak se její kamarádka směje. „Holka, mělaš toho tolik a samé dobré zprávy, nechtěla jsem tě přerušovat. Ano, ano, ano. Nikdy jsem doopravdy do Filadelfie nechtěla odjet. Jenom jsem si přála vypadnout z našeho maloměsta. Kdy mám přijet?“

„Co nejdřív, BL. Přileť hned. Zavez moje auto ke Kolinům, nech ho před domem. Zařídila jsem, aby jim Mitzi poslala tučný šek. Myslím, že jsem se s nimi vyrovnala. Zbývá už jen jedna věc, kterou musím provést. Vlastně dvě. Musím se spojit s matrikou a sehnat kopii svého pravého rodného listu. Pak pojedu do Západní Virginie. A pak hurá do nového života!“

„Hurá, hurá!“ smála se BL. „Sejdeme se někdy v příštím týdnu. Zavolám předem číslo svého letu.“

Trinity se usmívala celou cestu k Mitzi. Přivítal ji mumraj způsobený zvířaty. Nejlepší na světě je vidět dva milované lidi, jak na vás s otevřenou náručí čekají.

Znovu jí vhrkly do očí slzy. Podívala se na Mitzi a Jakea a řekla: „Všechno vám povím, ale ne teď, nevádí?“

„Jak chceš, drahoušku,“ odvětila Mitzi.

„Mitzi, nemáš nějakou práci v domě?“ koukl na tetu Jake.

Zasmála se. „Jistě že mám. Ale ne v domě. Musím se zajet podívat na Ardeth a Jima. Už týden se mi nějak nezdaří. Ardeth pořád mele o pávích perech, co si koupila. Absolutně netuším, co si s

nimi počne, ale dneska to z ní vytáhnu. Jim vypadá jako omámený, taky s ním něco není v pořádku.“

Jake s Trinity se uculovali. „Mitzi, tentokrát by sis fakt měla hledět svého. Protože ani Jim ani Ardeth ti za tvůj zájem nepoděkují.“

„Co tím... chcete snad říct... Ardeth a... Jim? Panebože!“ Mitzi se začervenala jako růžička. „Aha, tak na tohle má paví pera,“ zamumlala a zmizela v domě.

„Miluju, když je Mitzi v rozpacích,“ vysvětloval Jake.

„Nechcete mě taky přivést do rozpaků, pane Forreste?“

„Už jsem se bál, že si neřekneš.“

Objali se a společně kráčeli ze schodů, samozřejmě s Elwayem a Stiskem vedle sebe.

„Tak když se chceš vdávat?“ nadhodil Jake.

„V únoru. Vždycky jsem chtěla svatbu na svatého Valentina. K oltáři mě povedou John s tvým otcem a místo maminek budeme mít Lillian a Mitzi. Co říkáš, souhlasíš?“

„Jo, jasně. Po cestě ke mně uděláme ještě malou zastávku, nevádí? Chci mluvit s tátou.“

„Nevadí, Jakeu. Taky si myslím, že bychom měli začínat nový život s čistým stolem.“

„Tak sebou hoďme. Do února nezbývá moc času.“

„Jakeu, jsi šťastný?“

„Dokonale. A ty?“

„Nikdy jsem nebyla šťastnější.“

Epilog

O sedm měsíců později

Lednový den byl chladný, po zatažené obloze se rychlostí světla sunula šedá mračna. Brzy začne pršet nebo sněžit. Nejspíš to bude déšť se sněhem. Trinity by nejraději přivítala očist'ující déšť. Na hřbitově se roztékala těžká mlha, takže málem neviděla své auto z půjčovny. Najednou se obloha rozjasnila. Trinity se nehýbala. Ještě neskončila. Stála u prostého náhrobku na bluefieldském hřbitově.

Tady odpočívá skutečná Lisa Summersová. Na žulovém podstavci byla vytesaná prostá slova: „Milovaná dcera.“ Nad nimi stála data narození a smrti. Milovaná dcera. Příliš brzy odešla z pozemského života.

Trinity se podívala na suchou zmrzlou půdu, kterou rozryla lopatkou z místního železářství. Pohřbila sem řidičský průkaz i kopii rodného listu Lisy, kterou pokoutně sehnal Sven. Přidala i Lisiino maturitní vysvědčení a diplom. Všechno to sem patří.

Tekly jí slzy a mísily se s kapkami deště, který se mezitím spustil. „Nic tím nenapravím, ale nic lepšího mě nenapadlo. Beru to, jako žes mi dala kus života a teď ti ho vracím. Odmaturovala jsem jako třetí nejlepší ze třídy a u státnic jsem byla pátá. Všechna čest patří tobě. Kdybych tě tak znala... Věřím, že bychom byly přítelkyně, kdybychom se potkaly. Dneska jsem tady, abych ti poděkovala, žes mi dovolila vzít si tvé jméno. Vím, že nemám jinou možnost, jak ti to říct.

Chci, abys věděla, že jsem patnáct let žila pod tvým jménem čestně, že jsem je nikdy nepošpinila.

Totíž... víš... nikdy jsem na hřbitově za nikým nebyla... Dokonce ani na pohřbu. Nevím, jestli je nějaký správný postup, jak jednal s mrtvými. Pověděla jsem ti o svém životě,

O tom, jak jsem získala tvé jméno, o BL a její mámě. Teď musím jít. BL na mě čeká společně s mou novou malou rodinou... Všichni už na mě čekají, proto se musíme rozloučit. Díky, žes mi půjčila patnáct let života. Sbohem, Liso Summersová, odpočívej v pokoji.“

Trinity kličkovala mezi náhrobky směrem k autu. Vyděsila se, když vedle něho uviděla jiný vůz. Opatrně se rozhlížela, kdo by sem jezdil, když je tak hnusně? Pak ho spatřila.

„Jakeu!“

„Ahoj. Nechtěl jsem tě vyrušovat, tak čekám. Letěl jsem stejným letadlem. Báł jsem se nechat tě tu samotnou. Jsi v pořádku?“

„Ano. Chvilku jsem se bála, ale už je to dobré. Díky, žes přijel.“

„Musíme se tu zdržet přes noc. Na letišti odkládají lety, je mlha a blíží se bouřka. Už jsem nám rezervoval pokoje v motelu. Pojed' za mnou, ať se můžeme ubytovat.“

„Ne, Jakeu. Musím zpátky. Za dva dny otvíráme školu. Nemůžu ztratit celý den. Co když nic nepoletí ani zítra? To je hrůza! Měla jsem sem zajet minulý měsíc, pořád jsem to odkládala. Pak jsem to nechala na začátek roku a vidíš, jak to dopadlo. Nemůžeme jet autem?“

„Ani náhodou. Za prvé ani jeden z nás nezná cestu, za druhé ta mlha houstne. Jestli odloží i zítřejší lety, pak zvážíme, jestli nejedeme vozem. Neboj, o všechno je postaráno. BL

1 Mitzi dohlédnou na přípravy i bez tebe. A víš co?“

„Copak?“

„Hádej, kdo mě vezl na letiště?“

„Kdo?“ tázavě na něho hleděla Trinity.

„Táta. Cestou jsme si toho řekli víc než za posledních patnáct let. Myslím, že jsme našli společnou řeč. Povídal mi, že se na zpáteční cestě staví u Mitzi. Vezl jí krmení pro zvířata, určitě se s ní chce smířit. Věřím, že si to vyříkají. Časem se možná... budou mít i rádi. A jestli ne, přežijeme to. Neptal jsem se, ale stejně mi vylíčil, jak se Sarabess usazuje v tom renovovaném domě. Úplně ji odrovnalo, když se objevili stěhováci s veškerým vybavením Emilyina pokoje. Samozřejmě se nezmínil, jestli ji to potěšilo, a já se neptal.“ Jake nasedl do auta. „Drž se těsně za mnou, Trinny, ta míhaje hrozná. Nerad bych, aby se někomu z nás něco přihodilo.“

„Nedělej si starosti, zlato,“ napodobila Trinity Mitziin hlas. Věděla, že se Jake bude usmívat pod vousy celou cestu do motelu.

Vyloup se krásný jasný den, dokonce svítilo sluníčko. Zlatavě ozářený Windsor Hill vypadal jako pohádkový hrad. Trinity si povzddechla jako vždycky, když vyjížděla nahoru. Po čtyřech měsících stavebních prací se konečně dívala na dům, který považovala za otcovo dědictví. Dneska bude odhaleno i jméno domova, které se jí podařilo zatím utajit.

Na provizorním pódiu už čekal starosta s dalšími zastupiteli. Přes hlavní vchod byla natažena výrazná červená mašle. Trinity ji má přestříhnout nůžkami, darovanými místním železářem. Nalevo stálo šestnáct dětí, které kulily oči na nový domov a školu. Trinity se málem rozplakala. Konečně tu bude něco dobrého. Všichni si to myslí.

Nápis vyrytý nad dveřmi je zatím zahalený. Zítra umístí ještě jednu ceduli k cestě dolů pod kopec.

Osmiletý Tomy Bartlett pustil svůj vozík na nejvyšší rychlost a začal se točit na místě. BL byla v mžiku u něho. Trinity slyšela, jak chlapci trpělivě vysvětluje, že závody vozíků budou až v pátek, ne dneska, protože teď na sobě Tomy nemá chrániče a přilbu.

Trinity se přitulila k Jakeovi, který se neustále křenil. „Fakt to s dětmi umí, všechny ji milují. Starosta se mi zdá dost netrpělivý, beztak ho zdržujeme od svačinky. Pojd’me na to.“

Napochodovala na pódium, kývla na starostu a ostatní, aby jim naznačila, že mají pronést slavnostní projev, na který jim přidělila přesně dvě minuty.

Mitzi se svými seniory začala tleskat a hvízdát. Policejní velitel podal Trinity speciální nůžky, aby přestříhla pásku. Děti vzrušeně pokřikovaly.

Trinity najednou opustily síly, svaly ji přestaly poslouchat. Olízla si suché rty a rozhodla se, že nejdříve odhalí nápis nad dveřmi. Zatím nevěděla, jestli bude obecnost aplaudovat nebo ji vypíská. Třeba vybrala špatně... V každém případě je pozdě něco měnit. Zatáhla za šňůrku a odhalila destičku s nápisem:

SPECIÁLNÍ ŠKOLA LISY SUMMERSOVÉ A EMILY WINDSOROVÉ

Trinity vzrušením nedýchala, čekala na reakci přítomných.

Ulevilo se jí, když viděla, že jsou na ni Jake i Mitzi pyšní. Mitzi ji objala. „Je to dokonalé, prostě perfektní. Napadlo mě, že uděláš něco takového. Jsi skvělá, drahoušku.“

Přistoupil k ní i Rifkin Forrest. „Jenom jsem chtěl nabídnout, že kdyby děti něco potřebovaly, hlásím se jako dobrovolník.“ Podal Trinity ruku, ale ona ho místo toho objala.

„Nespoléhejte, že se neozveme. Máme tu ještě hodně práce. Na druhé straně taky máme plný seznam dobrovolníků. Takže dokonce uvažujeme o rozšíření hlavní budovy. Chtěla bych, abyste paní Windsorové poslal fotografii domova. Nevím, jestli jí to něco řekne, ale stejně to prosím udělejte.“

„Určitě, spolehněte se. Ještě něco?“

„Jasně, tati,“ odpověděl místo ní Jake. „Můžeš mi pomoci nastěhovat všechny věci těch dětí. A taky zapomenout na golf, protože na něj nebudeš mít čas.“

Rifkin poklepal synovi na záda a přidal se k němu.

Trinity už zase pálily oči. Podívala se na Mitzi. „Vyjde nám to, cítím to v kostech. Ještě nejsme všichni naladěni na jednu vlnu, ale určitě z nás časem bude opravdová rodina. Je mi hloupé tě o to žádat, ale myslíš, že bys mohla.“

„Drahoušku, pozvala jsem Rifkina na nedělní oběd. Počítám, že vy s Jakem taky přijдете. Rifkin mé pozvání přijal. Je to jen začátek, ale kdo ví? Co říkáš, nepojedeme teď ke mně, abychom se podívaly, jak si stojíme s přípravami na svatbu? Čas letí. Než se naděješ, máme tu Valentina. Zdá se, že tvůj chlapec vyžaduje tvou pozornost.“

Trinity pohlédla nahoru na verandu, odkud jí Jake posílal polibky. Oplatila mu je a honem spěchala po schodech za ním. Vyzvedl ji do náruče a pořádně s ní zatočil.

„Jakeu, vedeme si dobře. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Jsme tým, nezapomeň.“

„Nikdy na to nezapomenu, slibuju.“

Ruku v ruce vešli do speciální školy, zatímco senioři kolem nich tleskali a smáli se cestou ke svým golfovým vozíkům.

„To je hodně velká rodina,“ poznamenal Jake.

„A o to tu jde, Jakeu, o rodinu. Vždycky mi šlo o rodinu. A pokud jde o mě, bude tomu tak pořád.“

„Slyšte! Slyšte!“ zvolal teatrálně Jake.

KONEC

Copyright © 2007 by Fern Michaels Translation © Pavla Kubaláková, 2008 Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu UP Close and Personal

přeložila Pavla Kubaláková

Redakční úprava Alena Zatloukalová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2009

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113,
Brno Vydání první

ISBN 978-80-7362-664-8